ANQIE

H OC KM A

*N*r

*- z **

LEDA^BAZAA

RO poveste de dragoste moderna şi captivantă care celebrează puterea celei de-a doua şanse şi magia noilor începuturi. Perfectă pentru fanii romanelor Paradis *de împrumut* şi Te *urăsc, te iubesc.*

ongând în **permenc-nță cu obositoarele cursuri de la masterat si solicitanta sa slujba la o**

agenție de turism, Henley Evans abia are timp pentru ea, darămite pentru familie, prieteni sau întâlniri. Însă când ajunge pe lista scurtă pentru promovarea la care visează, pare că toate sacrificiile pe care le-a făcut au meritat.

Dar există o problemă! Graeme Crawford-Collins, colegul care se ocupă de rețelele de socializare, candidează pentru același post. Deși nu s-au întâlnit niciodată în persoană, bătăliile lor prin e-mailuri si mesaje telefonice sunt la ordinea zilei.

Când șeful le încredințează sarcina de a elabora câte o propunere pentru a creste numărul de rezervări în Galâpagos, miza e uriașă: autorul celui mai bun proiect va câștiga promovarea. Există însă un șiretlic: cei doi rivali trebuie să plece într-o croazieră în insulele Galâpagos... împreună. Când în sfârșit se întâlnesc pe navă, Henley este șocată să descopere că adevăratul Graeme nu este deloc asa cum si l-a imaginat ea. Pe măsură ce explorează insulele în tandem, tânăra descoperă curând că limita dintre ură si iubire e mai subțire decât o carte poștală.

Țintind în continuare să avanseze în carieră, în timp ce e tot mai atrasă de rivalul ei, Henley începe să-si pună la îndoială alegerile pe care le-a făcut în

viată. Pentnj că ce rost are sa lucrezi tottimpul dacă nu trăieşti niciodată?
„Ceva spatii înguste, vastitatea oceanului si destinaţiile de vis oferă fundalul unei veritabile bătălii a sexelor. [...] Alunecă uşor, asemenea unui cocktail tropical."
Kirkus Reviews
'

iSBN:978-«(16<68-068-

«\K IAHAAl/
ui vrw&UATi
«¡fj?»
ANQIE

HOCKMAN

Traducere din limba engleză şi
note de
Alexandru Macovescu

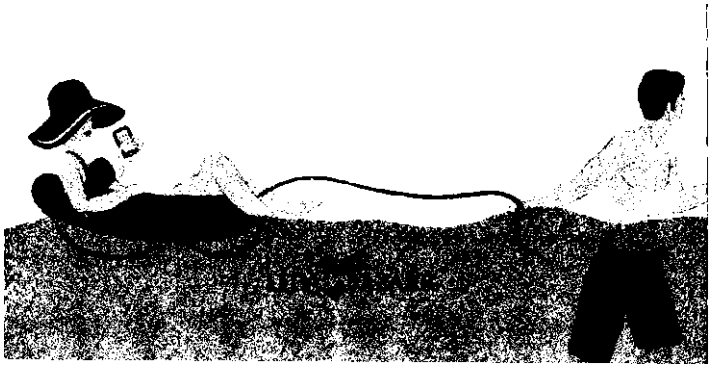

DE FIECARE DATĂ CÂND ÎMI RIDIC CORESPONDENŢA DE la cutia poştală mânjită cu vopsea din hol şi îmi văd numele scris cu cerneală neagră şi îndrăzneaţă, îmi aduc aminte că am fost botezată după o vedetă rock.

Dar nu una supermişto ca Stevie Nicks, Joan Jett sau Madonna. Nu, mă cheamă Henley Rose Evans, iar părinţii mi-au dat intenţionat numele solistului şi toboşarului trupei Eagles, preferată de cei din generaţia *baby boomer.*

Din fericire, sunt exact opusul unei vedete rock. Administratorul abia dacă îşi aduce aminte cum mă cheamă, nu am mulţimi de fani care să mă aclame şi am devastat fix zero camere de hotel. însă am visuri. Visez la o carieră strălucitoare şi de succes. Însă nu una care să necesite să cânt în public.

îmi vâr în geantă teancul de scrisori, dintre care multe sunt nesolicitate, şi,

gâfâind, urc treptele
mochetate ale
blocului în care
locuiesc în centrul
oraşului Seattle.
Când ajung la etajul
meu, simt cum îmi
ard coapsele. Aş fi
putut lua liftul antic
şi de mărimea unei
cutii de chibrituri,
dar trebuie să-mi

fac paşii pe ziua de
azi

.Podeaua de lemn scârţâie pe când înaintez cu greu pe hol, copleşită de mirosul înţepător de lămâie al detergentului care pluteşte în aer. Telefonul îmi bâzâie, aşa că îl scot din buzunar. E un mesaj de la Walsh, sora mea:

Am o mare surpriză! Q ^

Mă simt de parcă mi-a tras cineva un pumn în burtă. „Surprizele" lui Walsh sunt la fel de amuzante ca un accident de autobuz. Mă opresc să-i răspund pe când picăturile de apă se preling de pe haină şi se îmbibă în covorul verde cu model.

Nu e un tip. îţi zic mâine!
Doamne fereşte!
Vorbim curând! ʍ Tf*

— Băga-mi-aş...

j>

Lângă mine se deschide o uşă din spatele căreia se aud muzică şi râsete. Tresar, iar geanta îmi alunecă pe materialul lucios al pelerinei de ploaie până la scobitura cotului, strângându-mi braţul după ea, şi aproape scap telefonul. Bâjbâi şi îl bag în geantă.

— Ah! face Sophie, vecina mea.

Sau o cheamă Sophia? Sophie şi Sophia s-au mutat la 4E luna trecută şi amândouă sunt cam la fel de înalte, au păr blond cu şuviţe şi aceleaşi trăsături plăcute. îmi amintesc de Walsh.

— Bună, Hannah!

— Henley! îi zic răspicat.

Unul dintre dezavantaje când nu ai un nume comun? Nimeni nu-l nimereşte.

— Vii de la muncă? mă întreabă Sophie/Sophia, uitân- du-se la fereastra de la capătul holului.
E trecut de opt seara, iar afară e întuneric beznă.
— Am avut ore la seral.
— Mişto! zice ea şi îşi trece o poşetă subţire peste cap, apoi închide uşa după ea, iar muzica şi vorbăria care umpleau holul se aud dintr-odată foarte slab. Ne-am strâns şi noi. Mă duc să mai iau nişte bere, dar eşti binevenită să ni te alături.
îi zâmbesc sincer.
— Mersi! Poate chiar o să vin!
Nu am de gând!
Geanta atârnă greu din pricina laptopului şi a manualului de management strategic, şi mai sunt şi prost dispusă. Tâmplele îmi zvâcnesc de oboseală după o zi lungă, care nici măcar nu s-a terminat. Trebuie să mă mai ocup şi de lista cu sarcini.
Pe când iau colţul, simt cum mă strânge un sentiment de vinovăţie, dar fac abstracţie. îmi plac noile vecine, deşi sunt mai tinere decât mine; eu am 28 de ani, iar ele
abia au terminat facultatea. Va trebui să socializăm în altă seară. Într-una în care nu am de muncă sau cursuri care să mă preocupe. Aşa că poate cândva în următorul secol?

Ajung la apartament, bag cheia în uşă, pe care o deschid împingând cu umărul. Aud un mieunat răguşit. Pun geanta jos şi aprind lumina.

— Bună, Noodles!

Agăţ cheile într-un cârlig de lângă uşă şi îmi vâr haina într-un dulap îngust din faţă. Noodles vine în

pas vioi în hol. E o pisică tigrată, cu blană lungă, gri şi sârmoasă, care se ridică în toate părţile indiferent cât o perii. Are ochii galben-verzui care privesc în două direcţii diferite.

La un moment dat am căutat pe Google „care e opusul lui saşiu” şi am găsit „strabism divergent”, care sună mai degrabă a roman SF decât a afecţiune medicală, dar veterinarul a zis că e ereditar în cazul lui, aşa că nu am de ce să-mi fac griji.

Oricum s-ar numi, Noodles arată ca o pisică afurisită. De unde şi statutul de veteran al adăpostului de animale înainte să îl adopt vara trecută. Mă aplec să-l scarpin pe Noodles sub bărbie. Miaună răguşit, de zici că a fumat două pachete de ţigări pe zi, timp de zece ani.

— Ţi-a fost dor de mine?

Tăcere absolută.

— înţeleg cum stă treabă!

Mă îndrept spre bucătărie, iar Noodles vine grăbit după mine. îmi hrănesc pisica înfumurată înainte să-mi pun colanţi pentru yoga şi un tricou pe care scrie
Boise State[1]. Iau o caserolă cu un rest de salată cu qui- noa din frigider şi o pornesc lipăind pe podeaua de lemn, cu un pahar de pinot grigio în mână, spre livingul meu comod.

[1] Boise State University (BSU), Universitatea din Boise, Idaho (n. red.).

Oricine vine în apartamentul meu cu două camere din Belltown ar putea crede că sunt o turistă experimentată – mă rog, dacă nu mă cunoaşte. Deasupra canapelei rubinii e un colaj format din hărţi supradimensionate şi colorate, peisaje subacvatice înrămate şi tablouri cu animale sălbatice. Pe peretele opus, pe care l-am zugrăvit în aceleaşi nuanţe de roz cu roşu, teancuri de ghiduri de călătorie şi manuale de marketing se clatină pe un cufăr, iar sub fereastră am pus un fotoliu luat de pe Craigslist. E ca şi cum cei de la revistele *National Geographic* şi *Porthole Cruise* au avut un copil care a împrăştiat totul prin apartament.

Dar adevărul e că nu am ieşit din zona Pacificului de nord-vest cu excepţia câtorva excursii în Colorado când eram mică şi a unei vacanţe normale de primăvară în Cancún la 19 ani. Nu, nu sunt o mincinoasă. Sunt manager în Departamentul de marketing al unei agenţii internaţionale de turism specializate în croaziere.

Toate posterele şi imaginile? De la birou. Mersi pentru decorul ieftin, Seaquest Adventures!

Nu e ca şi cum *nu vreau* să călătoresc. Când am preluat funcţia acum trei ani, speram tare mult să văd lumea. Apoi a intervenit viaţa. Ambiţiile legate de carieră. Şcoala. împrumuturile studenţeşti. Durerea de cap surdă şi stăruitoare pe care o reprezintă faptul de a fi adult. Dar, în mare parte, cariera. E greu să-ţi iei liber de la birou când vrei să avansezi în carieră şi să ajungi director până la 30 de ani.

îmi pun cina şi băutura pe măsuţa de cafea de la Ikea, mă trântesc pe canapea şi îmi scot elasticul din coc. Părul îmi cade pe umeri şi îl ciufulesc, masându-mi rădăcinile, că poate aşa mai scap de durerea de cap. Aş vrea să mă culc, să mă bag în pat şi să cad lată, dar lista cu sarcini din aplicaţia cu lucruri de făcut nu-mi dă pace. N-o să pot dormi până când nu am rezolvatul totul, aşa că mai bine să termin odată.

Iau o gură de vin, scot lista şi citesc prima sarcină.

Sarcina #1: De confirmat că Graeme a postat conţinut din Columbia Britanică pe reţelele de socializare.

Pescuiesc laptopul din geantă şi îl deschid. Noodles se aşază lângă mine, îşi face culcuş lângă coapsa mea şi se pune pe tors. Treizeci de secunde mai târziu mă uit pe contul de Twitter al Seaquest Adventures. Mănânc puţin din salata cu quinoa şi mestec. Nici nu-i simt gustul bine pe când derulez pagina. Scanez tweet după tweet, pun jos furculiţa şi mă încrunt.

Când ajung la tweeturile de ieri, simt cum mă cuprinde un val de furie. Intru pe Facebook. La fel. Instagram. La fel. închid ochii şi îmi ciupesc şaua nasului. *Graeme!*

Nu şi-a făcut treaba. A zis că o va face, dar nu s-a ţinut de cuvânt. E fix stilul domnului Guru Atotputernic de Social Media. Am avut dreptate când am pus pe primul loc pe listă „confirmarea postărilor pe reţelele de socializare”.

Mă uit cu ciudă la poza mică de lângă numele lui Graeme, la bărbia lui puternică şi netedă şi la părul şaten, tuns scurt. Detest să recunosc, dar prima dată când i-am văzut poza am crezut că ticălosul ăsta arogant e arătos. Şi când am vorbit în prima zi la telefon, cu peste un an în urmă, *mamă*! Aproape m-am topit! Vocea lui e profundă, catifelată şi răguşită, ca un tăietor de lemne înmuiat într-o fântână de ciocolată.

Apoi am început să lucrăm împreună şi, după doar două săptămâni, Graeme Trolul Meschin şi-a dat arama pe faţă.

Totul a început când am primit pe mail o înregistrare video de milioane de la una dintre croazierele noastre din Costa Rica. în mare parte era ceva obişnuit – turiştii se distrau într-o drumeţie, zâmbeau larg, erau plini de energie –, dar, spre sfârşit, videograful a introdus nişte cadre secundare cu două maimuţe capucin care se spală una pe cealaltă. Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă: o maimuţă părea că îi miroase fundul celeilalte, s-a strâmbat, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut din copac. Amuzant, nu?

M-am gândit că oamenilor le plac clipurile video cu animale, aşa că am zis să găsim şi altele cu animale din croaziere, punem o muzică, adăugăm nişte comentarii şmechere şi postăm pe social media cu hashta- guri ca să creştem implicarea utilizatorilor. Mi-am pus la bătaie abilităţile decente de editare video şi, când am avut o versiune de

care am fost mulţumită, i-am trimis-o lui Graeme, noul nostru manager pe social media, ca să o posteze.

Şi, ce să vezi, prostioara aia a devenit virală!

Nu ştiam că ajunsese virală până a doua zi dimineaţă, când James, şeful nostru, a lăudat-o la şedinţa săptămânală de departament. Peste 50 000 de vizualizări, şi tot creşteau. Implicarea pe postare crescuse cu 67%, iar traficul pe site explodase.

După ce s-au estompat aplauzele şi râsetele, James şi-a îndreptat laudele furtunoase către telefonul pus pe difuzor, de unde asculta Graeme.

„Fantastic, minunat! Vedeţi? Aşa arată ingeniozitatea. Bravo ţie, Graeme!”

„Bravo *ţie,* Graeme!” Nu „bravo *ţie,* Henley!”

Şi cum a răspuns Graeme când şeful lui l-a lăudat doar pe el? După câteva secunde de tăcere la celălalt capăt al telefonului, pur şi simplu a zis: „Mulţumesc!”

Ca şi cum nu ar fi fost suficient, James a decis să pună sare pe rană.

„Aş vrea ca toţi să fiţi proactivi ca Graeme”, a zis el grupului, apoi s-a uitat fix în ochii mei. „Mai ales tu, Henley. Până la urmă, Costa Rica e regiunea *ta.”*

Ştiu, ştiu! Ar fi trebuit să zic ceva chiar atunci, să-l corectez imediat pe James şi să-i spun cine crease, de fapt, clipul viral. Dar am fost prea şocată să mai fac ceva în afară de a sta cu gura căscată ca peştele. Şi apoi, lui James nu-i place să i se spună că se înşală, mai ales în faţa altora. Însă, odată ce

şedinţa s-a terminat, a fost prea târziu. Dacă mă duceam la James atunci, aş fi părut o bârfitoare şi cine ar vrea să pară meschin în faţa propriului şef?

Aşa că Graeme a scăpat basma curată. A reuşit să-mi sufle iniţiativa şi laudele de sub nas.

Boul ăla!

De atunci s-a folosit de incident ca să se considere prieten la cataramă cu şeful nostru. începutul şi sfârşitul fiecărei şedinţei duduie de gargară d-aia plină de testosteron.

„Ce mai face fiul tău?" „Cum a fost cu barca week- endul trecut?" „Ai văzut cel mai recent meci al echipei Mariners?" Pe bune, atâta linguşeală deghizată în prietenie, că îmi vine să fac praf telefonul sub cele mai ascuţite tocuri!

Uite care e faza: am mai lucrat cu d-ăştia de teapa lui Graeme. Poate că îi păcăleşte pe toţi cu mutra asta de tip de treabă, dar eu ştiu adevărul. E un profitor alunecos şi arogant, dispus să facă orice ca să avanseze.

Cred că, la un moment dat, Graeme s-a prins că l-am dibuit pentru că, în ultimul an, a devenit o pacoste pe capul meu la muncă. Ori de câte ori vreau să facă ceva repede, are mereu o scuză pregătită. Dacă am o idee, o pune la îndoială. Dacă îi trimit un e-mail, primesc un răspuns tăios – nu tu un „te rog" sau un „mersi"

în afară de conferinţele video ocazionale, nu l-am văzut niciodată pe Graeme în carne şi oase, din moment ce lucrează cu normă întreagă de acasă. îmi place să cred că, în ciuda maxilarului său ascuţit

şi a ochilor săi adânci, are braţe şi picioare filiforme, iar respiraţia îi miroase a brânză de burduf, potrivită cu personalitatea lui. îmi imaginez un Graeme scund şi burtos, hohotind de râs şi dansând în jurul unui foc, ţinând o furcă în mână.

Intru pe Outlook şi îi scriu un e-mail, pocnind tastele de parcă introduc codurile nucleare:

Către: GraemeC@sqadventures.com **Cc:** JamesW@sqadventures.com **De la:** HenleyE@sqadventures.com **Subiect:** postări RESTANTE – reţele socializare

Graeme,

Am observat că nu ai publicat azi pe reţelele de socializare postările în care se promovează oferta specială la biletele de avion pentru pachetul „Columbia Britanică – interior şi coastă". Cum oferta expiră într-o săptămâni şi niciuna dintre croazierele din septembrie nu este ocupată la capacitate maximă, mă aştept la o promovare asiduă pe platformele noastre de socializare. Caută conţinut în documentul de pe Google pe care ţi l-am trimis săptămâna trecută. Te rog, ocupă-te cât poţi de repede!

Mersi! Henley

Henley R. Evans

Manager Marketing, America Centrală şi de Nord Seaquest Adventures | www.seaquestadventures.com

Imediat ce apăs pe „Trimite", iau telefonul şi apăs pe căsuţa de lângă Sarcina #1. Apare o linie mare, neagră, care o şterge. Inspir profund pe nas şi simt cum mă cuprinde calmul.

Măcar am terminat cu sarcina asta. Pentru moment. Graeme ar face bine să se pună pe treabă şi să posteze ce i-am dat ieri.

Muşchii mi se relaxează pe când mă sprijin de pernele moi şi îmi întind picioarele. îmi încrucişez picioarele în dreptul gleznelor pe măsuţa de cafea şi citesc sarcinile #2 şi #3 de pe listă:

Sarcina #2: Fă o plată pentru împrumutul studenţesc.

Simt o senzaţie de vomă în gât, iar umerii mi se încordează imediat. Trebuie să verific ce am în contul de economii şi să fac bugetul pe o lună înainte să transfer suma aia sinistră. Mut sarcina asta pe mâine fără tragere de inimă. Nu am energia emoţională să mă apuc de aşa ceva acum.

Sarcina #3: Schiţează punctele principale ale lucrării despre managementul strategic pentru examen până luni.

Asta pot să fac! Dar, pe când mă pregătesc să pun lap- topul deoparte ca să iau fără chef manualul din geantă, căsuţa cu mesaje primite scoate un sunet. Mi-a răspuns Graeme. Deschid e-mailul şi scot foc pe nări.

Către: HenleyE@sqadventures.com

De la: GraemeC@sqadventures.com

Subiect: Re: postări RESTANTE – reţele socializare curând-G

Graeme Crawford-Collins

Manager Social Media

Seaquest Adventure | www.seaquestadventures.com

Clipesc.

Clipesc din nou.

Curând? Asta înseamnă curând *chiar acum* sau curând *marţea viitoare*? îmi încleştez pumnul deasupra lui Noodles. El toarce mai tare. E atât de... inacceptabil! Şi nu numai pentru că nu l-a pus pe

şeful nostru în CC. Scrâşnesc din dinţi până mă doare falca.

Graeme Crawford-Collins. *Biscuit Graham-Collins.* Nu pot să-l las să-mi tragă clapa din nou. Chiar nu!

De când m-am angajat aici, au crescut în fiecare trimestru rezervările pentru croazierele din Pacific, din Alaska până în Panama – datorită, în mare parte, efortului depus de mine –, aşa că nu o să-l las să-mi distrugă performanţa. Mai ales acum, când se aude că Seaquest Adventures va crea un nou post de director pe marketing digital – unul pe care aş face orice să-l obţin.

Aş lucra peste program. M-aş ocupa noaptea de mas- teratul în administrarea afacerilor. Aş face voluntariat pentru proiecte suplimentare. Stai aşa, deja fac *toate* astea, aşa că numele meu ar trebui să fie lipit pe promovarea în discuţie! însă numai dacă nu o sfeclesc acum, spre sfârşitul celui de-al patrulea semestru. îmi trosnesc degetele de maxilar şi îmi termin vinul, bombănind, pun paharul pe măsuţa de cafea şi fac click pe „Răspunde”

Graeme Crawford-Collins, ai grijă la bijuterii! Pentru că o să te trezeşti cu *uraganul Henley.* 2

Către: GraemeC@sqadventures.com
De la: HenleyE@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE – rețele socializare

Graeme,

„Curând” e un termen relativ. Te rog, fii mai clar!

Mersi,
Henley

Bam, joac-o pe asta, Graeme!

Bine, nu e chiar uragan, dar e destul de caustic într-un fel subtil! Zâmbesc superior când apăs pe „Trimite”. Bat darabana pe laptop. îmi muşc unghia de la degetul mare. Fac clic pe „Refresh”. Nimic. Fix când mă gândesc că Graeme s-a deconectat, îmi apare un e-mail însoţit de un semnal sonor.

Către: HenleyE@sqadventures.com
De la: GraemeC@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE – rețele socializare

Curând, *adverb*

1. îndată sau peste puțin timp
2. Fără să treacă prea mult timp
3. Când apuc

G

Tuşesc, nevenindu-mi a crede, înainte ca furia să-mi facă sângele să-mi clocotească în vene. îmi strâng lap- topul cu putere şi îmi schimb poziţia, ajungând să stau turceşte pe canapea. Noodles se dă jos, mieunând nemulţumit pentru că a fost înghiontit. Nu se poate deranja să-mi trimită decât e-mailuri cu un cuvânt 97% din timp şi, când în sfârşit binevoieşte să comunice ca un om normal, e un dicţionar plin de sarcasm. Simt cum mi se ridică un urlet în gât.

Către: GraemeC@sqadventures.com
De la: HenleyE@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE – reţele socializare

Graeme,

Apucă-te acum, te rog!

Mersi,
Henley

Nici zece secunde mai târziu...

Către: HenleyE@sqadventures.com
De la: GraemeC@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE – reţele socializare

O fi 20.40 în Seattle, dar în Michigan e aproape miezul nopţii. Postările tale pot aştepta.

Pe naiba pot!

Către: GraemeC@sqadventures.com
De la: HenleyE@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE – reţele socializare

Dacă îţi faci timp să răspunzi la e-mailurile mele, ai timp şi să postezi conţinutul trimis pe reţelele de socializare măcar pe Facebook şi Instagram. Lasă tweeturile pe mâine!

Tweeturile rămân relevante cam 18 minute, aşa că e prea târziu ca să mai ajungă acum la publicul-

ţintă. într-o parte a ecranului apare un mesaj pe chat:

N-ai altceva mai bun de făcut decât să-mi trimiţi e-mailuri de muncă?

Colţurile gurii mi se lasă în jos.

Râde ciob de oală spartă. N-ai altceva mai bun de făcut decât să răspunzi?

Nu mi-ai răspuns la întrebare. Henley Rose nu are planuri interesante în seara asta?

Mijesc ochii la ecran. *Urăsc* când îmi spune Henley Rose. în acele două săptămâni minunate de la angajare mă întrebase de la ce vine „R" din semnătura mea de la e-mail şi am făcut greşeala să-i spun. îmi amintesc cum îmi tărăgăna numele la telefon, *Henley Rose,* de parcă avea să-mi spună un secret... Unul pe care voiam să-l aud...

)

Aşa zici?

Acum foloseşte porecla la ocazii speciale – adică atunci când ştie că o să mă scoată din minţi.

N-ai şi tu un prieten mişto si te ţină ocupată?

Arunc automat o privire prin apartament, de parcă un prieten imaginar o să iasă din dormitor cu 12 tacos şi un tort de ciocolată. Noodles se uită la mine de pe podea – sau mai degrabă cu un ochi la canapea, pe când cu celălalt fixează măsuţa de cafea. Nu e impresionat.

N-am nevoie de un prieten. Sunt prea ocupată să-mi lustruiesc colecţia de cuţite. D-alea mari. Cu vârfuri ascuţite.

Deci nu... Şi-ţi plac alea mari?

Cu cât mai mari, cu atât mai bune!

Mamă, mamă, mamă! *Flirtăm* cumva? Nu cred. Simt cum mi se încolăcesc măruntaiele, sunt cam

nedumerită şi mă înroşesc în dreptul claviculei. Fac clic pe poza de contact a lui Graeme. Buzele lui pline par să-mi zâmbească superior, şi simt brusc dorinţa de a-mi lipi gura de a lui doar ca să văd cum e. Fie asta, fie să-i ard una!

îmi muşc buza de jos şi mă duc pe Instagram, unde scriu „Graeme Crawford-Collins” în bara de căutare. Poate în altă poză o să reiasă partea lui nasoală... care merită pocnită...

Nu apare nimic. Hmm! încerc Facebook – nu e nici acolo. Şi nici pe Twitter. E manager pe social media şi nu e pe nicio reţea de socializare? *Ciudat!*

Clatin o dată din cap. *Ce fac?* închid cele trei file incriminatoare din panoul tactil. Doamne sfinte, trebuie să mai ies şi eu! Să ies naibii la o întâlnire din când în când, şi nu cu prietenul meu mov, cu baterii, care stă în sertarul noptierei. Dacă sunt atrasă, dar îl şi detest pe Biscuit Graham-Collins? Viaţa mea sexuală e într-un punct de-a dreptul mooort.

E timpul să mă întorc la subiect.

Ştii că ai fi putut posta conţinutul meu cât am purtat această conversaţie minunată.

N-ai văzut vulcanul, nu?

Vulca nul. Ştii tu, chestiile alea care erup uneori şi iese lavă topită?

Da! Ştiu ce e un vulcan. Iisuse!

Se pare că nu ai citit tweeturile mele. HR, mă dezamăgeşti! A erupt un vulcan în Galápagos în seara asta. Nava noastră era la faţa locului, iar videograful de la bord a surprins nişte imagini fierbinţi (joc de cuvinte intenţionat).

încerc să nu râd şi fac efort să fiu din nou încruntată.

)

Nu, n-am auzit de niciun vulcan. Când am navigat mai devreme pe pagina principală de pe Twitter, m-am uitat dacă era menţionată oferta specială pentru Columbia Britanică şi nu am prea băgat nimic altceva în seamă. Apăs pe altă filă şi recitesc pagina principală. Da, aici e! Tweet după tweet despre erupţia vulcanică într-o parte nelocuită a insulei Isabela şi cum nava noastră de croazieră a fost martoră la tot – de la o distanţă sigură. Ce oportunitate fantastică de marketing! Şi, fir-ar să fie, Graeme a reuşit să facă publicitate destul de bine!

Am stabilit prioritățile.

Practic, îl văd cum ridică din umeri.

Acum prioritatea e conținutul.

încep să-i scriu cum oferta expiră săptămâna viitoare şi trebuie să o promovăm mai mult pe reţelele de socializare, dar, înainte să apăs pe butonul de întoarcere, apare alt mesaj de la Graeme:

D

O să postez conţinutul tău despre Columbia Britanică mâine-dimineaţă la prima oră. Nu că o să fie semnificativ mai multe rezervări în septembrie.

Distracţie plăcută cu lustruitul cuţitelor!

Bula de mesaj se face roşie, indicând că nu mai e online.

îmi scrâşnesc molarii până îmi pocneşte maxilarul. Sunt sigură că dentistul o să-mi ţină morală că scrâşnesc iar din dinţi.

Graeme! îmi spun, scrâşnind din dinţi.

Cine e el să insinueze că planul meu de marketing pentru reţelele de socializare nu o să atragă mai multe rezervări săptămâna următoare? E aşa de... încrezut! Şi *nesimţit*[1]. Şi se înşală amarnic!

Iau o înghiţitură din salata cu quinoa de pe măsuţa de cafea. Are gust de rumeguş. Dau laptopul în lături, mă îndrept cu paşi apăsaţi spre bucătărie, arunc quinoa la gunoi şi scotocesc prin frigider. Nu prea am după ce: trei recipiente cu iaurt de vanilie, condimente diferite şi o rolă mică de brânză Babybel. De notat: adaugă cumpărături pe lista de weekend.

Iau un borcan cu dulceaţă de struguri şi ultimele două felii de pâine de pe un raft de sus şi îmi fac un sandvici cu unt de arahide şi dulceaţă. Trântesc dulceaţa cu prea mult avânt şi se împrăştie pe blatul meu laminat gri.

Mă obsedează cuvintele lui Graeme. „Nu că o să fie semnificativ.” Pufnesc, mă sprijin cu şoldurile de blat şi mă năpustesc asupra sandviciului de parcă sunt un urs cu un somon.

Ar trebui să încep lucrarea, dar ultimele cuvinte ale lui Graeme îmi fac stomacul să se crispeze, iar pielea să mă mănânce. Trebuie să fac ceva. îmi termin sandviciul după patru îmbucături, mă întorc la laptop şi scot cifrele de anul trecut pentru Columbia Britanică şi le compar cu activitatea de pe reţelele de socializare.

Rezervările crescuseră foarte puţin. Marketingul pe reţelele de socializare pentru aceste excursii nu

mersese aşa de bine cum credeam anul trecut în septembrie. Chiar şi cu promoţia pentru biletele de avion, care fusese ideea mea, trebuia să fi făcut ceva diferit ca să se ducă vestea. Ceva inventiv.

Deschid un document Google. După un minut, ideile se ţin lanţ. încep să tastez. Termin după zece şi nici nu am început să-mi schiţez lucrarea. însă dacă vreau să mă încadrez în termenul limită de luni, trebuie să rezolv în seara asta. îl înjur în gând pe Graeme pe când deschid manualul de pe măsuţa de cafea şi încep să-mi storc creierii.

— Ai avut o noapte grea?

Christina scoate capul peste paravanul gri dintre birourile noastre, văzând că mă. frec la ochi. E vineri, ora 09.15, şi, de un ceas, de când sunt aici, se tot discută în şoaptă ceva ce acoperă tăcerea de dimineaţă devreme.

Avem un birou destul de îngrămădit. Ocupă întregul etaj superior al unei clădiri istorice din centrul oraşului, are tavane înalte, cărămidă expusă şi lumină care se revarsă din ferestre mari şi arcuite. Fiind aproape de Puget Sound, mirosul oceanului e omniprezent în clădire, aducând la viaţă pozele înrămate cu croaziere expuse cu generozitate pe pereţi.

Nu mă mai uit la e-mailul pe care îl scriu asistentului lui James ca să discutăm ideea mea de campanie *last-mi- nute* pentru Columbia Britanică.

— Sunt doar ocupată. Şi ruptă de somn. Tu?

Christina vine să se aşeze picior peste picior pe marginea biroului meu, iar pantalonii verzi i se ridică mai sus pe gambele slabe.

— Groaznic! îmi spune cu aerul ei obişnuit.

îşi dă părul lung, brunet şi drept peste umăr. E un contrast izbitor faţă de cămaşa ei albă, cu broderie spartă.

Recitesc e-mailul încă odată şi îl trimit înainte să mă pregătesc să ascult ceea ce va fi cu siguranţă o poveste foarte întortocheată şi dramatică.

— îţi aminteşti că mă duceam la o întâlnire cu un tip de pe Bumble noaptea trecută? începe ea.

Vag, dar oricum dau din cap că da.

— Totul mergea strună până când am plecat de la restaurant. Şi eram acolo, pe trotuar, şi vorbeam ce să facem, când vine un poliţist. Şi ştii ce face tipul ăsta? Se ascunde după tomberonul cel mai apropiat de parcă e Batman sau ceva de genul. Se pare că avea un mandat de arestare pe numele lui.

Mă îndrept de spate.

— Ce-ai făcut?

Ridică din umeri.

— M-am dus acasă cu el. Era destul de atrăgător.

Rămân cu gura căscată.

Ea râde.

— Glumesc, Henley, ce naiba? I-am zis că am o migrenă şi i-am dat cu flit, bineînţeles. Dar apoi am întâlnit *alt* tip atrăgător...

— Bun, o să am nevoie de toate detaliile!

îmi sprijin cotul de birou cu bărbia în mână. Neavând o viaţă romantică, trăiesc prin aventurile Christinei pe tărâmul întâlnirilor.

Se dă jos de pe biroul meu.

— Ce zici de prânz? Parcul Waterfront?

îmi muşc buza de jos. Am multe de făcut azi.

— Ştiu că eşti mereu „atât de ocupată”! îmi zice ea, punând şi ghilimelele. Dar hai cu mine, n-am mai luat prânzul de săptămâni întregi.

— Ştiu! oftez eu. Sunt groaznică! Mergem în schimb la happy hour?

Nici nu îmi mai aduc aminte când am fost ultima oară să beau ceva după muncă şi să nu fie un eveniment de networking al unei şcoli de administrare a afacerilor.

— N-ai ore?

— Vinerea nu. Oricum, ieri s-a terminat semestrul de vară, iar luna următoare sunt liberă până începe semestrul de toamnă.

— Bine, atunci ne vedem la happy hour, îmi spune ea, zâmbind larg. La Miller Room?

— Da, te rog!

Se întoarce, văzând pe cineva peste umăr.

— Tory! strigă ea, fluturând din mână.

Se aud paşi care se apropie, iar, o clipă mai târziu, îşi face apariţia colega noastră, Tory Hageman. Părul blond platinat tuns scurt reflectă lumina, aşa că mijesc ochii, atât de strălucitoare e.

Christina e cu un an mai mică decât mine, iar Tory e cu patru ani mai mare. Totuşi, spre deosebire de Christina şi de mine, Tory chiar şi-a pus ordine în viaţă, ceea ce face ca lucrurile pe care le trăim noi să fie imposibil de copilăroase. În primul rând, e căsătorită. În al doilea rând, are o casă. Nu apartament sau duplex, ci o casă cu iarbă, gard şi prosoape speciale pentru musafiri.

— Bună, fetelor! ne salută Tony, zâmbind larg, deşi are o stivă de dosare strânse la piept. Ce puneţi la cale voi două?

— Happy hour la Miller Room după muncă. Vii şi tu? o întreabă Christina.

— Da, perfect! Contaţi pe mine! Am şi eu veşti. Mari!

Zâmbetul i se lăţeşte aşa de mult pe faţă, încât am impresia că o să-i pocnească obrajii rotunzi.

— Bagă! îi zic.

Se uită la ceas.

— Nu pot! Am întârziat la o şedinţă, trebuie să fug. A, Henley, se pare că o să fii director de digital marketing până la urmă. îţi dau mai multe detalii mai târziu.

îşi încrucişează degetele, apoi se întoarce şi se îndreaptă ca o furtună spre sala de şedinţe.

Simt că nu mai pot respira şi încerc să mă stăpânesc să zâmbesc cu puterea a o mie de waţi. Tory e directoare de planificare financiară şi analiză, aşa că departamentul ei trebuie să aprobe bugetul pentru orice poziţie nouă. Cu siguranţă e la curent cu toate noutăţile.

Christina dă din cap afirmativ în urma lui Tory.

— Era şi vremea să avem un director pe digital!

Mă uit la Christina. Nu e niciun secret că încerc să obţin noua poziţie, dar e la Seaquest de mai multă vreme decât mine... Dacă se aşteaptă să fie *ea* promovată? Chiar nu am discutat despre asta.

Christina lasă bărbia să-i cadă şi îşi ţuguie buzele.

— Hai, fii serioasă, dragă! Chiar crezi că-s tipa aia din sitcomurile anilor '90 care e invidioasă pe succesul celei mai bune prietene? Amândouă ştim că meriţi promovarea. Munceşti mai mult decât oricine altcineva din toată compania. E cam penibil, ca să fiu sinceră.

Apoi îmi face cu ochiul, se dă jos de pe birou şi evită separatorul ca să se ducă la locul ei.

Simt o căldură în piept. Christina nu mai e doar o prietenă de la serviciu, e o prietenă adevărată! Şi nu e ca şi cum am o resursă inepuizabilă de prietenii. îmi zâmbesc pe când scot telefonul din geantă. „Marile veşti” ale lui Tory mi-au amintit de ceva. Deschid mesajele de la Walsh de noaptea trecută şi îi scriu:

Şi care i surpriza?

Bat darabana cu degetele pe obraz. Niciun răspuns. E clar că Walsh mă pregăteşte pentru ce veşti nebune are să-mi împărtăşească. Fie asta, fie nu s-a trezit. E pe fusul orar din Colorado, deci ar trebui să fie trează, dar timpul e un concept vag pentru ea.

Telefonul îmi bâzâie în mână şi mă face să tresar.

Când termini munca? îţi zic atunci.

Spune-mi acum!

Rahat, am uitat de happy hour! încep să scriu un răspuns, dar îmi intră două e-mailuri noi. închid telefonul şi îl deschid pe primul. E de la Graeme, un răspuns la mesajul iniţial de noaptea trecută:

Către: HenleyE@sqadventures.com
Cc: JamesW@sqadventures.com
De la: GraemeC@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE – reţele socializare Rezolvat -G

James e iar la curent, în vreme ce Graeme e iar omul preistoric monosilabic. Tipic!
Uite cine s-a trezit!

G>

OK. Bine, la 17.30.

Super, vorbim cât de curând!

Intru pe paginile noastre de pe reţelele de socializare. Acum sunt pline cu tweeturi şi postări despre promoţia la biletele de avion pentru Columbia Britanică. Inspir adânc pe nas. Noaptea trecută Graeme şi cu mine glumeam despre mărimea colecţiei mele ipotetice de cuţite? Aş vrea să cred că nu s-a întâmplat niciodată pentru că e prea ciudat! Totuşi, stomacul meu face tumbe, amintindu-mi că am făcut-o.îmi atrage atenţia al doilea e-mail necitit. E o invitaţie în calendar să mă văd cu James la 16.00. Pe când fac click să accept invitaţia, sună telefonul de pe birou. Răspund.

— Evans, zic automat.

— Bună, Henley, Barbara la telefon! îmi spune secretara lui James cu vocea ei gingaşă şi plăcută.

Oare e despre postul de director digital? Fiecare fărâmă de speranţă din mine se transformă în ceva mai mare, care-mi pulsează în inimă. Vreau să par calmă, aşa că mă sprijin în scaun şi îmi netezesc fusta de un roşu corai pe genunchi.

— Bună, Barb, ce mai faci? Tocmai am primit invitaţia pentru şedinţă.

— De asta te sun! Ştiu că probabil nu ar trebui să-ţi spun nimic...

Vocea îi e înăbuşită, de parcă şopteşte în palmă.

— L-am auzit pe James cum vorbea cu Marlen în dimineaţa asta.

Marlen e directorul nostru executiv. Sângele îmi îngheaţă în vene şi nu îndrăznesc să respir.

— Şedinţa de la patru nu e numai despre ideea ta cu Columbia Britanică. L-am auzit pe Marlen spunân- du-i lui James că vrea să te ia în considerare pentru postul de director pe marketing digital... Henley, eşti pe lista scurtă.

3

PRIMUL GÂND: SUNT PE LISTA SCURTĂ! ***LISTA SCURTĂ!*** Postul de director e ca şi al meu. ***Da!*** Bate cuba, bate palma!

Al doilea gând: lista scurtă... Ce *listă scurtă*? Eu ar trebui să *fiu* lista. Un nume. Eu. Nimeni altcineva.

Lovitură de Hulk!

Clipesc de câteva ori şi îmi dau seama că Barbara încă vorbeşte...

— ...nu pot să-ţi zic mai mult.

— Cine mai e pe listă? o întreb în şoaptă şi insistent.

Plasticul telefonului urlă de la cât de strâns îl ţin.

— Barbara, vino! răsună în fundal vocea lui James.

— Sunt sigură că James o să te pună la curent. Te las!

— Bine! zic, în timp ce încuviinţez din cap. Scuze! Mersi mult că m-ai avertizat! Apreciez!

— Cu plăcere, draga mea. Ţin pumnii!

Clic.

îmi dau seama că nu am închis când aud un ţiuit insistent în ureche. Mă clatin, pun receptorul în furcă şi îmi trec degetele prin păr, trăgând uşor.

în regulă! Se întâmplă!Şi nu sunt singura vizată pentru post. Oare la cine s-au mai gândit? îmi trec repede în revistă colegii, ui- tându-mă la cei aflaţi vizavi de mine – nu, nu, clar nu, improbabil, Doamne fereşte! Nu că vreau să mă umflu în pene, dar Christina avea dreptate. Chiar nu mai e nimeni în echipa de marketing care să fie la acelaşi nivel cu mine.

Dacă iau în considerare un candidat din afara companiei, cineva care nu lucrează pentru Seaquest Adventures, atunci nu am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi. Dau din umeri. *Acum mă pot concentra doar asupra mea.* Odată ce aflu cine sunt ceilalţi de pe lista scurtă, *atunci* pot să-mi fac o strategie.

După ce răspund dimineaţa la nişte e-mailuri urgente şi discut cu Departamentul artistic despre expedierea de materiale publicitare pentru America Centrală din trimestrul următor, îmi petrec după-amiaza pregătindu-mă pentru şedinţa cu James.

îmi îmbunătăţesc propunerea legată de Columbia Britanică, trimit CV-ul actualizat la Resurse umane şi scriu câteva motive pentru care sunt cea mai bună alegere pentru poziţia de director. Sunt aşa de absorbită de ceea ce fac, că abia îmi dau seama când computerul meu scoate un sunet. Mă uit la ecran şi îmi rămâne ceaiul cu gheaţă în gât. Mi se prelinge pe cămaşă.

— Rahat, rahat, de două ori rahat! zic eu, scrâşnind din dinţi.

E ora patru. înşfac un carneţel, CV-ul, telefonul, o copie printată a propunerii mele şi mă ridic de pe

scaun. James ţine foarte mult la punctualitate. Dacă eşti punctual, ai întârziat. Christina ridică din sprâncene când
trec ca o furtună pe lângă biroul ei, dar nu mă opresc. O iau repede pe hol, tuşesc ca să scap de usturimea din gât şi încerc să nu scap nimic pe jos. Barbara stă la masa din faţa biroului lui James. Îi aud vocea cum trâmbiţează din spatele uşii închise. Când mă vede că vin, îşi atinge umerii ca şi cum şi-ar face cruce.
Mă opresc lângă biroul ei.
— Aşa de rău e?
— Tocmai ce a terminat de vorbit cu fosta soţie la telefon.
Tresar.
— Şi tot azi i-a scris un cec lui Toby pentru taxa de şcolarizare de la UCLA.
Oftez. O discuţie cu fosta soţie, pe care o detestă, şi o plată consistentă pentru şcolarizarea fiului său? O să fie într-o Dispoziţie De Zile Mari. Super!
— Mersi că m-ai avertizat!
îmi netezesc cămaşa, urc cele trei trepte care duc spre uşa lui şi bat.
Stai! Fir-ar, am uitat să iau ceva de scris! Mă întind spre biroul Barbarei.
— Pix? o întreb, mijind privirea.
Părul i se mişcă pe când pescuieşte unul dintr-o cană de cafea şi mi-l dă.
— Poftim. A, ai o mică...
Face semn spre pieptul ei. Rahat, pata de ceai! îmi dau peste umeri părul de un castaniu-deschis, care

contrastează cu mătasea albă a cămăşii, şi mi-l aranjez ca să acopăr pata.
Barbara ridică degetul mare şi i se vede oja turcoaz.
— Intră! îmi spune James pe un ton răstit.

— Eşti cea mai tare, îi spun peste umăr Barbarei pe când împing uşa grea din lemn, trec peste prag şi intru în biroul lui din colţ.

— Ai întârziat! îmi spune fără nicio introducere, dând din cap în dreptul uşii.

O închid uşor în urma mea, iar stomacul mi se preface într-un ghem încâlcit. Mirosul persistent de ton, probabil de la ce a rămas din prânzul lui James, nu reuşeşte să-mi potolească emoţiile.

încerc să stau perfect dreaptă şi traversez camera ca să mă afund într-unui dintre scaunele pătrate portocalii din faţa biroului său masiv.

— Scuze!

Inima îmi bate ca un ciocan în piept pe când James îşi lasă bărbia în jos ca să se uite la mine peste ochelarii cu rame subţiri şi metalice.

James Wilcox, directorul de marketing, are părul şaten, rar şi cărunt tuns cu maşina, pielea ridată şi subţire ca hârtia în care se împachetează produsele de patiserie, deşi se apropie doar de 60 de ani, şi suficiente aere cât să umple un stadion de fotbal.

— Mersi că ţi-ai făcut timp ca să te vezi cu..., încep eu, dar mă întrerupe.

— Henley, am nişte veşti interesante pentru tine.

îşi împreunează mâinile peste teancul de acte de pe birou şi observ că are colţurile gurii lăsate.

Stau acolo, cu mâinile împreunate în poală, cu picioarele încrucişate la gleznă, sperând să par plăcut surprinsă, şi nu entuziasmată ca un câine care gâfâie.

— Eu şi Marlen am avut o şedinţă de dimineaţă şi amândoi suntem de acord că a venit vremea să-i dăm bice ни să angajăm un director de marketing digital. Tu eşti vizată pentru post.

îi zâmbesc larg în vreme ce fiecare celulă a corpului meu se relaxează când aude confirmarea.

— O, Doamne, James, ce veşti minunate! Mersi, eu...

— Draga mea, nu-mi mulţumi încă! Nu eşti singura vizată pentru promovare, adaugă James şi se lasă în Hcaun cu zgomot. Ne gândim şi la Graeme.

Lumea aproape că se opreşte în loc. O muscă sare pe K'cam în spatele lui James şi îmi imaginez că văd fiecare porţiune din aripile ei micuţe şi transparente.

— Graeme..., reuşesc să îngaim.

îmi aud propria voce, care sună îndepărtat. Biscuit (îraham-Collins- Carcalete. Mă bâlbâi. O, Doamne, Dumnezeule! îmi pierd minţile. înghit în sec. *Henley, vino-ţi în fíre!* îmi trag două palme în minte, iar lumea îşi revine.

— Graeme Crawford-Collins? reuşesc să bâigui în cele din urmă.

— Bun, ştii cum îl cheamă!

James îşi ridică bărbia şi se uită de-a lungul nasului său îndesat la mine.

— Graeme are experienţă în marketing digital şi s-a descurcat de minune pe reţelele de socializare în ultimul an. E un candidat promiţător.

— Dar locuieşte în... Michigan. N-ar fi mai bine să fie cineva din Seattle?

Detest ce voce ezitantă şi nesigură am acum.

James flutură nepăsător din mână.

— Îl mutăm!

Tot ce pot face e să mă uit la modelul cravatei sale în nuanţe de galben cu auriu. Lucrez aici de trei ani, iar Graeme, de un an. Şi m-am descurcat mai mult decât de minune în mai multe domenii, nu doar pe reţelele de socializare, inclusiv în marketing digital.

Şi „îl mutăm". *Noi* îl mutăm. Mutăm. Prezent cu valoare de viitor. Sigur. Simt cum nu mai am aer în plămâni. O să primească postul. O simt până în vârful degetelor mele de la picioare date cu ojă strălucitoare. E bărbat, poate să discute cu James despre sport, iar reputaţia lui strălucitoare a început de când şi-a asumat laudele pentru clipul viral cu maimuţa – *desigur* că James o să-l aleagă. Toate subiectele de discuţie pe care le con- cepusem despre candidatura mea mi se transformă în praf pe limbă.

James se ridică de pe scaun, privind superior în jur de la înălţimea celor 1,67 metri pe care îi are. Dacă aş sta dreaptă, l-aş depăşi cu cinci centimetri, căci sunt pe tocuri. îşi aranjează pantalonii, se plimbă pe lângă birou şi se suie pe margine, cu un mocasin maro şi strălucitor atârnând.

— Henley, eşti o tipă foarte muncitoare! îmi spune, aplecându-se să mă bată pe genunchiul gol.

Mă dau automat din calea lui, aşezându-mă picior peste picior. îşi trage mâna, iar buzele i se subţiază.

— Ai fost de încredere de-a lungul anilor şi ţi-ai făcut treaba cu brio. Toată lumea recunoaşte acest lucru. Aşa că vrem să-ţi dăm o şansă la postul ăsta.

— Ce *drăguţ* din partea ta! îi spun, zâmbind crispată şi încercând să nu mă înec din pricina aerului de îngâmfat pe care îl afişează.

De la birou se aude un sunet înfundat. Mă încrunt. A fost cumva...? Mă uit la telefon. Nu, nu ar putea fi.

Ar fi josnic să fi permis cuiva să asculte discuţia de pe difuzor, chiar şi pentru James.

Se dă jos de pe birou şi se aşază din nou în spate, pe Hcaun.

— Vă trimitem pe tine şi pe Graeme luna viitoare la bordul navei *Discovery* într-o croazieră, ca parte a procesului de recrutare. *Discovery* este nava care traversează tot anul insulele Galápagos. Am fost surprins să aflu că niciunul din voi nu a fost la bordul unei nave de-ale noastre.

— Am fost la bordul *Golden Dawn* când era în port primăvara trecută..., încep eu.

— Dar nu ai fost vreodată într-o croazieră, nu?

— Păi, cu cât am de muncă...

— Nu ai nicio scuză. E ca şi cum ai lucra la restaurant şi nu ai gustat niciodată mâncarea. Cum ai putea recomanda clienţilor ceva? zice James şi dă

dezaprobator din bărbie. Graeme! ridică el apoi tonul. Mai eşti acolo?

După o pauză scurtă, se aude vocea răguşită şi familiară de la celălalt capăt al telefonului de pe biroul lui James.

— Sunt aici!

Simt cum mă lasă picioarele. Aveam dreptate. Cineva era – nu, este – pe difuzor. Graeme! Şi ne-a ascultat discuţia de la început, fir-ar să fie! A tras cu urechea. Ca un şobolan. Zgomotul pe care l-am auzit. Era Graeme. Râdea batjocoritor.

Mă uit la monstruozitatea neagră de telefon de parcă aş putea să-i văd faţa arogantă a lui Graeme prin fibra de sticlă de dedesubt. încerc să derulez mental conversaţia.

Fiecare „tipă", „de încredere" şi „scumpo" mă izbeşte ca un pumn în burtă.

— Avem două excursii în septembrie şi sunt cabine suficiente, spune James.

Tipul vorbeşte la telefon, dar îmi aruncă şi mie o privire pe când turuie nişte date.

Deschid telefonul complet amorţită şi intru în calendar. Cursurile încep pe 16 septembrie, aşa că următorul set de date iese din calcul.

— Sunt disponibilă pentru prima croazieră.

Simt cum mi se contractă muşchii când îmi dau seama că e peste două săptămâni.

— Şi eu! spune Graeme.

Nuuuuu! Nu, nu, nu! Simt cum mă strânge pieptul şi cum mi se înroşeşte gâtul. Nu pot să-mi petrec o

săptămână pe un vas de croazieră cu Graeme Crawford-Collins.

— Super! spune James şi notează ceva, apoi se gândeşte să ne întrebe: Paşapoartele sunt valabile? Dau din cap aprobator.

— Da!

— Da, domnule! spune Graeme.

Şi am pooornit! „Domnule!” Deja a început. Cu pupatul în fund. Cu călcatul peste cadavre. Scrâşnesc din dinţi aşa de tare, că pot crăpa o nucă.

— Bun, spune James pe un ton hotărât. Acum, că sunteţi aici, vreau să vă bucuraţi de experienţă din perspectiva turistului. Momentan nu avem multe solicitări pentru Galápagos, mai ales faţă de concurenţă. Daţi-vă seama cum am putea folosi marketingul digital ca să schimbăm situaţia. Când vă întoarceţi, îmi veţi trimite o propunere pe care mă voi baza în mare măsură când voi decide cine va fi noul director pe marketing digital. Aţi înţeles? Dau din cap ca fraiera, căci am rămas fără cuvinte.

— Da, am înţeles! repetă Graeme.

— Competiţia naşte inovaţie, ne spune James cu au- I,(»suficienţă, dând din cap de parcă e Dalai Lama, care ne a aruncat o fărâmă din înţelepciunea lui nemărginită. Şi voi doi, începe el, plesnind biroul şi hohotind de râs, mă aştept să veniţi cu cele mai inovatoare idei.

— Apreciez oportunitatea, îi spune Graeme.

— Şi eu la fel! Mulţumesc că ai încredere în mine, James! îi zic, ducându-mi mâna la piept într-un gest recunoscător (ne)sincer ca să plusez.

James se apleacă să vorbească direct în telefon.
— Graeme, mersi pentru timpul acordat! Să suni azi dacă poţi la Departamentul rezervări ca să stabileşti detaliile croazierei. Vorbim curând!
înainte ca Graeme să-şi ia rămas-bun, James ridică şi coboară receptorul, terminând convorbirea. Se aşază, îşi sprijină coatele pe birou şi îşi atinge bărbia cu degetele.
— Acum să vorbim de ideea ta cu Columbia Britanică...

Mă întorc la birou nesigură pe picioare la ora cinci, arunc mormanul de hârtii lângă tastatură şi mă trântesc în scaunul care scârţâie. E linişte la birou, iar Christina lipseşte.
Marea mea şansă, momentul de a străluci s-a dovedit a fi Momentul de Urnire al lui Henley, urmat de jumătate de oră de critici aduse ideii de a-i suna direct pe clienţii pentru Columbia Britanică. Şi, ca şi cum umilinţa nu fusese suficientă, pe când ieşeam din biroul lui, James s-a holbat la pieptul meu pătat de ceai şi mi-a sugerat să folosesc un pai data viitoare.

Măcar a dat undă verde ideii mele cu Columbia Britanică – desigur că a făcut-o pentru că e al naibii de genială!

Mă şterg la ochi cu ambele palme şi mă trântesc cu capul de partea de sus a scaunului pe când mă uit lung la conductele expuse de pe tavan. Desigur, sunt pe lista scurtă, dar James ar putea

deja să mă mângâie pe cap şi să-mi dea o medalie de participare chiar acum. E evident că Graeme e preferatul lui.

Graeme! Şarpele ăla! A ascultat întreaga noastră conversaţie şi nu a avut decenţa să spună că ascultă. Cum de e calificat pentru promovarea asta? Un manager pe reţele de socializare ajunge imediat director de marketing digital? Ce ridicol!

îmi încleştez pumnii pe cotiere şi mă ridic în picioare.

îi arăt eu! O să le arăt tuturor Va trebui să fac o propunere atât de bună, încât să leşine cu toţii. Şi Graeme? Să stea în Michigan şi să putrezească.

Pe telefonul de pe birou pâlpâie o lumină, iar furia mi se mai domoleşte. Am un mesaj vocal. Tastez codul şi îmi lipesc telefonul de ureche.

„Henley, sunt Graeme!”

Plămânii mi se umflă ca un balon de la parada de Ziua Recunoştinţei din faţa magazinului Macy's.

„Voiam doar să te felicit.”

îl aud cum expiră şi mormăie ceva neinteligibil.

„Ştiu că e ciudat să fim amândoi vizaţi pentru acelaşi loc de muncă. Şi sper să putem lucra împreună fără probleme. în dimineaţa asta am postat conţinutul tău legat de Columbia Britanică. Spune-mi dacă mai pot face ceva pentru tine. Abia – îşi drege glasul – aştept să ne cunoaştem în persoană! Şi... atât.”

Când cred că mesajul s-a terminat, continuă:

„Ştii ce, nu doar atât! E ceva ce tot am vrut să-ţi spun...” Inspiră adânc, apoi continuă: „Nu ar trebui să-l laşi pe James să-ţi vorbească aşa! E neprofesionist. Ai grijă de tine!”

Neprofesionist. *Neprofesionist?*

Apoi se aude vocea sintetizată a unei femei care întrerupe:

„Pentru a şterge acest mesaj...”

Trântesc receptorul. îl ridic. îl trântesc din nou.

De parcă am ceva de spus legat de cum îmi vorbeşte James. E şeful nostru. Ce naiba ar trebui să fac? Mă strânge pieptul şi încep să respir mai lent. Ştiu ce se petrece. Graeme încearcă să-mi submineze încrederea în mine. Ei bine, ştii ce, Graeme? Nu funcţionează!

De fapt, am învăţat ceva. Dacă vreau slujba asta, trebuie să fiu cu un pas înaintea competiţiei. Trebuie să fiu neobosită. Trebuie să-l fac *praf* pe Biscuit Graham. Strâng din maxilar, iau telefonul mobil şi adaug o altă sarcină în lista de priorităţi. De departe, cea mai importantă dintre toate:

Sarcina #1: înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Dau nas în nas cu Tory şi Christina la lift.

— Cine e gata să bea?

Tory ne ia pe după umeri. Abia are 1,50 metri în zilele ei bune, aşa că trebuie să stea pe vârfuri ca să fie la nivelul nostru.

— Eu, îi zic pe când apăs butonul de coborâre. După aşa o zi cu suişuri şi coborâşuri, am nevoie de o

băutură. Sau de zece. Telefonul îmi bâzâie în geantă şi îl pescuiesc. E Walsh. Am uitat că urma să sune.

— Scuze! Trebuie să răspund.

Uşile de deschid şi intru după Tory şi Christina. Apăs pe iconiţa verde şi duc telefonul la ureche.

— Alo?

— Henley? face Walsh cu vocea aia alto catifelată.

— Bună, surioară, ce mai faci?

— Nu mare lucru. Pleci de la muncă?

Vorbeşte pe un ton relaxat, dar simt o tensiune care mă pune în gardă imediat.

— Aproape, sunt în lift. Care e marea surpriză?

Walsh ezită.

— Ştii tu, ca de obicei.

E mult prea relaxată. Simt cum mă strânge pieptul.

— Walsh, îi zic, scrâşnind din dinţi.

— Mă mut.

Parcă îi şi văd zâmbetul prea strălucitor şi forţat pe care sigur îl are acum pe faţă.

— Surpriză!

Oftez.

— Iar?

— Boulder era prea... scump.

îmi dau ochii peste cap şi mă uit la tavanul în bronz uşa de mult, că aproape mă doare gâtul. Dacă ar avea o slujbă cu normă întreagă, n-ar mai fi aşa de scump totul.

— Unde te duci acum? o întreb.

încerc să-mi păstrez un ton nonşalant, dar nu ştiu dacă-mi iese. Sângele îmi pompează în urechi.

Dat fiind tot ce mi se întâmplă, Walsh şi-a ales cel mai prost moment să fie Walsh.

Are 24 de ani. Te-ai înşela dacă ai crede că şi-a pus deja ordine în viaţă.

— Despre asta voiam să vorbim...

Uşile liftului se deschid cu zgomot. Ridic privirea. Şi mă trezesc faţă în faţă cu sora mea.

— Walsh? bolborosesc, nevenindu-mi a crede, şi iau telefonul de la ureche.

Un motor imaginar începe să tureze pe când autobu- zul-surpriză Walsh mă izbeşte în plin, călcându-mă de două ori peste corpul mirat.

Ridic braţele mai degrabă într-un fel de „ce pana mea”, dar simt şi bucuria cum îmi intră în suflet. Oricât m-ar scoate din sărite, Walsh e totuşi sora mea.

Şi e aici, la nici trei metri distanţă, cu blugi scurţi tăiaţi pe ea, cu sandale romane şi o bluză roşie care îi atârnă de un umăr. Părul ei blond-auriu e mai scurt ca la Crăciun, atingându-i umerii – trebuie să fie o tunsoare nouă, din moment ce nu a apărut încă pe Instagram. Şi picioarele ei lungi şi slabe sunt acum mai ferme. Dar faţa în formă de inimă şi nasul perfect plat pe care e un cercel din cristal sunt la fel ca întotdeauna.

Liftul scoate un ţârâit. Christina îşi drege glasul. Da, uşile se închid, iar noi tot înăuntru suntem. întind pumnul în neant şi fac senzorul să se deschidă, apoi păşesc în hol.

— Ce faci aici? o întreb, plutind spre Walsh de parcă sunt pe o bandă rulantă.

Tocurile scot un sunet pe podeaua placată cu gresie.

Sora mea îşi pune telefonul în buzunarul de la spate, şi nu-mi scapă micul moment de tensiune înainte să zâmbească strălucitor. Vine grăbită şi mă ia cu braţele pe după gât. O strâng automat în braţe, încă prea uimită să înţeleg pe deplin ce se întâmplă.

— Ce e, am nevoie de un pretext să-mi vizitez sora mai mare? îmi şopteşte în păr şi nu-mi dă drumul.

E încordată şi simt un tremur pe când inspiră. Ce e cu ea? Mă trag din îmbrăţişare şi mă uit la faţa ei cu atenţie. Acum are o expresie normală şi o văd doar pe vechea Walsh. Ochii ei albaştri se uită la mine şi la ceva din spatele meu. A, da!

— Să vă fac cunoştinţă, spun eu şi mă dau în lături. Walsh, ele sunt Tory şi Christina! Lucrăm împreună. Fetelor, ea e Walsh, sora mea!

Christina întinde mâna, dar, înainte să poată face ceva, Walsh o ia în braţe. Christina nu e genul. Se încordează, se încruntă şi o bate jenată pe Walsh pe spate. Râd amuzată. Nu mă pot abţine.

— Mă bucur să vă cunosc! le spune Walsh.

— Aha! mormăie Christina.

Walsh o ia şi pe Tory în braţe, care o acceptă cu dragă inimă.

— Nu ştiam că Henley are o soră. Ai venit din alt oraş? întreabă ea şi face semn spre şirul de scaune aflate de-a
lungul peretelui îndepărtat, şi, pentru prima oară, observ cele două valize mov, uriaşe, rezemate

inocent de fereastră cu o geantă de umăr doldora de chestii deasupra.

Astea *nu* sunt bagaje de weekend. Astea-s valize „ıım împachetat tot ce am în ele". Walsh a zis că se mută. O, nu! Nu... n-ar putea...

Stomacul meu face salturi ca nişte haine într-un uscător fierbinte.

— Nu sunt chiar în vizită, le spune Walsh, mutân- dii-şi greutatea pe celălalt picior.

Furia îmi mocneşte în vene. Walsh trebuie să-mi dea ni.'jte explicaţii. Acum. îmi încleştez degetele în jurul curelei de la geantă şi mă uit la colegele mele.

— Fetelor, scuze că nu pot să ajung la băut, dar...

— La băut? intervine Walsh, cu o scânteie plină de uperanţă în ochi.

— Da, de ce nu ni te alături? o întreabă Tory. Vine şi Hoţia mea, aşa că n-o să fii singura care nu lucrează la Seaquest Adventures.

— Super! Dar valizele mele...

Se uită în jur de parcă se va materializa un spaţiu de depozitare.

Strâng din buze.

— Hai! Barul e la doar un cvartal distanţă. Lăsăm bagajele la mine la birou şi ne întoarcem mai târziu după ele. Apoi discutăm. Mă întorc spre Christina şi Tory şi le zâmbesc crispată când spun: Scuze! Ne vedem acolo?

— Sigur! face Christina. Ne vedem mai târziu!

Mă duc cu paşi hotărâţi spre prima valiză şi o înşfac. Walsh vine grăbită după mine, târând-o pe cealaltă.

— Henley, îmi pare rău...

— De ce nu mi-ai spus că vii? Sau de ce nu m-ai întrebat dacă e un moment bun să-mi faci o vizită prelungită?

— Trebuia să plec din Boulder. M-am gândit că pot sta cu tine...

— Evident! Pur şi simplu ai presupus că voi întinde covorul roşu pentru că prinţesa Walsh a sosit. Ştii ce? Am şi eu o viaţă. Şi probleme de rezolvat. Nu am timp pentru prostiile tale acum.

Bărbia îi tremură. La naiba! Apăs butonul, iar uşile liftului se deschid.

Intrăm grăbite, iar eu iau din geantă cartela, pe care o flutur în faţa senzorului de securitate înainte de a apăsa butonul pentru etajul al şaptelea. Expir adânc. Nu mă uit la Walsh.

— De ce nu te-ai dus acasă la mama şi la tata?

— Ştii de ce, îmi spune ea încetişor.

Unii oameni ar spune că e idilică zona rurală din Idaho unde am copilărit. Există cu siguranţă multă vegetaţie. Dar nu multe altele, printre care se numără oameni, locuri de muncă sau orice fel de consideraţie pentru lumea largă. Cu excepţia părinţilor noştri, cărora le place traiul tihnit al vieţii de la ţară, nu există nimic pentru noi acolo – pentru niciuna dintre noi.

— Henley, eu... am nevoie de tine! Am nevoie de sora mea. îmi pare rău că nu ţi-am zis că vin, dar ştiam că o să te superi, iar eu...

Se opreşte şi simt pauza ca pe un ciob de sticlă. întorc capul ca să mă uit la ea. În ciuda frustrării, îmi simt inima în gât. Pe faţa roşie a.lui

Walsh se preling lacrimi mari şi grele. Faţa i se boţeşte ca un şerveţel mototolit când începe să suspine.
Furia mă părăseşte. O iau cu un braţ protector pe «lupă umeri în timp ce ea se chinuie să nu mai plângă cât l nnp ne ia să ajungem sus.
Când suntem la etajul meu, îi sprijin bagajele de peretele de la biroul gol şi o conduc în cea mai apropiată sală de conferinţe, care, din fericire, este neocupată. Plafonierele nu tomate se aprind. De îndată ce uşa din sticlă opacă se închide în urma noastră, o prind uşor de umeri.

Ce se întâmplă?

()chii ei roşii îmi cercetează faţa.

Ai... ai avut dreptate. M-au dat afară.

Din nou?

Doamne, de ce trebuie să spui aşa? Ştiu că sunt o i ıı lută, bine? Nu toată lumea e perfectă ca tine.
Se întoarce cu spatele şi se trânteşte pe cel mai apro- |)iiil scaun de birou, cu braţele întinse pe cotiere.
Dintre toate zilele în care să-şi facă apariţia la mine în toiul unei crize nervoase, de ce a ales tocmai ziua de uzi? Mă aşez lângă ea şi fac un efort să-mi descleştez nmxilnrul.

Nu sunt perfectă. Şi tu nu eşti o ratată. Ce s-a întâmplat?

Se ridică şi îşi lasă un umăr să cadă.

Am ratat o întâlnire cu un client săptămâna tre- cui fi. Kra deja a treia oară, aşa că ăia de la Massage Spot în mi dat afară.

Nu ai aplicaţia aia ca un calendar? Ţi-am arătat ■ ■uni să-ţi pui notiţie ca să primeşti notificări. De ce nu o foloseşti?

Ştiu, ştiu. Uit. Nu ştiu ce e în neregulă cu mine.

— De ce vrei să te muţi? Puteai să-ţi găseşti alt loc de muncă. Nu erai cu tipul ăla... Kevin?

— Keith!

îi scuipă numele ca şi cum ai spune „vomă”.

— S-a dovedit a fi un cretin. Nu mai am nimic în Boulder. Absolut nimic.

Expir adânc.

— Bine că am o canapea extensibilă. Poţi să stai cu mine şi cu Noodles până îţi dai seama ce să faci în continuare. Şi măcar acum o să stea cineva cu pisica.

Se îndreaptă.

— De ce ai nevoie să stea cineva cu pisica? Te gândeşti să pleci undeva?

— într-o deplasare în interes de serviciu peste câteva săptămâni.

— O croazieră?

— Da, în Galápagos.

îşi dă capul într-o parte.

— Acolo are populaţia în ADN urmele unei specii dispărute de oameni? Lângă Australia?

— Te gândeşti la Papua Noua Guinee. Nu, insulele Galápagos sunt pe coasta Ecuadorului în America de Sud. Ştii tu... Darwin? Cintezoi? Ţestoase uriaşe?

— Aaa, da! Gata, m-am prins!

Se joacă distrată cu lănţişorul subţire din aur de sub cămaşă, dar apoi ridică privirea.

— Pot să vin şi eu?

Mi-era frică.

— Nu, e o călătorie în interes de afaceri. Şi dacă vrei să stai în Seattle ceva vreme, trebuie să-ţi cauţi de muncă.

Poate chiar două joburi dacă vrei să te descurci înainte să găseşti ceva permanent.

— Vedem! Tot trebuie să-mi termin antrenamentul de yoga.

Deschid gura să vorbesc. O închid la loc. Vreau cu disperare să-i ţin o predică despre, nu ştiu, cum să fie un adult credibil măcar pe jumătate? Apoi urmele de lacrimi de pe obrajii ei mă opresc şi îmi aduc aminte de ce e aici. Are nevoie de mine! Zâmbesc şi sper să nu par prea crispată.

— De mâine căutăm locuri de muncă.

— Sună bine! acceptă ea, apoi se ridică în picioare.

Deşi îi tremură picioarele, deja pare să revină la atitudinea ei arogantă.

— Acum mi-ar prinde bine ceva de băut.

îmi netezesc fusta şi mă ridic în picioare, dând aprobator din cap.

4

Şi mie!

- MICHELLE E GRAVIDĂ!

Vestea importantă a lui Tory. Toată lumea începe să exclame exaltată odată ce aude noutăţile, iar discuţiile zgomotoase acoperă rapid tumultul.

— O, Doamne, Dumnezeule, o să fiţi mame? O să fiţi mame! Felicitări!

Sar din scaun şi ocolesc masa rotundă ca să le iau în braţe întâi pe Tory, apoi pe Michelle.

Mă întorc la scaunul meu şi învârt cuburile din paharul gol. Am ajuns aici acum o oră, dar sunt la a doua băutură şi deja am nevoie de alta. Christina le felicită şi ea.

— Nu ştiam că aţi continuat cu fertilizarea în vitro.

— Voiam să aşteptăm până mă făceau partener la firmă, spune Michelle pe când îşi trece o şuviţă de păr negru în spatele urechii înainte de a o lua de mână pe Tory. Dar am găsit un donator de care ne place. Am continuat şi totul a mers strună.

Walsh se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să bem nişte shoturi ca să sărbătorim!

Nu am mai auzit să bei shoturi când cineva spune că va deveni mama, dar e în regulă.

Se întoarce spre mine.

— Henley, mă ajuţi?

Oftez. Walsh vrea să pară amatoare de distracţie şi dezinhibată în seara asta.

Ne strecurăm printre oameni ca să ajungem la bar şi ne aşezăm la coadă lângă un grup de tineri gălăgioşi veniţi de la serviciu şi două femei mai în vârstă. Toate scaunele de la bar sunt ocupate, aşa că stăm în picioare.

— Ce te macină? mă întreabă Walsh pe când ne sprijinim coatele de suprafaţa netedă din lemn, aşteptând ca unul dintre barmani să ne observe.
— Ce vrei să spui?
încerc să îi atrag atenţia barmanului, dar nu reuşesc. Amestecă o băutură tiki, specialitatea barului.
Walsh se uită la mine.
— Fii serioasă! Te apasă ceva ce nu are legătură cu mine.
— Nu totul are legătură cu tine?
— De obicei, da! Dar te cunosc. Hai, scuipă tot!
Vine unul din barmani, un tip pe la 20 de ani şi cu o mustaţă pretenţioasă de secol XIX. Are două pahare pline cu martini pe care le pune pe bar, în faţa noastră, iar muşchii i se încordează pe sub tatuajul care i se întinde pe tot braţul. Băuturile sunt de un galben-rozaliu şi cu spumă, iar nişte afine plutesc la suprafaţă.
— Nu le-am comandat, îi zic.
— Pentru două fete drăguţe ca voi sunt din partea casei.
Se uită doar la Walsh când vorbeşte şi îi întinde o bucată de hârtie pe bar. Văd scris cu albastru Miles şi un număr de telefon.

Fac eforturi să nu-mi dau ochii peste cap.

— Uau, mersi! îi spune ea cântat, zâmbindu-i larg, ca pisica de Cheshire.

Cercelul de cristal din nas îi străluceşte în lumina difuză pe când studiază numărul. Apoi bagă hârtia în buzunar, ridicând din umeri, şi soarbe din băutură.

Barmanul are o privire pasională pe când se întoarce cu spatele.

— Hei! strig după el. Ne dai şi o bere cu ghimbir, nişte sandviciuri cu friptură la cuptor şi patru shoturi de... Ce să luăm? o întreb pe Walsh.

— Ceva delicios. Surprinde-ne! îi spune barmanului.

împing cârdul de credit pe bar. Degetele mi se încordează automat când mă gândesc la ce o să văd pe următoarea factură. Măcar am o mărire de salariu la orizont... Sper. Şi oricum ştiu că Tory şi Christina o să-mi dea nişte bani să-şi acopere partea.

Barmanul îmi ia cârdul, dând din cap.

— S-a făcut!

îi face cu ochiul lui Walsh, care se uită languros la el pe când tipul plasează comanda de mâncare. Nu că mi-ar păsa că îi sfârâie călcâiele după tipul ăsta, dar sentimentul de familiaritate al situaţiei îmi trimite junghiuri în piept.

Sora mea mai mică este clar atrăgătoare! Eu sunt simpatică. Nu chiar drăguţă, dar simpatică. Am ochi că- prui-deschis şi sprâncene frumos definite – mama spune că au personalitate –, dar linia maxilarului e prea rigidă şi am oricum nasul prea ascuţit, conform standardelor convenţionale de frumuseţe.

Walsh are rotunjimi delicate şi pante blânde, iar eu sunt formată din unghiuri ascuţite.

Valuri care se sparg versus un mal stâncos. Farmec senin versus faţă sfidătoare.

Nu mă înţelege greşit! Acum, că sunt mai matură, m-am împăcat cu aspectul meu fizic, dar nu a fost mereu aşa. Pentru că, de când eram adolescente, tipii o preferau pe Walsh, dacă era să aleagă între mine şi ea. Fără îndoială, de fiecare dată. Şi să fiu a naibii dacă nu o percep ca pe un şut în coaie.
Ovare? Mă rog!
La naiba! Trag cocktailul mai aproape şi iau o gură mare, în timp ce îmi bag toată nesiguranţa în seiful mental. Pe limbă simt afine şi vodcă, dar şi un gust puternic de lămâie.
— A cam fost stresant la muncă în ultima vreme, îi spun.
— Ce şocant!
— Sunt pe punctul de a fi promovată. De asta mă trimit în croaziera aia în insulele Galápagos şi...
— Poftim?
Se îneacă şi îşi ia ochii de la barman.
— O, Doamne, Henley, astea sunt veşti grozave!
— Dar mai e un tip cu care lucrez şi care e şi el pe lista scurtă.
Dă din cap, mijind ochii.
— Aha, înţeleg! Competiţie!
— Exact. Şi e... e... Scot un sunet gâtuit: E manager pe reţelele de socializare. Locuieşte în Michigan. Şi e *un coşmar.* Îl mai ţii minte pe Sean, tipul cu care am lucrat la Prima Health?
— Ala căruia i-ai tras-o şi apoi a...
— Şşşt! N-are rost să resuscităm morţii. Dar da, tipul ăsta – Graeme – e practic Sean 2.0. Dar fără sex.
Clatin din cap ca să şterg imaginea greţoasă.

— Chiar am avut o şedinţă azi cu şeful nostru, iar el a ascultat toată discuţia de la celălalt capăt al telefonului fără să zică nimic. Apoi primesc un mesaj vocal de la el după aia, ceea ce e război psihologic pe faţă.
— N-ar trebui să accepţi aşa ceva.
— Nu!
— Trebuie să-i arăţi ce dată dracului eşti.
Lovesc tejgheaua.
— Da!
— Ar trebui să-l suni.
— Da... Poftim?
Walsh mă îndeamnă.
— Sună-1! Spune-i că te-ai prins de jocul lui. Spune-i că nu te poate intimida!
Ideea că aş putea să-l pun la punct pe Graeme mă face să tremur de parcă am dat gata un ibric plin cu cafea.
— Mulţi bărbaţi au impresia că li se cuvine totul...
Vocea îi rămâne suspendată, şi se întunecă la faţă. Nu
cred că mai vorbeşte de Graeme. Se întoarce spre mine.
— Şi ce îl recomandă pe el?
— Nu ştiu, are penis şi la fel şi şeful nostru?
— Nu putem să-i lăsăm pe labagiii ăştia să câştige.
— Jos cu labagiii!
— Hai noroc!
Ciocnim şi bem amândouă. După câteva guri, îmi ling zahărul de pe buze. încep să simt o ameţeală plăcută şi catifelată. Ca un pulover de angora. Sau

ca unul dintre poneii ăia mătăsoşi... Sheepland? Shetland?

— Ce mai aşteptţi? mă ia tare Walsh. Hai! Confruntă-1! Acum!

Barmanul îşi face apariţia şi pune patru păhărele în faţa noastră pe care le umple cu un lichid verde-deschis dintr-un mixer. Deschid telefonul şi apare o notificare de la aplicaţia cu lucrurile de făcut.

Sarcina #1: înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

îmi simt pieptul cuprins de o siguranţă justificată. Mă îndepărtez de bar, mă întorc o secundă mai târziu, înşfac shotul aflat cel mai aproape şi îl dau pe gât. Simt flăcări în gât.

— Mă întorc! îi zic, gâfâind.

^

Poate că un bar zgomotos nu e cel mai nimerit loc să dai un telefon, mai ales când tragi prima salvă de tun împotriva duşmanului tău de moarte, dar, când mă uit pe fereastră, pe geam sunt stropi de ploaie. Mişto vremea asta din Seattle! Mă strecor prin mulţime ca să stau la marginea îndepărtată a barului. Aproape de, dar nu în baie – e prea mult ecou. Mai bine de atât nu se poate.

Poţi s-o faci! îmi şoptesc pe când mă sprijin cu un şold de un perete gol şi parcurg lista de contacte. Apare numele lui Graeme şi mă uit urât la el. Pieptul mi se ridică, iar căldura îmi pârjoleşte ceafa. E timpul să sugrum ;i*sta* – orice ar fi, jocul ăsta pe care îl joacă – din faşă.

Apăs pe numărul lui. Ţârâitul îmi umple urechile. Observ că pielea de la pantoful stâng îmi strânge degetul mic. îmi mişc degetele, dar e şi mai nasol. Pufnesc, mă pun pe vine şi îmi bag un deget în pantof ca să trag.

— Alo? răspunde Graeme.

Mă îndrept imediat şi aproape îmi pierd echilibru. Telefonul îmi scapă printre degetele stângace, dar reuşesc să-l prind cu ambele mâini înainte să ajungă pe podea. II ridic ca să-l duc la ureche şi îngheţ.

Pe ecran e faţa lui Graeme. Are sprâncenele ridicate şi aşteaptă.

O, Doamne, Dumnezeule, ce coşmar! Suntem pe FaceTime. *Suntem pe FaceTime.*

Cred că am apăsat din greşeală pe iconiţa cu FaceTime, iar el... a acceptat.

Rahat!

Graeme e afară şi, dată fiind diferenţa de fus orar, pe cerul din spatele lui sunt ultimele rămăşiţe ale unui amurg purpuriu. Faţa ascunsă de o barbă crescută de două săptămâni îi e scăldată într-o lumină aurie, uşor difuză. Are flăcări în privire, iar linia maxilarului e colţuroasă ca un munte.

Nu l-am mai văzut de săptămâni întregi în carne şi... ăăă... pixeli, de când a ales recent să nu-şi dea drumul la cameră în timpul conferinţelor video. Şi e cea mai bună imagine de până acum. E clară şi nu are faţa prea aproape de cameră. Are părul mai lung decât îmi amintesc şi pare mai consumat – cu siguranţă mai în vârstă decât în poza

din Outlook cu pielea netedă –, dar tot nu-i dai mai mult de 30 de ani.

Simt o căldură în stomac. Nu are rost să neg: Graeme e *bun.* Barba deasă nu-i poate ascunde osatura magnifică – pomeţii ridicaţi şi întinşi, nasul definit şi ochii profunzi.

Nu, nu, nu! Nu te lăsa distrasă de cât de ridicol de atrăgător e colegul tău viclean!

Se întoarce ca să se aşeze pe o bancă din parc. Scotocesc prin poşetă şi îmi scot căştile cu microfon încorporat pe care mi le bag în urechi.

— Bună, Graeme, sunt Henley!

Zâmbeşte larg.

— Ştiu, te văd!

I se simte amuzamentul în vocea catifelată şi moale, asemenea caramelului.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Poţi înceta să te mai joci cu mine! răbufnesc, arătând cu un deget spre telefon ca să accentuez. în faţa mea, un puşti mirat şi care are probabil 18 ani arată spre pieptul lui îngust, în timp ce face ochii mari.

— Eu? zice el.

— Nu, nu tu! îi răspund.

îmi dau ochii peste cap şi îi fac semn spre telefon. *Nu vezi că vorbesc aici?* Mă întorc cu spatele la el. Graeme îşi încordează maxilarul.

— Nu ştiam că jucăm un joc.

— Hai, scuteşte-mă! Faci pe nevinovatul, dar eşti un ticălos cu două feţe!

Tăcere. Eu tot turui, bucurându-mă de valul reînnoit de furie din mine.

— Am primit mesajul tău vocal. Cea mai mare vră- jeală pe care am auzit-o după ce mi-ai copt azi.

Graeme se apleacă în faţă, încruntat.

— Stai un pic! Ce vrăjeală? Despre ce vorbeşti?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

— Va trebui să mă luminezi.

— Ai tras cu urechea la şedinţa mea cu James? scrâşnesc printre dinţii încleştaţi.

— Crezi... crezi că trăgeam cu urechea?

Pe undeva, pe lângă el, un câine latră tare şi răguşit. Dacă e al lui, e vreun nesuferit pur-sânge.

— Da! Ca la fiecare şedinţă, stai la pândă la telefon şi uită lumea că eşti pe fir. Doar că de data asta nu mă aşteptam să fii deloc, aşa că a fost mega de căcat.

Între sprâncene i se formează o cută.

— Chiar crezi că fac asta?

— Dacă-ţi iese...

Graeme îşi apropie şi mai mult telefonul de faţă şi are o lumină în ochi. Sunt oare albaştri? Verzi? E prea greu să disting în întunericul care creşte.

— Cât de mult ai băut?

M-a prins. Am fiori reci pe braţe.

— Poftim? *Pfff.* Nimic! Zero! *Nada!*

— Se aude de parcă ai fi într-un bar. Un tip tocmai a comandat un Naughty Nellie. Unde eşti?

— De ce-ţi pasă?

Ridică şi lasă jos un umăr.

— Nu-mi pasă, dar cu cine m-aş mai ciondăni legat de muncă dacă ajungi plutind cu faţa în jos în golf?
Pufnesc.
— Cu mă-ta!
O trăsătură foarte neatrăgătoare a personalităţii mele: devin teribil de imatură când sunt beată.
Căcaaat! Sunt beată!
Stomacul meu gol bolboroseşte, deodată tânjind după mâncare ca să absoarbă băutura ce pluteşte acolo, şi am ameţit. Graeme se ridică în picioare şi scoate un sunet frustrat, ceva între pufnit şi mârâit, şi în cele din urmă văd ce se găseşte în spatele lui – pietre de mormânt.
— Eşti într-un cimitir? îl întreb.
— E un loc bun unde să-mi plimb câinele.
îşi trece o mână peste maxilar şi se uită în altă parte.
Ciudat!
— Bine, Buffy!
— Bea nişte apă, nu face prostii. Adică o prostie mai mare decât să-ţi suni un coleg când eşti beată. Pe bune, nu e un gest înţelept. Ştii, face el şi îşi atinge bărbia cu o strălucire răutăcioasă în privire, aş putea să te reclam la Resurse umane.
Departamentul de resurse umane din compania noastră e la fel de folositor ca roţile pătrate la o bicicletă, dar tot simt gheaţă în vene şi aproape văd dublu.
— N-ai face-o.
— De ce nu? Zâmbeşte reţinut şi indescifrabil, apoi adaugă: Ne vedem în Galápagos!

— Ne vedem în iad!
îşi dă capul pe spate şi râde. După puţină mişcare pe ecran, apelul ia sfârşit. Clipesc. Mi-a închis. *El mi-a* închis?
Ce nesimţit! mormăi în sinea mea.
îmi scot căştile din urechi şi le bag în poşetă. Inima îmi bate tare, iar pieptul mi se ridică şi coboară ca o navă în mijlocul unei furtuni. Nu a mers deloc cum am plănuit.
După o scurtă oprire la baie, mă întorc la masa noastră. M-am dat cu apă rece pe faţă, dar nu mi-a stins focul care îmi mocneşte în vene şi roşeaţa din obraji.
— Tocmai ţi-am trimis 20 de dolari, dar spune-mi dacă ai nevoie de mai mult pentru mâncare! Hei, eşti bine?
Christina îşi lasă telefonul jos ca să se uite la mine pe când mă trântesc pe scaun.
— Sunt bine!
— E supărată pe Graeme, spune Walsh pe când înfulecă nachos. L-ai pus la punct?
— Stai aşa, ce se întâmplă cu Graeme? vrea Christina să ştie. Adică în afară de ciondăneala obişnuită...
A venit vremea să dau cărţile pe faţă.
— Am avut o şedinţă azi cu James şi se pare că suntem amândoi vizaţi pentru poziţia de director de marketing.
— Da? face Tory.
— Henley! De ce nu ne-ai zis? ţipă Christina.

— Am aflat acum două ore. Urma să vă spun, dar nu voiam să vă fur momentul de glorie. Fac semn spre Tory şi Michelle şi adaug: Bebeluşii sunt mai importanţi decât promovările.
Tory râde.
— Ce a zis James? Care sunt paşii următori?
Trag adânc aer în piept.
— Ne trimite pe mine şi pe Graeme într-o croazieră în insulele Galăpagos în două săptămâni ca parte a procesului de selecţie. Vrea să venim cu un plan de creştere a vânzărilor în regiune şi, *fetelor,* trebuie să-l dau pe spate! Trebuie să vin cu cea mai tare idee de marketing din istoria Seaquest Adventures. Nu vreau să existe nici cea mai mică şansă ca Graeme să obţină promovarea! Şi ştiţi cât de mult îl place James, adaug eu cu pesimism.
Tory şuieră printre dinţi.
— Chiar aşa e! îi spune lui Michelle, care îşi înclină bărbia înţelegător.
— Ştiu ce te-ar ajuta, intervine Walsh. Susţinere mo- rulă. De la mine în croazieră. Practic, este de datoria mea cu soră.
Are un ton relaxat, dar e o tensiune care nu-mi scapă.
Tory şi Michelle chicotesc, dar Christina face ochii muri şi ridică ambele mâini spre noi.
— Staţi aşa! Idee! Ce-ar *fi* dacă Walsh chiar s-ar duce în croazieră cu tine?
îmi dau ochii peste cap.
— Fii serioasă!

— Nu, ascultă! Ştii cum James tot spune că vrea să atragă şi segmentul de adulţi tineri. Ce-ar fi dacă ai nduce pe cineva din Generaţia Z? Pe cineva din afară, căruia poţi să-i ceri o părere sinceră şi care să te ajute să-ţi vină mai multe idei. Ar putea fi arma ta secretă.

Walsh vine mai în faţă cu scaunul. Ochii îi scânteiază.

— Croaziera e prea scumpă, încep eu, dar Christina i ntervine încruntată.

— Chiar şi cu reducerea de care beneficiază membrii familiei angajatului?

Mă ruşinez de-a dreptul când văd că Walsh mă săgetează cu privirea.

— Reducerea de care beneficiază membrii familiei? Cum de nu ai adus vorba?

— Chiar şi dacă împărţim o cabină, tot ar trebui să plăteşti pentru mâncare şi zboruri. Ar costa probabil peste 1 500 de dolari, poate 2 000.

Cu maxilarul încordat, Walsh scoate un lanţ lung de aur din decolteul cămăşii. La capăt străluceşte o perlă mare.

— Aş putea să-l vând.

— De unde îl ai? o întreb.

— Mi l-a dat Keith şi nu-l vreau. Însă e pe bune. Sunt sigură că aş putea să iau 500 de dolari pe el.

— OK, îţi acoperă mâncarea, dar zborurile?

Walsh îşi desface larg braţele.

— Kilometri de zbor acumulaţi în cont, draga mea.

Deschid gura să protestez, dar se întinde peste masă
şi îmi ia ambele mâini în ale ei.

— Te rog, scumpo! Am nevoie de aşa ceva. Nu simţi niciodată că trebuie să te detaşezi de ce ţi se întâmplă ca să vezi lucrurile mai clar? Am nevoie de timp de gândire, să mă detaşez. Şi o să-ţi dau multe idei despre croazieră, îţi promit!

Tot mă gândesc la chestia asta şi o frământ ca pe un aluat.

Nu prea te poţi baza pe Walsh când vine vorba de promisiuni, e mai superficială decât un rulou cu brânză. Cauţi sufletul petrecerii, o persoană care vrea să se distreze la Vegas un weekend? Walsh e ce-ţi trebuie! Ai nevoie să te ducă cineva cu maşina la contabil ca să completezi declaraţia de venit? O să vină cu jumătate de oră întârziere şi fără benzină.

Simt cum mă pişcă spinarea din pricina resentimentelor. Evident că Walsh o întoarce în favoarea ei. E şansa mea, oportunitatea mea. îmi muşc buzele.

Dar... dacă are dreptate Christina? Dacă e fix genul de abordare care l-ar impresiona pe James? Vreau
promovarea asta aşa de mult, că mi se încolăcesc degetele. Trebuie să dau tot ce am mai bun din mine ca să fiu cu un pas înaintea lui Graeme. Poate că o să am un avantaj dacă o aduc pe Walsh cu mine. Aşa James va vedea că Hunt proactivă,

creativă când vine vorba de soluţii şi dispusă să gândesc neconvenţional...
Walsh se uită la mine cu o expresie nevinovată. Răsuflu.
— Bine!
— Bine? Pot veni?
— Da!
Cuvântul îşi face loc între noi ca o ancoră care cade. Walsh practic vibrează pe când dă din picioare sub masă şi scoate un ţipăt asurzitor de fericire.
— Dar nu e nimic stabilit, o lămuresc. Tot trebuie să discut cu şeful meu. Ar putea să mă refuze, aşa că nu te entuziasma prea tare. Dar, dacă acceptă, trebuie să-mi promiţi că o să stăm de vorbă în fiecare noapte. Vreau părerea ta sinceră, ideile tale. Nu poţi doar să te preumbli şi să bei mai tai toată ziua. O să am nevoie de ajutorul tău.
— Pe onoarea mea de cercetaş.
Sorb ce a mai rămas din băutura mea apoasă.

Atunci se pare că surorile Evans ar putea merge într-o croazieră

.**PRIMUL LUCRU PE CARE TREBUIE SĂ-L ŞTIŢI DESPRE O** croazieră Seaquest Adventures este că nu e o croazieră. Cel puţin nu e ceva la ce se aşteaptă oamenii – vase uriaşe, mii de pasageri, divertisment la bord şi excursii de o zi pe repede înainte în porturi aglomerate.

Seaquest Adventures oferă altceva. Navele noastre sunt mai mici. Mult mai mici. Cea mai mare ambarcaţiune din flotă – *Intrepid*- are enorma capacitate de 158 de persoane. *Discovery are* 91.

Datorită faptului că sunt mai mici, navele noastre pot merge în locuri unde celelalte vase de croazieră mai mari pot doar să viseze – adânc în sălbăticie, unde nu sunt pontoane.

Nu avem nevoie de porturi acolo unde mergem.

5

D-asta stau într-o parte, de-a lungul părţii gonflabile a ambarcaţiunii menite să transporte pasagerii între navă şi mal. Sunt cu picioarele bine înfipte în podeaua din cauciuc tare pe când plecăm din San Cristóbal, cea mai estică insulă din arhipelagul Galápagos, pe când *Discovery,* nava noastră, străluceşte ca un diamant roşu cu alb la orizont.

— Eşti prima oară cu Seaquest Adventures? mă în- l reabă bărbatul de lângă mine cu un accent rusesc i »confundabil.

I'are să aibă pe la 35 de ani. Are păr şaten şi un început de chelie, un nas lung şi poartă ochelari de soare Oakley. Piciorul lui bronzat e la câţiva centimetri de al meu, căci suntem şapte într-un şir de-a lungul bărcii, dar vine mai aproape. Simt cum iradiază căldură.

— Da, prima dată! îi spun, zâmbind forţat şi apropi- nulu-mă de Walsh, care stă în partea cealaltă.

Tot nu-mi vine să cred că James a fost de acord să vină şi ea cu mine. însă, când i-am dat două

pagini de argumente scrise cu liniuţe de la capăt, în care am zis cât de utilă mi-ar fi o perspectivă din afară în timp real ca să estimez punctele forte şi slabe ale itinerariului în (lalâpagos, nu prea a mai avut cum să mă refuze.

S-a uitat lung la mine peste ochelarii cu rame de metal, cu pielea încreţindu-se în jurul ochilor apoşi, şi mi-a zâmbit enigmatic, făcându-mi pielea să se înfioare. Dar apoi a dat din cap că da şi a zis:

— Henley, sper să nu regret!

Apoi mi-a zis că pot să plec din birou şi să mă întorc la t reburile mele.

însă ceea ce mă nelinişteşte acum, pe lângă sandviciul dubios îngurgitat în avion? Graeme. E de negăsit!

Nu a fost noaptea trecută la hotel, în Guayaquil, cu restul turiştilor.

Nu a fost în avion spre San Cristobal în dimineaţa asta.

Şi cu siguranţă nu e la bordul bărcii cu mine, Walsh şi ceilalţi doisprezece turişti care se pregătesc să se îmbarce la bordul navei.

Poate că a ratat unul dintre zborurile de legătură şi e prin vreun aeroport, pe undeva? Dorinţa fierbinte îmi provoacă nervi, aşa că mă apuc de vesta de salvare de un portocaliu ţipător pe care o am atârnată în jurul gâtului.

— E şi prima mea croazieră, spune bărbatul de lângă mine. De unde eşti?

— Din Seattle. Tu? îl întreb automat.

— Din Rusia. Saransk. Dar de 14 ani locuiesc în Austin, Texas. Sunt doctorul Kozlov, dar poţi să-mi spui Nikolai, se prezintă el şi îmi întinde mâna.

I-o strâng cu cotul lipit de coaste. E mai mult decât jenant să strângi mâna cuiva care stă lângă tine. Şi cu ambarcaţiunea care o ia cu viteză prin golf şi cu apa mării care îmi stropeşte rucsacul, îmi dau seama că nu există centuri sau scaune pe barca asta şi m-aş putea folosi de mâini.

— Henley Evans, încântată!

Are palma transpirată şi nu-mi dă drumul. îmi trag mâna şi mi-o şterg pe pantaloni fără ca el să vadă.

— Henley... La fel ca în cazul cămăşilor?

Trebuia să aducă el vorba! După ce că părinţii mei mi-au dat numele unui toboşar, mai port şi numele unei firme de haine din bumbac. Aleluia!

— Mda!

— Sunt cămăşile mele preferate, să ştii, zice şi îşi lasă ochelarii de soare să-i cadă pe şaua nasului, în timp ce îşi apropie sprâncenele.

Walsh chicoteşte lângă mine.

— Nik, eşti mârlan!

Bărbatul în vârstă de lângă el îşi lungeşte gâtul. Are probabil 60 de ani, o faţă rotundă şi prietenoasă, păr alb tuns şi un accent profund din sudul Texasului.

— Sunt Dwight Johnson. încântat de cunoştinţă! Mă prezint şi eu.

— Ce fel de doctor eşti? îl întreabă Walsh pe Nikolai, aplecându-se peste mine ca să acopere cât poate zgomotul motorului.
îmi bag cotul în coastele ei ca *să nu-l mai încurajeze.* I mi trage şi ea una cu cotul.
— Fizioterapeut.
Rostit de el, cuvântul sună „Fi-zio-tie-ra-pi-ut”
— Şi unul al naibii de bun. Credeţi-mă! Sunt pacientul lui de cinci ani, spune Dwight.
Nikolai zâmbeşte superior.
— Şi sciatica nu ţi-a mai dat de furcă.
— Sunteţi împreună? întreabă Walsh, arătând spre ei.
Bărbatul mai în vârstă râde din tot sufletul.
— Doamne, nu! Nu e genul meu. E prea tânăr.
— Dwight mi-a fost mai întâi pacient. Acum amic. Doar un amic, punctează Nikolai.
Nu-mi dau seama dacă vrea să spună că relaţia lor e strict platonică sau dacă Dwight e singurul lui amic.
— Deci... o vacanţă între prieteni? întreabă Walsh.
Nikolai ridică din umeri.
— Trebuia să fie luna mea de miere. Dar nunta nu a mai avut loc. în schimb, adus pe Dwight.
— îmi pare rău! îi spun. Adică de nuntă. E drăguţ că ai adus un prieten!
Sărmanul! Să pui capăt unei logodne şi apoi să te duci în luna de miere cu un tip în loc de soţia ta? Groaznic!
— E-n regulă! Cum se spune, am scăpat ca prin urechile acului? Iubita mea era prea pretenţioasă.

Anulat nunta înainte să fac greşeală mare. Acum sunt aici, liber ca pasărea cerului.
Dwight deschide gura, dar înghite în sec ce avea de gând să spună şi clatină exasperat din cap.
Nikolai îşi pune ochelarii de soare pe frunte şi se întoarce să se uite mai cu atenţie la mine.
Intensitatea cu care îmi studiază faţa mă face să mă agit pe scaun.
— Ai prieten? mă întreabă în cele din urmă.
— Nu momentan.
— Ia cina cu mine în seara asta!
îmi reprim un geamăt. Tipul ăsta pare de treabă, dar ultimul lucru de care am nevoie este ca un turist amorezat să-mi acorde atenţie nedorită.
— Cina e pe vas. Aşa că luăm cina împreună...
— Adică să stai cu mine şi cu Dwight, adaugă el, fluturând din mână. Aş vrea să cunosc mai bine pe tine, domnişoară Cămaşă! Poate veni şi prietena ta.
— Soră. Sunt sora ei, îl corectează Walsh, abia abţi- nându-se să nu pufnească în râs.
îi trag un cot în coaste pe ascuns.
Nikolai se uită la mine, aşteptând un răspuns.
— Ah...
Scap să-i dau un răspuns când pilotul opreşte motorul şi începe să ne explice imediat cum să coborâm din ambarcaţiune cu ajutorul membrilor echipajului – ne ţinem cu ambele mâini de încheieturile celorlalţi. Simt o briză puternică pe picioarele goale şi tremur.

Deasupra noastră sunt cele cinci punţi ale navei *Discovery.* Este o ambarcaţiune mai mică, pentru expediţii, dar, din punctul ăsta, pare enormă, ca un monolit impozant din metal vopsit în roşu şi alb, cu hublouri şi o punte expusă. Nava are o schelă din metal de-a lungul ei şi o scară. Jos, doi membri ai echipajului care poartă uniforme albe apretate ancorează ambarcaţiunea.

Ne legănăm ca un dop pe valurile stârnite de vânt pe când pasagerii încep să coboare din barcă, dându-ne înspre mijloc ca să punem piciorul pe un taburet şi apoi pe o platformă metalică cu ajutorul echipajului. Nikolai şi amicul lui se dau jos înaintea mea, slavă cerului, urmaţi de un cuplu mai în vârstă, aşa că e ceva distanţă între noi.

Desigur că singura dată când un tip e interesat de mine, nu de Walsh, se dovedeşte a fi un pasager care vrea să şi-o tragă după o relaţie eşuată. Croaziera asta o să fie tare *distractivă!*

— Ai un admirator, îmi spune Walsh, pufnind în râs.

— Am observat.

N-am idee de ce nu s-a uitat la Walsh. Poate nu-i plac blondele.

E rândul meu să cobor. Un val izbeşte barca exact când pun piciorul jos şi sunt azvârlită în sus ca un uriaş, în vreme ce o mână invizibilă mă apucă. încerc să fac abstracţie de greaţa care m-a cuprins şi mă împleticesc pe când picioarele ating

platforma de metal. Membrul echipajului din dreapta mea mă conduce spre balustradă, de a cărei suprafaţă lucioasă mă apuc cu disperare.

Mersi! zic cu o voce sugrumată

.Walsh mă urmează pe când urcăm treptele ca să ne îmbarcăm.

Cu fiecare pas, simt că mi se mai pune un nod în stomac. Mă uit la şirul de pasageri care aşteaptă să intre prin uşa de sus. Niciunul nu e Graeme. După ce nu mai rămâne nimeni în barca noastră, mai apare una plină cu pasageri. Cercetez fiecare chip. Nu îl văd pe Graeme.

Unde e?

Când ne vine rândul să intrăm şi trecem pragul, imediat simt tangajul navei. încerc să depărtez picioarele ca să-mi păstrez echilibrul pe când vedem mulţi oameni care ne întâmpină. Un grup de ecuadorieni zâmbitori, membri ai echipajului, sunt înşiruiţi de-a lungul unui hol şi ne direcţionează spre o recepţie centrală, semi-circulară.

Ne înregistrăm, ne lăsăm vestele de salvare şi rucsacurile în cabină – o încăpere confortabilă şi bine mobilată în nuanţe de crem şi albastru-verzui, cu o fereastră mare – şi ne ducem sus, la bar, pentru instructajul de siguranţă obligatoriu care va începe în 20 de minute.

Modelul de culoarea safirului de pe podeaua din lemn şi scaunele în nuanţe de albastru şi verde mă fac să mă simt de parcă sunt într-o grotă subterană. Aşa ar fi dacă nu ar exista doi pereţi cu

ferestre. Lumina se reflectă în apa strălucitoare şi scaldă camera.

Turiştii se plimbă, fie uitându-se pe ferestre şi comandând băuturi de la bar, fie strângându-se în grupuri şi pălăvrăgind. Am palmele transpirate, iar respiraţia mi se accelerează pe când cercetez fiecare faţă, fiecare siluetă.
Nu e nimeni cu păr şaten-inchis, un maxilar puternic sau ochi adânciţi în orbite.

— Avem acces nelimitat la bar, nu? mă întreabă Walsh.

Poţi bea oricât în această croazieră, ca o ofertă specială pentru a convinge oamenii să rezerve, dar nu ar trebui să se facă mangă imediat.

— Cu moderaţie, îi reamintesc.

— Da, da! zice ea şi îşi dă ochii peste cap. Vrei ceva?

— Nu, mersi, mi-e cam greaţă!

— Ţi-am zis că sandviciul ăla cu friptură de vită din avion n-a fost o idee bună. Maioneza aia era dubioasă.

Stomacul îmi bolboroseşte drept răspuns, aşa că mă grăbesc să mi-l palpez.

Când aveam 11 ani, Daisy, una dintre căţelele noastre, un labrador corcit cu un Golden retriever, a dat iama într-o cutie cu gogoşi şi a mâncat 12 înainte ca tata să coboare şi să vadă totul acoperit de zahăr pudră şi rămăşiţele cutiei de carton

împrăştiate prin bucătărie. Daisy şi-a petrecut toată dimineaţa afară. Mi-a părut rău pentru ea şi i-am ţinut de urât pe când mergea clătinându-se prin curtea noastră întinsă şi înfuleca tristă iarbă, nesigură pe ea şi cu ochii sticloşi.

Daisy, ştiu prin ce-ai trecut, draga mea! Pentru că acum mă simt fix ca tine după gogoşi. Şi nu mă ajută faptul că podeaua nu vrea să rămână într-un loc.

— E bine, e bine, o să găsesc un scaun.

Ar fi trebuit să iau preventiv nişte dramamină şi poate nişte furazolidon, dar e prea târziu acum. Am pastilele în bagaj, dar valizele noastre nu au ajuns încă la navă.

Walsh se îndreaptă spre bar, unde vreo şase turişti stau pe scaune şi sorb din cocktailuri proaspăt preparate. Picioarele încă îmi tremură, aşa că merg împleticit printre canapelele curbate de un albastru marin şi scaunele pivotante. Fiecare piesă de mobilier e prinsă în podea şi formează un cerc în jurul unei mici platforme centrale, înălţate. Mă afund pe o canapea neocupată din spate şi scot un carneţel şi un pix din buzunar. E timpul să muncesc ca să-mi distrag atenţia.

Ce observ la turişti? La navă până acum? îmi lovesc buzele cu pixul.

Majoritatea celor din cameră sunt probabil de vârsta părinţilor mei sau un pic mai tineri. Sunt câţiva pe la 20-30 de ani şi un număr mare de

pensionari. Nu sunt copii. M-am uitat pe registrul de rezervări şi ştiu că nava e plină pe trei sferturi, aşadar cam 60 de pasageri la bord. Toţi par să aştepte ceva cu nerăbdare, iar eu simt că o iau razna. încep să notez.

Mă opresc când aud un hohot de râs şi rămân cu pixul strâns în mână Aud o voce masculină cunoscută. Mă întorc încet, dar deja ştiu cine e. Simt fiori pe şira spinării.

Graeme este în hol.

— Gustavo, mersi pentru timpul acordat! A fost o reală plăcere, spune el.

îi văd doar creştetul capului. Alt bărbat îmi blochează câmpul vizual.

Celălalt bărbat îl bate pe Graeme pe umăr.

— Plăcerea a fost de partea mea!

îl recunosc vag din descrierea personalului din documentele de dinainte de călătorie; e Gustavo Santos, şeful de croazieră, adică cel care se ocupă de planificarea activităţilor zilnice şi care se asigură că toată excursia merge strună. El e la conducere, alături de căpitan.

— Şi îţi mulţumesc că ai răspuns solicitării mele. Apreciez! adaugă Graeme pe un ton conspirativ.

Mi se ridică părul pe ceafă; sunt alarmată. Nu-mi place deloc tonul ăla. De parcă Graeme împărtăşeşte un secret cu şeful de croazieră. Oare nişte secrete care să-i dea un avantaj competitiv

pentru a obţine postul? Mă întind peste braţul canapelei, chinuindu-mă să aud mai mult...

— Desigur, desigur! face Gustavo şi îi întinde mâna, pe care Graeme i-o strânge. Ne auzim după instructajul de siguranţă, înainte de excursia de pe ţărm din seara asta!

Pe când mă căznesc să-l văd pe Graeme bine, îmi răsare în faţa ochilor un bust multicolor.

— Iar dăm unul de altul, domnişoară Cămaşă!

Tresar şi îmi cade pixul.

— Ăăă, bună!

încerc să mă uit pe lângă Nikolai. Se apropie până când nu-l mai am decât pe el în raza vizuală. Aproape mârâi de frustrare. Dintr-o mişcare bine gândită, se aşază pe canapea, cu corpul îndreptat spre mine, practic înghesuindu-mă. Mirosul de colonie mă izbeşte ca un ciocan. Poate că în altă zi aş fi zis că e minunat, deşi cam puternic, dar azi îmi intră în nas şi parcă îmi trage pumni în burtă. Gâtul mi se încordează.

Sub pretextul că-mi ridic pixul, ies din raza lui vizuală lui şi mă ridic repede.

— Nu răspuns la întrebarea de dinainte, îmi zice, pu- nându-se picior peste picior, aparent nederanjat de evadarea mea rapidă.

Cu buzele strânse într-un zâmbet jovial, îşi netezeşte cutele imaginare de pe tricoul cu Ed Hardy.

— Tu, eu, cină?

Deschid gura să-l refuz, dar...

— Aici erai! se aude o voce profundă lângă mine.

Mă întorc brusc şi mă trezesc uitându-mă la o faţă pe care am văzut-o doar pe ecran... A lui Graeme.

Razele soarelui îl încadrează, accentuând gropiţa subtilă din bărbie. Inima parcă îmi bate mai încet. S-a ras cândva în ultimele două săptămâni. Are barba mai scurtă ca înainte, poate a crescut doar de o săptămână. Şi observ pentru prima dată că nu are nasul perfect drept, şaua e puţin strâmbă, dar nu îi ştirbeşte deloc aspectul fizic.

E oficial: Graeme de pe FaceTime nu are *nimic* în comun cu Graeme în carne şi oase. În primul rând e înalt – cred că are un pic peste un 1,80 metri, dat fiind că are bărbia în dreptul ochilor mei. Şi e izbitor cu maxilarul puternic, nasul patrician şi părul des de un şa- ten-închis mai lung la vârfuri. Degeaba mi-am imaginat un demon-trol burtos şi îndesat. Graeme este al naibii de... maiestuos. Maiestuos, dar şi cu un farmec familiar şi adorabil din Midwest – un şarpe, ce să mai!

Transpiraţia mi se scurge printre omoplaţi. A dat cineva drumul la căldură aici? Mă îndrept şi îi zâmbesc rigid lui Graeme.

— Iată-mă!Cine e cu tine? mă întreabă.
Nikolai se ridică încurcat în picioare.
— Doctor Nikolai Kozlov.
întinde mâna şi, când Graeme se pregăteşte să i-o strângă, simt ceva delicios: un miros uşor şi ispititor de cedru, piele şi ceva proaspăt – cred că o notă de citrice. Rezist tentaţiei copleşitoare de a-l înşfăca de guler şi de a-mi băga nasul în scobitura gâtului ca să trag mirosul în plămâni aşa cum ar face un politician cu o linie de cocaină din decolteul unei prostituate.
înghit excesul brusc de salivă care mi-a inundat gura, dar şi o urmă de furie. E o *competiţie.* Nu suntem pe nava iubirii, ci avem o însărcinare de serviciu. Şi câştigă cel care îşi foloseşte experienţa ca să facă cea mai bună propunere.
Şi eu o să câştig. O voi face. O să mă asigur de asta!
Cei doi dau mâna.
— încântat! Graeme Crawford-Collins.
Graeme are o expresie rigidă şi impenetrabilă.
— îmi pare rău, voi doi sunteţi...
Nikolai tace şi mă arată pe mine, apoi pe Graeme cu degetul.
— împreună, spune Graeme.
Aproape îmi ies ochii din orbite şi îmi scarpin nasul ca să-mi maschez reacţia. Graeme se preface că e... iubitul meu? De ce, ca să nu-l mai lase pe

Nikolai să amuşineze? Sigur trebuie să fie şi alt motiv. Numai că nu ştiu încă.
Graeme se uită la mine, îşi vâră mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi kaki, iar bicepşii îi pulsează sub mâneca tricoului polo alb.
— Credeam că faci o invitaţie la cină.
— Da! Ei. Şi ţie. Amândurora! spune Nikolai încurcat.
— Am fi încântaţi...
O rafală de vânt zgâlţâie deodată geamurile, iar nava se înclină foarte mult. Câţiva turişti icnesc şi se ţin de mobilă ca să-şi păstreze echilibrul. Obrajii îmi iau foc. Bila mi se ridică în gât. Mă ia ameţeala. Nu! Nu aici! Nu acum!
Mă aplec, cu pumnul dus la buze pe când stomacul îmi tresaltă. Graeme e acolo şi mă ia de umăr. îmi spune pe nume.
Trebuie să plec de aici.

Dau să plec, fac doi paşi şi vomit. Peste tricoul viu colorat cu Ed Hardy.6

CLIPESC ÎNGROZITĂ. NIKOLAI FACE OCHII MARI, IAR BU- zele i se răsfrâng într-o expresie de dezgust.

— Mă duc să-mi schimb cămaşa, spune el băţos şi porneşte grăbit spre scări.
Doar Dwight, amicul lui Nikolai, se uită de două ori la voma care i se prelinge pe piept ca nişte gălbenuşuri pulverizate de ou. Ceilalţi par să fie absorbiţi de conversaţie sau prea vrăjiţi de privelişte ca să observe.
Mă întorc uşor spre Graeme cu degetele strânse în jurul gurii închise. Are sprâncenele aşa de sus pe frunte, încât sunt cât pe ce să dispară în linia părului.
Am vomitat. în public. Pe un turist. *în faţa lui Graeme.*
Vreau să mă fac covrig şi să mor.
Care sunt şansele să-i spună lui James? Aproape mă sufoc. Care sunt şansele să nu-i spună? Nici măcar nu am ajuns în prima oprire din croazieră şi deja i-am servit lui Graeme băutura perfectă pe care să mi-o arunce în faţă.
Se holbează oamenii? Poate nu a mai văzut nimeni...
— Draga mea, eşti bine? mă întreabă o femeie între două vârste care vine agitată.
Graeme se pune între noi.
— Se simte bine. Are un pic de rău de mare.
O fixează cu privirea până când pleacă. Mă ia de cot pe când mă conduce la capătul îndepărtat al canapelei. îmi tremură genunchii şi mă prăbuşesc.
— Vrei să te întinzi? mă întreabă încetişor.

Mă gândesc. Dar acum stomacul mi s-a potolit ca un bebeluş care a adormit după o doză prea mare de zahăr. De fapt, mă simt mult mai bine. Clatin din cap.

Fără să mai spună ceva, Graeme se întoarce şi pleacă.

Super, e aşa de scârbit, că nici nu se poate uita la mine! Sentimentul de umilinţă îmi curge prin vene. Măcar nu trebuie să-mi fac griji că îmi va sta în cale săptămâna asta. Probabil se va ţine foarte, foarte departe, de teamă ca Henley Vărsătoarea să nu vomite pe el.

îmi umezesc buzele. Am nevoie de apă. Şi de o periuţă de dinţi. Şi să mă bag într-o scorbură, şi să nu mai ies de acolo.

Mă ridic cu destulă greutate, îmi iau carneţelul şi pixul de unde le-am scăpat şi străbat încăperea, clătinân- du-mă pe picioare. Un membru al echipajului cu dezinfectant şi o cârpă în mână se duce grăbit acolo unde am vomat, probabil ca să şteargă stropii. *Of, ce jenant!* Cobor treptele împleticindu-mă, dar îmi ţin bărbia în piept în caz că se uită cineva şi mă baricadez în cabină.

Au ajuns şi valizele noastre în sfârşit, aşa că o răstorn pe a mea pe mochetă şi o desfac. Scotocesc prin buzunarul interior şi pescuiesc nişte dramamină, o

periuţă de dinţi şi o pastă. în baie
mă spăl. temeinic pe dinţi şi pe
limbă, aproape vomitând în tot
acel timp, şi iau nişte apă ca să
înghit pastila albă

.Mă sprijin cu ambele palme de chiuveta îngustă şi mii uit în oglindă. Am obrajii trandafirii şi ochii sticloşi. Ud un prosop cu care îmi tamponez faţa ca să mă răcoresc. Am vomitat pe cineva, chiar şi pe cineva enervant de în- Histent ca Nikolai, şi tot e cel mai negru coşmar din viaţa mea. Iar Graeme a fost în primul rând.

Se aude o voce de la un difuzor amplasat pe perete, intre cele două paturi duble:

„Bună ziua, bună ziua! Curând va începe un instruc- t aj obligatoriu de siguranţă. Vă rugăm să veniţi la bar!” — Rahat! mormăi printre dinţi.

Trebuie să particip la instructajul obligatoriu, indiferent cât vreau să dispar în eter.

îmi dau părul de pe faţă, mă îndrept şi ridic bărbia, în regulă. Am vomitat pe cineva. Aşa, şi? Cea mai rapidă cale de a atrage atenţia asupra mea va fi dacă mă plimb ca un căţeluş, însă refuz să-l las pe Graeme să preia controlul. Dacă mă prefac că incidentul ăsta nu a avut loc, atunci toată lumea o va face, inclusiv Graeme! Ar face bine!

Trag aer adânc în piept, ies cu paşi mari din cabină şi mă întorc la bar. Aproape toată lumea stă jos. *Nu* îl caut intenţionat pe Graeme. Dacă are de gând să mă ignore restul sejurului, o să-l las.

îl zăresc pe Nikolai, care portă o cămaşă diferită şi la fel de urâtă, cum stă cu Dwight lângă scena centrală. Nu mă vede – *slavă cerului!* Walsh e tot cocoţată pe un scaun de bar, flecărind fericită şi neavând habar de isprava mea. Aş putea să mă duc la ea, dar ideea de a face conversaţie cu străini îmi provoacă din nou greaţă.Ocolesc canapelele ca să găsesc un loc liber în colţul opus faţă de unde am stat înainte.

— Te-ai întors! spune Graeme la nivelul cotului meu.

Muşchii mi se contractă. Nu era aici în urmă cu o secundă. Se apleacă peste umărul meu şi pune pe masă un pahar cu apă şi cuburi de gheaţă, o cutie cu dramamină şi o bomboană învelită în hârtie albastră, înainte să se aşeze pe scaunul albastru-verzui, desfăcându-şi braţele ca un rege care îşi ocupă tronul.

Graeme... nu mă evită?

Mă uit la apă, apoi la el. îşi înclină capul, de parcă vrea să-mi spună „Iată-te!”

E aşa de neaşteptat! Şi de drăguţ! Şi de *ciudaţi*

Ridic paharul la lumină şi îl rotesc, căutând orice urmă de otravă. Apoi îl duc la nas şi miros.

— E apă, nu cianură.

— Ştiu.

îmi umezesc buzele şi iau temătoare o gură.

— Adică am scuipat în el, dar...

Primul instinct e să deschid gura şi să scuip apa la loc în pahar. însă ridic bărbia, mă uit în ochii lui şi

înghit intenţionat. O picătură de apă îmi atârnă de colţul buzelor şi o şterg cu pumnul.
îl pufneşte râsul, în timp ce mă uit urât la el. Se sprijină cu cotul de braţul scaunului şi intră în vorbă cu mine.

— Ştii, nu mi-am imaginat vreodată că, atunci când o să te văd în carne şi oase prima dată, o să vomiţi cu jet pe cineva.

Nu-l băga în seamă!

— Dar ce ţi-ai imaginat?

— Henley, prinţesa războinică. înarmată cu cea mai ascuţită colecţie de cuţite din lume ca să străpungă inimile duşmanilor.

— Cuţitele sunt în cabină. A fost al naibii de greu să le transport prin aeroport, mai ales satârul, dar pot să mă duc să le iau dacă vrei. Nu se ştie niciodată cine ar putea avea nevoie să pună ceva la frigare.

îi zâmbesc larg şi radios.

Graeme dă capul pe spate şi râde. Sună catifelat şi cald ca o prăjitură din ciocolată topită. Clatină uşor din cap, tot râzând.

— Henley Rose, eşti ceva...

îmi schimb poziţia, mă aşez picior peste picior şi mă sprijin cu cotul de spătarul canapelei.

— Şi pe unde ai fost azi? Nu te-am văzut în avion în dimineaţa asta.

— De ce, ţi-a fost dor de mine?

— Ca de herpes.

îi flutură nările.

— Am zburat miercuri spre San Cristóbal ca să explorez mai mult şi am ajuns la bordul navei cu câteva ore înaintea ta.

Zâmbetul fals mi se şterge de pe faţă. Graeme e în Galápagos deja de trei zile? Fir-ar, ar fi trebuit să-mi dea prin cap să fi zburat şi eu mai devreme!

Mda! Sunt prea ocupată ca să-mi iau concediu în plus. Şi aşa o să fie greu să fiu plecată zece zile, darămite aproape două săptămâni. Oricum o să tot dau raportul în fiecare zi. Ce bine de Graeme că are un volum de muncă pe care îl poate gestiona ca să-şi ia mai multe zile libere!

Iar mă apucă nervii la gândul că James crede că suntem pe picior de egalitate, deşi e *clar că lucrez mai din greu ca el.*

Vocea lui Gustavo îmi străpunge mânia.

— Bună ziua, bună ziua! se aude vocea lui prin difuzoare. Vă rog să luaţi loc ca să începem instructajul!

Restul turiştilor intră în cameră, vorbind şi râzând. Spre surprinderea mea, Graeme se ridică în picioare şi vine ca să stea lângă mine, pe canapea. Piciorul lui e la jumătate de metru distanţă, dar tot suficient de aproape ca să mă bage în sperieţi. Nu e niciun ecran de telefon, nicio voce imaterială care pluteşte de-a lungul unei linii telefonice. E aici şi e *real.*

Se apleacă până când suntem practic umăr la umăr. Mă izbeşte iar mirosul lui ameţitor şi inspir profund înainte să intervină raţiunea.

— Ştiu că suntem amândoi aici pentru că luptăm pentru aceeaşi slujbă, îmi spune. Dar vreau să...

— Bună! o aud pe Walsh zicând.

Stă în picioare, în faţa noastră, cu două beri în mână. Aruncă o privire între mine şi Graeme şi îşi ridică buzele încet şi calculat. Am mai văzut expresia asta. Mă încrunt. Ce crede că face?

îmi dă una dintre beri şi se trânteşte pe scaunul lăsat liber de Graeme. Pune sticla pe masă, se aşază picior peste picior – i se leagănă espadrila din pânză – şi se apleacă în faţă până când i se vede decolteul de sub bluza în dungi.

— Trebuie să fii Graeme, toarce ea.

Da, e pusă pe fapte mari: flirtează. îmi simt palmele reci. îmi pun berea lângă a ei, fără să iau vreo gură.

— Iar tu trebuie să fii sora lui Henley.

— Walsh Evans, se prezintă ea şi întinde mâna cu palma în jos.

El i-o strânge timid. Deşi e foarte manierat, nu e impresionat de abordarea ei foarte directă. Simt că tensiunea dintre omoplaţi se mai lasă până când mă izbeşte alt gând. Mă încrunt.

— Stai, de unde ştiai că e sora mea?

— James mi-a zis că o iei şi pe ea.

îmi dau ochii peste cap.

— Evident că ţi-a zis.

— Şi ce vrea să însemne asta?

— înseamnă că eşti prieten la cataramă cu şeful nostru. E clubul bărbaţilor, iar voi doi sunteţi singurii membri.

— Nu e niciun club al bărbaţilor.

— Pe bune, cu câte femei l-ai văzut să facă conversaţie?

— Ar trebui să fii mai prietenoasă.

Râd amar.

— Sigur!

De parcă James face femeile să se simtă în largul lor, de parcă aş putea să mă aşez şi să stau de vorbă cu el oricând am chef. De parcă aş putea controla felul în care îmi vorbeşte. Graeme se încruntă şi deschide gura să spună ceva, dar eu turui în continuare:

— Ce ţi-a mai zis? Ideea mea iniţială despre piaţa croazierelor din Galápagos?

— Nu, doar că va călători şi sora ta cu tine şi m-a întrebat dacă vreau să vin şi eu cu cineva. Ca să fie corect. L-am refuzat. I-am zis că vreau să călătoresc singur ca să mă pot concentra.

Scrâşnesc din dinţi până când îmi pocneşte maxilarul. A reuşit să transforme în ceva negativ ideea mea genială cu Walsh pe post de cumpărător obiectiv secret.

Cineva porneşte un microfon, difuzoarele hârâie, iar Gustavo vine cu paşi mari pe platforma din mijlocul camerei. Se lasă tăcerea, iar eu încerc să mă concentrez.

— Bine aţi venit cu toţii la bordul vasului *Discovery*.* Eu sunt Gustavo, şeful de croazieră, şi ne vom bucura împreună de o aventură fantastică în insulele Galápagos!

Turiştii aplaudă.

Vocea lui Gustavo îmbrăţişează publicul, iar firea sa caldă şi energică trezeşte entuziasm şi garantează implicarea tuturor celor de la bord. E un amestec potrivit între un Enrique Iglesias cărunt şi Richard Simmons. În primele câteva minute vorbeşte despre atracţiile principale – o nouă insulă în fiecare zi, scufundări, drumeţii, mers cu caiacul, dar şi o faună şi o floră bogate, cărora nu le e frică de oameni, specificul insulelor Galápagos.

Apoi începe să prezinte personalul de la bord: specialiştii în ştiinţele naturii, care ne vor însoţi în cadrul excursiilor de pe mal ca să ne spună cât mai multe despre fauna şi flora întâlnite, ofiţerii şi echipajul, cei responsabili de conducerea navei.

Mă uit la Graeme. încerc să fiu atentă, dar prezenţa lui mă distrage. îşi întoarce bărbia, îmi aruncă o privire, iar eu mă uit imediat în altă parte. Mi se înroşesc obrajii când se uită la mine. îmi încordez maxilarul şi mă îndrept.

Graeme se apropie.

— E ciudat să te întâlnesc în carne şi oase! îmi şopteşte.

Mă întorc ca să mă uit la el şi îi văd faţa foarte aproape

de a mea. De la distanţa asta îi disting culoarea ochilor.
Sunt albaştri. Nu de culoarea albăstrelelor, ca ai lui Walsh, sau de un albastru-deschis, ca un cer de primăvară. Sunt de un albastru-închis, profund. Ca marea.
îmi umezesc buzele, chiar când se uită la gura mea. Mă strâmb. El zâmbeşte superior.
Vocea lui Gustavo îmi întrerupe reveria şi îmi simt ceafa caldă.
— Şi mai vreau să vă prezint pe cineva. E manager de marketing de la sediul central...
Nuuu! Te rog, nu-mi rosti numele... Te rog, nu-mi rosti numele...
O să-l rostească.
— Henley Evans. Unde eşti, Henley?
Stomacul îmi tresaltă. Nu voiam ca turiştii ceilalţi să ştie că lucrez pentru agenţia de turism — prea multe întrebări, prea multe dureri de cap. S-a zis cu excursia incognito.
Zâmbesc, mă ridic în picioare şi, cam fără tragere de inimă, le fac cu mâna turiştilor. Walsh punctează aplauzele cu un chiuit energic. Mă aşez la loc pe scaun.
— La bordul vasului siguranţa e cea mai importantă...
Staţi aşa! Pe Graeme nu-l prezintă?
— Pe tine de ce nu te prezintă? şuier eu.
— Pentru că l-am rugat să nu o facă.
Zâmbetul lui superior mă face să-mi doresc să-i vărs berea în cap.

Asta complota cu Gustavo când au intrat în bar. îşi oferă un alt avantaj... Dacă turiştii nu ştiu că lucrează pentru agenţie, poate trece neobservat. Nu trebuie să fie în gardă tot timpul. Dar eu, da! Pe naiba! Dacă ştiu de mine, atunci o să afle şi de el.

Mă ridic brusc în picioare ca un hopa mitică scos din cutie.

— Stai puţin, Gustavo! Ai uitat pe cineva!

Gustavo îngheaţă în mijlocul propoziţiei cu gura
deschisă.

Graeme se încruntă. Il trag de biceps ca să-l conving să se ridice şi mamă, mamă, ce *puternici* e braţul! Parcă apuc granit. Se ridică în picioare, oftând adânc.

Gustavo clipeşte de două ori.

— A, da, cum să uit? Henley nu e singura angajată de la bord. Vă rog uraţi-i bun venit lui Graeme Crawford-Collins, cel care se ocupă de toate reţelele noastre de socializare!

Graeme ridică mâna să salute. Una dintre doamnele mai în vârstă din apropiere îi trage un ghiont femeii de lângă ea şi ambele se întorc să se uite lung la el. Femeia din dreapta se preface că îşi linge un deget şi, când îşi atinge şoldurile late, scoate un sunet de parcă ar ieşi aburii. O, Doamne!

— Şi încă ceva, intervin eu, luându-mi privirea de la noile admiratoare ale lui Graeme. Nu uitaţi că, dacă postaţi poze din excursiile noastre

în această săptămână – şi vă promit că o să aveţi parte de nişte poze absolut fantastice –, daţi-ne tag pe reţelele de socializare @S-Q-Adventures, un cuvânt, iar Graeme vă va am...

— Aminti să vă înscrieţi la concursul de fotografie al faunei şi florei, continuă el.

La naiba, a ghicit ce voiam să spun – că va reposta pe Twitter şi le va aprecia postările! Un punct pentru Graeme că a scăpat de munca în plus pe care voiam să i-o pun în braţe.

— Câştigătorul concursului va primi o croazieră plătită integral din partea Seaquest Adventures în Antarctica, continuă Graeme. Puteţi să vă înscrieţi până pe 1 noiembrie. Vorbiţi cu *Henley* pentru mai multe detalii!

îmi aruncă un zâmbet care, din exterior, pare nimic inai mult decât curtoazie profesională. Numai că eu văd prin faţada asta subţire precum celofanul. Mă provoacă, îi un zâmbet de rechin.

în sală se aud ropote de aplauze. îmi flutură nările pe când ne aşezăm. îmi dau seama prea târziu că suntem şi mai aproape ca înainte, la doar câţiva centimetri dis- tanţă. Energia dintre noi e aşa de incandescentă, că ar putea topi diamante.

— Da, concursul! Mersi, Graeme! Ne bucurăm să vă avem pe amândoi la bord, spune Gustavo. Iar acum vă rog să fiţi atenţi la ecrane pentru un scurt clip video care vă va explica măsurile de siguranţă. După aceea ne vom

strânge în zona de adunare pentru o simulare cu bărcile de salvare.

îmi încrucişez braţele peste piept şi mă aplec până când am gura la câţiva centimetri de urechea lui Graeme.

— Te-ai gândit bine să mă faci persoana de contact pentru concursul de fotografie. Acum fiecare turist cu un aparat profesionist o să mă asalteze cu întrebări.

Graeme îşi mişcă buzele.

— Credeam că-ţi place să fii la conducere.

Mijesc ochii. Are o expresie calmă, dar îi observ ro- şeaţa din obraji şi broboanele de sudoare de lângă guler. E oare emoţionat?

Clatin din cap. Nu contează!

— Ca să fim înţeleşi, voi face orice ca să obţin promovarea. Chiar dacă trebuie să discut cu fiecare turist de pe navă, tot o să vin cu o idee genială de marketing şi o să dovedesc că sunt alegerea inspirată. Aruncă-mi câte obstacole vrei în cale şi voi ieşi la suprafaţă!

Se îndreaptă şi se apropie aşa de mult. că mă atinge cu umărul, iar respiraţia lui caldă îmi mângâie urechea când îmi spune, râzând:

Să înceapă jocurile!7

- ÎNCĂ NU POT SĂ CRED CĂ AI VOMITAT PE FIZIOTERA- peutul ăla rus şi am pierdut faza, îmi

spune Walsh, care are o pereche de ochelari de soare în stil aviator cu lentile reflectorizante.

Instructajul de siguranţă s-a terminat, aşa că suntem din nou pe mal, în San Cristobal, pentru o scurtă excursie de seară ca să explorăm Puerto Baquerizo Moreno înainte ca vasul să o pornească spre insula Espano, prima oprire din cadrul călătoriei. Umbrela roşie a cafenelei aflate deasupra noastră aruncă o umbră mică, iar lumina puternică a soarelui îmi încălzeşte picioarele goale. Peste drum, apa se izbeşte de un ponton din ciment care se duce până în golf.

— E oare un record al companiei să borăşti în primul sfert de oră al unei croaziere? mă întreabă Walsh.

îi iau şerveţelul de hârtie de pe masă, pe care îl fac bucăţele, şi strâng din buze.

— Ţi-am zis să nu mănânci sandviciul ăla.

— încetează, am înţeles!

Walsh îşi pune picioarele pe scaunul gol din faţa mesei şi soarbe cu paiul un milkshake cu ciocolată.

îmi ridic ochelarii de soare pe nas şi iau o gură de apă din propria mea sticlă. După „incidentul” de mai devreme nu mă mai ating de lactate, mersi! Mă uit la ceasul telefonului şi apare o notificare: am mesaje noi de la Tory şi Christina în grupul nostru.

Tory
Aloha, străino! Ai ajuns cu bine pe vas?
Christina
Sunt sigură că da, calmează-te, mamă!

Tory

Trebuie să mă asigur că fata noastră a ajuns în siguranţă
Zâmbesc larg.
Bună! Sunt în viaţă, am reuşit!
Christina
Ţi-am zis eu!
Cum e în Galápagos până acum?

E bine, foarte cald. încă n-am văzut mare lucru pentru că încă suntem în

San Cristobal.

Tory

Să te dai cu loţiune de protecţie şi să faci multe poze[1]
Christina
. Loţiunea e mereu o idee bună.
f

2. L-ai cunoscut pe Graeme? Cum e în carne şi oase?

Da, şi e la fel cum am crezut. GROAZNIC

Simt furnicături pe gât şi mă uit automat peste umăr, dar nici urmă de Graeme. N-am văzut mulţi turişti de pe vas în partea asta a oraşului. Am ales cafeneaua unde stăm în mod special pentru că are Wi-Fi gratis (super), plus că e pitită la capătul unei străzi lăturalnice, departe de atracţiile principale, unde nu prea sunt ceilalţi turişti. Dacă am noroc, Graeme n-o să se abată pe aici.

De fapt, nu l-am mai văzut de la instructajul de siguranţă. Foarte bine! Nu vreau să-l văd. Azi sau toată excursia. închid ecranul telefonului şi mă mai uit în susul şi în josul străzii încă o dată. Nici urmă de Graeme. Ceea ce-mi aminteşte...

O împing pe Walsh cu piciorul.

— Auzi, de ce flirtai cu Graeme mai devreme?

Walsh abia ridică privirea din telefon.

— Poftim?

Mă întind şi îi acopăr ecranul cu mâna.

— Hei!

Se uită urât la mine, dar îl dă la o parte.

îi văd buzele rigide şi mă încrunt.
— Ce e?
)
Walsh are acum umerii lăsaţi.
— Îţi mai aminteşti interviul la care am fost la salonul de masaj de pe stradă?
— Aşa...
— Tocmai am primit un e-mail de la persoana cu care am discutat. Mersi pentru nimic! E a treia respingere pe săptămâna asta.
Mă crispez.
— Sunt sigură că o să apară ceva curând.
— Sper. Nu pot să mai trăiesc pe spinarea ta, adaugă ea, mormăind.
îşi ţuguie buzele şi tastează violent pe ecran.
După o vreme, mă întreabă.
— Ce ziceai de Graeme?
Ar trebui să-i zic ceva, ca să-i ridic moralul, să-i dau speranţă. Dar trebuie să fiu de acord cu ea – *nu poate* să mai trăiască pe spinarea mea. în cele din urmă va trebui să-şi închirieze ceva al ei, şi are clar nevoie de un venit stabil. Apoi mai e prezenţa ei în această croazieră şi motivul pentru care e aici...
— Te rog, nu mai flirta cu el, da? Nu e profesionist. Ai uitat că trebuie să fii ochii şi urechile mele?
Pufneşte.
— Da, da! Sună splendid. Şi în legătură cu ce ai vrea să-mi exprim părerea prima dată?

— Păi cum ţi se pare experienţa până acum? îşi pune telefonul pe masă, îşi dă ochelarii mai jos pe nas şi se uită la mine peste rame.

— Cred că nu mi-ai spus totul, iar colegul tău e o bu- năciune absolută.

— Walsh, nu! Sub nicio formă! E exact ca Sean, şi mai ţii minte ce groaznic a fost? Cum m-a tratat...

— Ştiu, ştiu. Graeme egal ticălos. Dar am voie să apreciez frumuseţea fizică masculină, da? Se întoarce. Uite-1!

Mă întorc şi-l văd pe Graeme cum se plimbă agale pe stradă cu un rucsac negru compact pe umeri. Intestinele mi se agită. Are un selfie stick de care are ataşat telefonul i n vârf – fie face un video, fie un apel video pe FaceTime cu cineva, pentru că i se mişcă gura.

— Graeme! Bună, Graeme! îi strigă Walsh. întoarce capul ca să încerce să-şi dea seama cine l-a

strigat pe nume. Când ne vede, Walsh îi face semn să vină la noi. O salută înainte să coboare suportul pentru telefon şi să-l pună în rucsac.

— Ce faci? îi şuier lui Walsh.

— Ce vrei să spui?

I se citeşte răutatea jucăuşă în ochii rotunzi. îl cheamă aici ca să mă enerveze înadins, o ştiu. Ca atunci când era în gimnaziu şi punea Miley Cyrus la maximum direct înspre peretele care despărţea dormitoarele noastre ori de câte ori încercam să învăţ. îmi sărea ţandăra în cele din urmă, mă

duceam valvârtej în camera ei, iar ea chicotea şi urla, pe când încercam să-i iau din mână boxa cu conexiune la Bluetooth.
Unele lucruri nu se schimbă niciodată.
Picioarele lungi ale lui Graeme ocupă trotuarul şi, câteva secunde mai târziu, e lângă masa noastră. Face semn spre scaunul din stânga mea.
— Stă cineva aici?
— Da! spun eu în acelaşi timp în care Walsh zice că nu.
— Super!
îmi zâmbeşte cu toţi dinţii, îşi lasă rucsacul pe jos şi se aşază pe scaunul gol.

Graeme trebuie să ştie după răceala din privirea mea că vreau să plece, aşa că de ce stă cu noi? A, da, pentru că una dintre pasiunile lui este să mă scoată din minţi! Se pare că doi oameni au deciş să urce la bordul navei „Hai să o enervăm pe Henley!”

Walsh se întinde pe când amestecă tacticos cu paiul în milkshake.

— Şi ce ai făcut prin oraş?

Graeme îşi întinde picioarele pe sub masă şi îşi încrucişează mâinile pe abdomen, de parcă nu are nicio grijă pe lume. Mă uit urât la el în semn de dezaprobare tacită.

— Hai să vedem, am cumpărat nişte suveniruri! Am făcut poze. I-am luat interviu proprietarului galeriei de artă pe care am descoperit-o ieri. Familia lui locuieşte în Galápagos

de patru generaţii. Are nişte poveşti fascinante. Material bun pentru blogul nostru, zice şi îmi zâmbeşte larg şi cu subînţeles.

Îşi împinge ochelarii spre părul ciufulit de vânt şi se uită la milkshakeul lui Walsh şi la telefoanele noastre de pe masă.

— Şi voi ce aţi mai făcut? Savuraţi o gustare?

— Muncim, îi spun, scrâşnind din dinţi.

— Atâta muncă şi niciun pic de joacă o face pe Henley o tipă tare plictisitoare.

— Sau şefa ta.

Ridică o sprânceană. îmi las bărbia în jos sfidător.

Walsh îşi drege glasul ca să risipească tensiunea care s-a strâns.

— Graeme, ai văzut leii-de-mare de pe faleză? Ce drăguţi erau!

— Da! E uimitor cum nu se tem de oameni. O să fie grozav mâine la scufundări. Veniţi şi voi, nu? Lui Walsh îi sună telefonul şi îl ia după ce se uită la ecran.

— Eu, da! Henley, probabil nu. Nu-i place apa adâncă.

— A, da? zice Graeme şi ridică din sprâncene. Mă uit aşa de urât la Walsh, că sunt sigură că aproape i ini ies lasere din ochii, dar nu observă pentru că e prea absorbită de ultimele mesaje primite.

— Da! spune fără să ridice privirea. Nu am văzut-o moţând de când eram adolescente. Nu de când...

încerc să-i trag una pe sub masă, dar ratez.

— Ce? insistă Graeme, care se uită interesat la ea.

— De când aproape s-a înecat, termină ea.

Când Walsh ridică în cele din urmă privirea, se încordează când vede cât de urât mă uit la ea.

Walsh, mersi că le-a luat gura pe dinainte şi mi-ai scos la iveală slăbiciunea în faţa concurenţei!

Graeme se uită la mine, mijind privirea.

— A fost un accident sau ceva?

Dau nonşalant din mână.

— Walsh e foarte teatrală.

— Teatrală? Nu respirai. Tata a trebuit să-ţi facă respiraţie gură la gură.

Graeme se uită la noi, cu cotul rezemat pe masă şi cu bărbia în mână. Mai are nevoie doar de o pungă cu floricele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Un accident minor la schi nautic.

— Minor, pufneşte ea.

— Schiam pe apă fără vestă de salvare, mi s-a pus un cârcel şi m-am dus la fund, îi explic lui Graeme pe tonul cel mai degajat cu putinţă.

— Sună traumatizant.

Habar nu are. încă îmi amintesc foarte clar cum iarba de mare mi se încolăcise de picior. Apa din plămâni, întunericul care mă învăluia. Spaima

cumplită, panica. Nu m-am mai apropiat de apă patru ani, şi chiar şi acum prefer să ating fundul unei piscine sau să stau aproape de malul oceanului ca să văd valurile înspumate. Apă adâncă? Nu, mulţumesc!

— Nu, nu prea, mint! A fost cu multă vreme în urmă.

— Şi lucrezi pentru o agenţie care vinde croaziere?

— Da, cu toţii am fost şocaţi, face Walsh.

Ridic din umeri.

— Am acceptat slujba pentru că voiam o schimbare în carieră şi să vând ceva care le face plăcere oamenilor. Şi apoi, lucrez într-un birou. Nu e ca şi cum sunt la bordul unei nave în fiecare zi. Dar, cum am zis, am depăşit momentul. Mâine mă duc la scufundări şi o să fie super. Foarte distractiv.

Graeme mă studiază atent.

— Ştii că nu trebuie să faci scufundări. O să fie excursii cu vaporul care are fundul din sticlă pentru cei care nu vor să facă snorkeling.

— Şi să ratez întâlnirile faţă în faţă cu toată fauna şi flora marină specifică locului? Nicio şansă!

Peste 90 la sută dintre pasageri aleg snorkeling, aşa că nu o să am parte de experienţa completă dacă nu o fac şi eu măcar o dată. A sosit vremea să-mi înfrunt oricum temerile. Şi dacă îmi vin idei care să mă ajute să <>bţ.în promovarea? Merită!

Mă aşez picior peste picior şi îmi dau coada peste umăr. K vremea să întorc lupa şi să văd dacă şi lui Graeme îi place să fie descusut.

— Deci care e faza cu tine şi cu vorbitul în public... sau ıı 11 -ţi plac mulţimile?

Walsh se îndreaptă de spate.

Graeme se foieşte, apucând braţul scaunului metalic. Acesta scârţâie în semn de protest.

— Hai, nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc! Krai roşu la faţă şi transpirat după ce te-a prezentat (¡ustavo la instructajul de siguranţă. Nu e chiar o reac- | ie normală.

Acum e rândul lui Graeme să pară nonşalant.

— Ai uitat că sunt angajat la distanţă? Nu prea sunt multe oportunităţi să vorbesc în public din living. Pur şi simplu mi-am ieşit din mână.

Nu cred o iotă. Are vocea aşa de încordată, de zici că sunt coardele unei chitare.

Prin uşa deschisă a bucătăriei de la cafenea se aude un blender. Graeme se uită peste umărul meu, apoi la milkshake-ul lui Walsh, în timp ce aceasta mai ia o gură.

— Nu bea!

— De ce? îl întreabă ea.

— E o femeie înăuntru care face unul şi adaugă gheaţă în blender. Cum Walsh se uită întrebătoare la el, continuă: Gheaţa e apă îngheţată de la robinet, iar apa din Galápagos nu e potabilă. Rişti să consumi apă contaminată.

Ştiam că apa de aici nu e bună de băut, dar nu m-am gândit la gheaţa din milkshake. Şi se pare că nici Walsh.

— Fii serios! pufnesc eu. E principalul oraş din San Cristóbal, capitala politică a insulelor Galápagos. Sunt sigur că servesc tot timpul turişti şi ştiu să facă gheaţă cu apă purificată.

— Mai vezi turişti pe aici? Zona asta e departe de agitaţie. Toţi sunt localnici.

Şi da, toţi ceilalţi clienţi din cafenea – şi din cafeneaua de vizavi – sunt ecuadorieni. Nici măcar un turist cu şosete lungi prin preajmă.

Walsh pune milkshake-ul pe masă de parcă are de-a face cu o grenadă. A mai rămas doar o spumă pe fund, care sclipeşte datorită bucăţilor de gheaţă. Simt cum mi se încordează tot corpul, iar prin minte îmi circulă doar *ce căcat!*

Walsh îşi strânge buzele şi se albeşte.

Clatin din cap şi mă prefac curajoasă.

Nicio grijă! Walsh e ca un tanc. Oricum mult mai rezistentă ca mine, adaug eu şoptit. Sunt sigură că o să fie bine

.6

WALSH NU SE SIMTE BINE.

A ciugulit puţin la cină seara trecută şi s-a făcut nevii/, ută în cabina noastră când stomacul a început să-i bolborosească, iar femeile de lângă noi au rămas complet i.iocate. M-am tot dus pe la

ea de câteva ori de-a lungul m-rii, dar a insistat să dispar, aşa că am ajuns să răspund la e-mailuri de muncă la bar până după miezul nop- (ii, înainte să îndrăznesc să mă duc la culcare. Nu că o învinovăţesc pe Walsh că vrea să fie singură. Nimănui nu-i place să fie cineva prin preajmă când are probleme Knstrointestinale.

Aud cum se trage apa la toaletă şi mă trezesc din starea de somnolenţă. Câteva clipe mai târziu, Walsh deschide uşa de la baie, iar o lumină fluorescentă scaldă cabina noastră întunecată. Mijesc ochii din cauza luminozităţii bruşte şi mă ridic în capul oaselor în pat. Am o migrenă îngrozitoare – cât o fi ceasul?

înainte să iau telefonul, mă uit la faţa lui Walsh şi icnesc:

— O, Doamne, te simţi bine?

— Pare că mă simt bine? croncăne ea.

E palidă, are fruntea năpădită de sudoare şi se trânteşte în patul dublu din faţa mea. Se pune în poziţie fe- tală şi se rostogoleşte spre perete. îi bâzâie telefonul pe noptieră, dar nu se mişcă. Uau, *sigur* se simte rău dacă ignoră un mesaj!

Mă dau cu greu jos din pat şi deschid puţin draperiile. Lumina strălucitoare a soarelui se profilează pe fereastră, aşa că mijesc ochii. Fir-ar să fie, e deja dimineaţă!

— Ţi-a fost rău toată noaptea?

— Îhî!

Acum, că mă gândesc mai bine, îmi amintesc vag cum uşa de la baie s-a deschis şi s-a închis de

multe ori de-a lungul nopţii. Nu e de mirare că sunt aşa obosită!

— Ce să-ţi aduc? Medicamente?

— Deja am luat.

O ating pe umăr.

— Suc cu ghimbir?

Geme drept răspuns şi îşi trage cuvertura pe cap.

— Lasă-mă aici singură să *mori*

— Poate ar trebui să te vadă medicul de pe navă. Pot veni cu tine.

îşi dă pătura de pe faţă.

— Nu, nu, o să fiu bine! Nu cred că mi-a mai rămas ceva în stomac. Trebuie doar să dorm. A fost o noapte cruntă.

Difuzorul de pe perete pârâie şi se aude vocea jovială a lui Gustavo, care-mi străpunge timpanele:

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa! Sper că toată lumea s-a bucurat de un mic-dejun săţios şi delicios pentru că sala de mese s-a închis acum.

îmi iau telefonul şi mă uit la ceas. E trecut de nouă. Cum naiba e trecut de nouă? Ieri-noapte am pus alarma

În şapte ca să mă trezesc devreme şi să lucrez la propunere. Cu siguranţă am dezactivat-o şi am mai şi ratat mi- ■ nl-dejun. Mă trântesc pe pat, gemând, şi îmi frec faţa cu nmbele palme.

- Dacă plănuiţi să faceţi snorkeling după-amiaza MNta sau oricând în timpul croazierei, e ultima şansă să vn luaţi echipamentul, continuă Gustavo. Nu uitaţi să limbaţi costumul de

scufundări ca să vedeţi dacă vă vine! Turiştii care merg în drumeţia de trei ore din această ilnnineaţă vor debarca la ora 9.30. Cei care doresc să meargă la plimbarea de o oră de pe plajă vor debarca În 11. Mai sunt 30 de minute până la drumeţia lungă. Kxact, 30 de minute până la drumeţia lungă. Mulţumesc!

Bi bine, drumeţia lungă iese din discuţie. Am nevoie de timp în plus ca să încep să scriu propunerea.

— Auzi, mă duc să văd dacă pot să-ţi fac rost de nişte liiscuiţi săraţi sau ceva de genul..., încep eu, dar din pat ne aude respiraţia greoaie a lui Walsh.

A adormit deja.

Mă duc repede la baie şi îmi pun pe mine un costum de l ui ie, un tricou, pantaloni scurţi şi nişte sandale. După ce iau o dramamină, mă îndrept spre puntea de observaţie cn să iau echipamentul de scufundări. Mi se strâng plămânii la gândul de a înota prin apele adânci, sufocante şi i ulburi ale oceanului, dar va trebui să fiu tare. Cel puţin lirima scufundare e abia după-amiază, aşa că am câteva ure la dispoziţie înainte să fac faţă inevitabilului.

Urc treptele până la puntea superioară de observaţie, unde personalul distribuie echipamentele. E un haos controlat. Un şir de cel puţin 12 turişti se întinde până la jumătatea punţii superioare, care duce la un rând de coşuri şi de costume care atârnă de nişte cuiere. Pe margine

mai sunt zece oameni care merg în costumele de scufundare şi probează labele.
îmi pun ochelarii de soare pe nas şi mă aşez la coadă, încercând să nu mă mişc în ritmul navei. Simt o briză rece pe nas, iar stomacul îmi bolboroseşte zgomotos, amintindu-mi cât de gol e. Mormăi şi eu cu el.
— Bună dimineaţa! se aude vocea răguşită a lui Graeme când vine lângă mine.
Mă crispez. Evident că m-a găsit!
Poartă un tricou alb şi are un rucsac mic, iar ochii îi sunt ascunşi în spatele ochelarilor de soare. Părul lui ondulat se ridică în vânt, iar pielea îi străluceşte de la un bronz sănătos. Mă uit în jos, la pantalonii scurţi şi negri, şi pufnesc în râs.
— Ai o banană în buzunar sau eşti fericit să mă vezi?
Am rostit cuvintele înainte să mă pot stăpâni. Henley
nedormită egal Henley ciudata.
Graeme îşi mişcă buzele, iar gropiţa din bărbie se adânceşte.
— Eşti norocoasă că n-am înregistrat. Cei de la Resurse umane nu ar fi de acord cu asemenea aluzii.
Pieptul mă strânge câteva secunde înainte ca Graeme să scoată o banană galbenă şi mare din buzunar, făcân- du-mi cu ochiul. O desface, o duce la gură, dar face o pauză înainte să muşte din ea.
— Nu te-am văzut la micul-dejun azi-dimineaţă.
— Nu eram acolo, dormeam şi nu am auzit alarma.

Oftează după câteva secunde.
— Ia! zice el şi înclină banana parţial desfăcută spre mine.
— Nu vreau!
— Mănâncă! Ai nevoie de energie pentru drumeţie.
— Nu mă duc în drumeţia lungă.
— Nu?
— Mă plimb pe plajă la 11.
— Aia e pentru moşi şi oameni prea mahmuri ca să coboare de pe vasul de croazieră înainte de 9.30. Tu în ce categorie te încadrezi?
Il pironesc cu cea mai rece privire.
Mă înghionteşte cu cotul.
— Haide, nu te speria! Fă drumeţia lungă! O dată ajungi în Galápagos. Ar trebui să profiţi de fiecare minut.
— Nu trebuie să fac drumeţia lungă ca să o percep prin ochii turistului şi oricum vor fi drumeţii în fiecare zi. Unii dintre noi mai au şi de muncă.
— Treaba ta! îmi răspunde, ridicând din umeri. Sigur nu vrei banana?
Stomacul meu alege chiar atunci să protesteze ca un elefant flămând. Graeme se uită atent la talia mea. I /ovesc podeaua de lemn cu degetul.
— Bine, o iau!
Mă întind după ea, dar el o trage. Ridică din sprâncene. Eu mă încrunt. Iar îmi întinde mâna. De data asta i -o înşfac.
Ni se ating degetele. Între noi e o tensiune aproape electrică. Simt cum mă aprind pe

dinăuntru şi mi se face pielea de găină pe antebraţe. Tuşesc şi mă trag. Graeme îşi scarpină maxilarul şi se uită peste valuri, spre insula verde cu nisip alb aflată în depărtare.

Nu am mai avut niciodată aşa o reacţie viscerală doar când am atins pielea cuiva. Nici măcar cu ambii foşti iubiţi sau cu primul băiat cu care m-am sărutat – cu nimeni.

Simt cum mă înec şi încerc să fac abstracţie de tot ce ar putea însemna acest lucru.

Nimic! Nu înseamnă nimic. E doar manifestarea fizică a dispreţului nimicitor pe care îl am pentru Graeme de un an. Sau poate că organismul meu se resimte după problemele cu burta de ieri. Sigur asta e. Imediat iau o gură de banană.

— Cum se simte Walsh? mă întreabă Graeme.

Mestec cu greu şi înghit.

— A avut şi zile mai bune.

— Şi tu? mă întreabă în timp ce îşi înclină bărbia cu subînţeles.

— Fantastic! De vis.

— Ai emoţii pentru scufundările din după-amiaza asta?

. — Deloc. Sunt as la snorkeling.

Mai iau o gură de banană ca să nu fiu tentată să îndrug şi alte minciuni.

— Evident! comentează Graeme şi îşi vâră mâinile în buzunare, mişcându-se dintr-o parte în alta în sandale.

Fir-ar, până şi labele picioarelor îi sunt atrăgătoare! În general, cele ale tipilor nu sunt —

degetele sunt lungi şi păroase, iar unghiile mereu lasă de dorit. Dar Graeme are picioare frumoase, gambele puternice şi pot ghici nişte coapse musculoase.
Nu mai băloşi!
Termin banana după cinci guri şi arunc coaja în coşul de gunoi de pe punte.
Când mă întorc la coadă, sunetul făcut de nişte şlapi îmi atrage atenţia. Mă abţin să nu icnesc. Nikolai poartă un costum de scafandru decolorat, desfăcut şi rulat până în talie, şi merge ţanţoş cu burta trasă şi cu braţele flexate de parcă e în *Baywatch.* Rămân surprinsă. Abdomenul e mai moale, dar braţele sunt destul de sculptate. Bravo lui!
— Văd că te simţi mai bine azi, îmi spune Nikolai. Nu mai..., începe el, apoi deschide gura şi se preface că vomită.
— Nu încă. Nu cu dramamina luată preventiv.
— Bun, mă bucur! Şi tu... – arată cu degetul spre (îraeme... – m-ai păcălit câteva secunde. Nu eşti iubitul ei, lucraţi împreună!
Nikolai îl loveşte uşor cu pumnul pe Graeme în braţ. (îraeme se încruntă puţin înainte să se însenineze.
— Poate că o să ne cunoaştem mai bine la cină în seara asta? mă întreabă Nikolai, zâmbind cu buzele ţuguiate.
Pe bune? Credeam că, după ce am vomitat pe el, am scăpat de tot. Se pare că nu. Vreau să-i spun din tot sufle- lul să cânte la altă masă, dar apoi îmi

amintesc al doilea principiu al misiunii companiei noastre: *Experienţa pasagerului e cea mai importantă, cu excepţia siguranţei.* Nikolai e oaspete. Trebuie să fiu politicoasă.
Îi zâmbesc slab şi forţat.
— Desigur!
— Azi nu poţi, intervine Graeme. Ai uitat? Avem chestia aia la muncă, *şedinţa,* îmi spune cu subînţeles.
— A, da! Da! Trebuie să discutăm...
— Optimizarea site-ului, termină el.
— Da, optimizarea site-ului! Scuze, am uitat complet! îi spun lui Nikolai şi dau din umeri cu părere de rău.
— înţeleg! Eşti concentrată asupra carierei. îmi place! Atunci rămâne pe altă dată! decretează şi se trânteşte pe un scaun de pe punte, iar burta i se lasă.
Mă întorc să mă uit la Graeme. M-a salvat oare de atenţia nedorită a unui bărbat? *Nu* se potriveşte cu acel Graeme pe care îl ştiu de un an. E... de *treabă.* Şi Graeme nu e de treabă. Graeme se ceartă. Complotează. Nu zice „te rog" sau „mersi" şi nu face niciun efort să fie de ajutor.

Oare e parte din jocul lui? E vreun şiretlic ca să las garda jos?

— Foarte drăguţ din partea ta! îi spun, imediat ce Nikolai nu ne mai poate auzi.

— A, da? face el, vorbind tărăgănat. Ştii că trebuie să stăm împreună la cină, da? Şi, *vai,* chiar să purtăm o conversaţie?

— Partea cu conversaţia e discutabilă.

— Pe bune, nu crezi că ar trebui să ne cunoaştem măcar puţin? Muncim de un an împreună şi nu ştiu mai nimic despre tine. Cu excepţia faptului că nu prea mă placi. Vreau să ştiu care e motivul.

— Ştii care e.

— Nu prea.

Sunt pregătită să pufnesc în râs şi să-i spun că e un mincinos notoriu. Numai că nu văd nicio urmă de minciună în expresia lui nevinovată. îşi ţine buzele strâns, iar maxilarul lui ar putea tăia sticla, dar expresia îi trădează o nedumerire sinceră.

Mă uit cu gura căscată la el. E pe bune?

Clipul video viral, nesimţirea constantă – nu-i dă de gândit?

Din fericire, nu pot să-i răspund pentru că un membru al personalului îmi spune să vin în faţă ca să-mi dea costumul de snorkeling. Slavă cerului! Nu pot să-i fac faţă dacă Graeme încearcă să mă manipuleze în alt fel.

— Cum te simţi azi? mă întreabă Xiavera, biologa, zâmbind radioasă.

li o tânără solidă, cu păr şaten-închis, care încadrează o lată colţuroasă. E din Ecuador, la fel ca restul echipajului şi personalului de la bord. Bine, mulţumesc!

— Nerăbdătoare să mergi în drumeţie în dimineaţa nula?

— Da, fac plimbarea şi poze, şi, da, ar trebui să fie Hiiper.

Mă măsoară din priviri.

— Serios? De ce nu drumeţia lungă?

— Trebuie să iau legătura cu cei de la sediul central. < 'hostii legate de muncă.

— Păcat! Drumeţia ne poartă prin colonii superbe de păsări marine până la o stâncă spectaculoasă cu vedere la ocean. E una dintre cele mai de invidiat panorame din ¡alâpagos. O să-ţi pară rău!

Scoate un sunet dezaprobator, caută prin rândul de costume atârnate, scoate unul cu o dungă roz pe margine, mărimea M. După ce mă întreabă cât port la pantof, îmi dă o pereche de labe, un tub, o mască şi o pungă mare din plasă pentru a le pune pe toate. Cer şi un doilea costum pentru Walsh – o fi căzută la datorie azi, dar ştiu că va «lori să facă snorkeling atunci când se va simţi mai bine.

Lângă mine, un alt biolog îl echipează pe Graeme. Nu pot să nu observ ce nonşalant le zâmbeşte tuturor pe care îi întâlneşte. E în contradicţie totală cu colegul nesuferit cu care am avut de-a face de un an. Care e faza cu el?

— Probează totul şi vezi dacă te încape, îmi spune Xiavera. Poţi să faci schimb la prânz, dar...

— Scuze. *Scu-ze!*

Simt un cot în coaste şi mă dau automat din drum.

E o pasageră roşie la faţă. Pare a avea cam 60 de ani şi ţine o pereche de labe, pe care le trânteşte teatral pe masă.

— Nu-mi vin! Ca şi ultima pereche. Am spus mărimea 41, iar astea clar nu sunt 41. Sunt prea mici.

Pentru prima dată îl observ pe bărbatul din spatele ei. Sunt cam de aceeaşi vârstă şi are o chelie evidentă – probabil soţul ei, dacă e să mă iau după verighetele identice şi după expresia resemnată de pe faţa lui. Vine lângă ea, cu degetul în aer.

— Donna, dragă, sigur nu-ţi vin? Ai...

— Da, sunt sigură! Charles, probează-ţi costumul!

Charles dă din cap fără să scoată o vorbă şi se îndepărtează, târşâind picioarele. E clar extenuat după deceniile petrecute cu femeia asta.

Xiavera ia una dintre labele pe care le-a adus Donna şi se uită la numărul imprimat înăuntru.

— Sunt mărimea 41, aşa cum aţi cerut.

Femeia, care poartă un costum de baie alb dintr-o bucată, pufneşte şi seamănă cu un tampon de vată furios.

Fac un pas în faţă şi îi zâmbesc prietenos.

— Bună ziua!

După ce am lucrat în comerţ în timpul universităţii, mi-e uşor să intru în rolul de asistenţă clienţi.

— Am auzit fără să vreau! Ştiţi, am citit undeva că labele nu au acelaşi număr ca pantofii

obişnuiţi. Aşa că, deşi purtaţi 41, poate că, dacă aţi proba un 42, ar fi mai comod.

Femeia râde cu răceală

— .*Nu* port 42. N-am purtat niciodată şi nu o voi face. Mă cercetează din cap până în picioare, apoi mă ia la întrebări: Tu lucrezi pentru Seaquest Adventures, nu? Cum te cheamă, Hester? Spune-mi, Hester, de ce e aşa de greu ca personalul tău să-mi dea ceea ce am cerut? Sau poate că ar trebui să aflu cine e managerul tău şi să-lintreb.
Graeme e lângă mine până să apuc să-i răspund după şocul iniţial.
— Donna, mă bucur să te cunosc! Eu sunt Graeme. Ne-am întâlnit ieri la pupă.
Îi ia mâna într-ale lui şi îi zâmbeşte cu o intensitate care ar putea topi şi cea mai puternică centură decastitate.
Schimbarea prin care trece Donna e brusca şi ime – diată. Colţurile gurii i se ridică, nu mai are fruntea încruntată, iar pe faţă i se întipăreşte un zâmbet radios „ de parcă e în prezenţa unui înger.
— Graeme, da! Mă bucur să te văd din nou! Poate mă. ajuţi tu! Oamenii ăştia insistă că nu-mi ştiu numărul de la pantof.
— Să facem aşa: îţi aduc labe diferite să le probezi, şi vezi ce-ţi vine! Unele poate sunt mai purtate ca altele şi îţi vin diferit. Mărimea 41, da?
— Da! În sfârşit cineva care înţelege de ce am nevoie _
— Fă-te comodă acolo, pe băncuţă, şi ţi le aduc!

O atinge pe umăr înainte de a pleca. Imediat ce nu mai poate să-l audă, i se topeşte zâmbetul şi se întinde peste masă la Xiavera.

— Două perechi mărimea 42. Şi, dacă găseşti unele unde nu se vede bine numărul, cu atât mai bine.

Xiavera dă din cap recunoscătoare.

— Bună idee!

După ce scotoceşte printr-un coş în spate, îi dă labele.

Nu pot decât clipi mirată.

— Pentru o persoană căreia nu-i plac oamenii, te descurci de minune cu femeile mai în vârstă.

El ridică din umeri.

— Am multă experienţă.

Ce naiba vrea să însemne asta?

Cu labele sub braţ şi cu echipamentul lui la piept, Graeme se îndreaptă spre băncuţa unde stă Donna, care aşteaptă nerăbdătoare cu mâinile pe genunchi. Lângă ea, Charles are deja costumul de scafandru pe el şi pare absorbit de ceva ce pare a fi un ghid turistic.

îmi iau echipamentul de scufundare şi merg vizavi de Graeme şi Donna, lăsând totul pe o băncuţă joasă.

Tocmai am cunoscut-o pe Donna, dar o ştiu deja. Pentru că există o Donna în orice grup de oameni – cea chitită să se plângă de tot. Faza e că tipelor ca Donna le place să-şi lase impresiile în scris. Dacă ai noroc şi reuşeşti să îmbunezi o Donna, te va lăuda! Graeme va fi cel lăudat, şi sunt sigură că totul va ajunge la James.

Mi se strânge stomacul. Propunerile noastre de marketing sunt cele mai importante când vine vorba despre promovare, dar nu are cum să strice să faci impresie bună şi la capitolul atenţie acordată pasagerilor. Dacă aşa vrea să joace Graeme, e timpul să intru în acţiune.

Mă aplec, mă descalţ de sandale, îmi dau jos ochelarii de soare şi îmi scot tricoul peste cap. îmi dau jos pantalonii scurţii, iau costumul şi mă uit cu coada ochiului la Graeme. E într-un genunchi în faţa Donnei şi o ajută să probeze una dintre labe ca prinţul din poveste.

Ea îi zâmbeşte, vrăjită. îl apucă de braţ ca să-şi păstreze echilibrul, se ridică în picioare şi dă din cap aprobator. Se ridică şi Graeme. Când ridică ochii, ni se întâlnesc privirile. Se uită în altă parte, apoi iar la mine.

Port doar bikini. Şi Graeme se tot holbează. înghit aşa de tare, că aproape mă înec.

Sfinte Iisuse Hristoase, să mă salveze cineva!

OARE **DE CE MI-AM ADUS UN BIKINI ÎN LOC DE COSTU-** mul decent, dintr-o bucată, aflat în fundul şifonierului de acasă? Costumul meu de baie este albastru-verzui cu lloricele roşii şi cu un volănaş care se duce de-a lungul părţii superioare în V, punându-mi în evidenţă decolteul, fiecare rază de soare, fiecare briză care îmi atinge pielea uni amintesc cât de multe arăt.

încerc să nu mă ascund sub costumul de scafandru. IVI ă uit în altă parte, apoi iar la el.

Graeme stă în picioare şi încă se holbează. îmi studiază corpul, are ochii mari, aproape în ceaţă. Mă străbate un sentiment de putere. E clar că e suficient de impresionat de ce vede ca să nu-i mai pese de convenţiile sociale. Oare corpul meu e atât de atrăgător? îmi îndrept umerii o clipă şi ridic bărbia. Când ni se întâlnesc privirile, îi văd groaza din ochi. L-am prins!

9

Face un pas şovăielnic, de parcă s-a întoarce, şi se izbeşte direct de marginea băncuţei. îşi freacă tibia şi se aşază pe cel mai apropiat şezlong. Pufnesc în râs. Nu mă pot abţine. Donna flutură din mâini, plină de îngrijorare maternă, dar Graeme îi face semn că e totul în regulă şi îi zâmbeşte îndurerat. Se uită la mine şi se chirceşte, cerându-mi scuze.

Da, te-am prins cum mă studiai! îmi pun o mână în şold şi îi spun „Resurse umane” fără să scot o vorbă.

Buzele îi tremură şi ridică din sprâncene. Sare de pe şezlong dintr-o mişcare, apucă tricoul şi şi-l trage peste cap. Mi se usucă gâtul, dar nu mă uit în altă parte. Nu pot. Are pieptul puternic, cu o mână de păr cafeniu-închis, şi muşchi cât trebuie, genul de piept care ar fi o pernă grozavă. Are talia

îngustă, iar mușchii abdominali sunt plați și subtil definiți, fără să fie atât de lucrați, încât încep să mă simt eu prost că nu-i am așa. înghit în sec.

Se uită la mine și întinde brațele.

— Resurse umane, mă imită el.

Buzele aproape mi se răsfrâng într-un zâmbet, așa că dau din cap și mă uit în altă parte. Când mă uit din nou, el își pune costumul de scafandru. Nu-i ratez zâmbetul larg.

Simt căldură în piept și încep să respir sacadat, de parcă am alergat. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat, dar a fost un gest neprofesionist, neprovocat și care mi-a plăcut. Mult. Prea. Mult.

Dar el e Biscuit Graham-Collins, nu vreun străin bunoc. *Gata cu privitul în vitrinele magazinelor! E timpul să mă concentrez!*

După ce potrivesc neoprenul în dreptul genunchilor și al coatelor, și mă asigur că totul îmi vine bine, îmi dau jos costumul și îmbrac iar pantalonii scurți și tricoul. Soarele a dispărut după un nor, așa că îmi pun ochelarii pe cap. Mă îndrept spre scări cu ambele echipamente de snorkeling. Graeme e deja acolo. Când mă vede, se mută ca să-mi blocheze accesul la treapta principală. încerc să o iau pe lângă el, dar se apleacă așa de aproape, că îi simt respirația pe ceafă și mă opresc. Face semn spre Donna, care își supraveghează supărată soțul, desemnat să împacheteze costumele de snorkeling.

— Mereu e cineva, nu?

— Mereu.
Momentul mi se pare îngrozitor de ciudat, iar stomacul mi se foieşte ca un şoarece prins în cursă. Iată-mă nici, discutând amical cu Graeme, şi suntem de acord cu ceva – la nici cinci minute după ce ne-am uitat cu poftă unul la altul aproape dezbrăcaţi! Simt de parcă am un cârlig de undiţă prins de inimă şi nu-mi place.
îmi dreg glasul şi mă dau puţin înapoi.
— Să ştii că nu trebuie să mă aştepţi. Nu e ca şi cum suntem amândoi în excursia asta. Tu te duci în direcţia ta, eu, într-a mea.
Are maxilarul încordat şi nu vorbeşte câteva secunde.
— Asta vrei?
— Aşa e cel mai bine.
— în regulă, zice el.
— Super!
— Bine!
Se îndreaptă spre trepte în acelaşi timp cu mine. Şoldurile ni se lovesc şi e de parcă s-a lovit o minge de perete. Buzele îmi devin o linie subţire.
— După tine, zice el şi îmi face semn politicos.
E atâta galanterie de Midwest, că îmi vine să urlu.
— Distracţie plăcută în drumeţie! îi spun peste umăr pe când trec pe lângă el.
— Distracţie plăcută la muncă!
Dau repede din cap şi cobor grăbită cele trei rânduri de trepte. Graeme mă urmează. O iau în stânga, spre sale de mese. Tot în spatele meu e.

Când o ia pe holul cu mochetă care duce la cabina mea, mă uit urât la el.

— Mă urmăreşti cumva?

— De ce aş face-o?

— Cu siguranţă face parte din planul tău mârşav.

— De ce presupui mereu că pun ceva necurat la cale?

— Din experienţă.

Grăbesc pasul. La fel şi el. Mă întorc când ajung la cabină.

— Pe bune, ce crezi că faci?

— îmi iau vesta de salvare, spune el încet, întorcân- du-se ca să-mi arate peste umăr cabina 209 – cabina *de lângă.* Vezi, nu e niciun plan mârşav.

Zicând acestea, ridică dintr-o sprânceană şi dispare înăuntru.

Cei de la Departamentul de rezervări ne-au cazat în cabine alăturate? Oho, cineva are chef de glume!

Răsuflu îndelung odată ce se închide uşa. Nu-l pot lăsa pe Graeme să-mi distragă atenţia. Trebuie să fiu concentrată sută la sută ca să scot o propunere beton, şi asta începe acum.

Walsh încă doarme, aşa că pun încet echipamentul de scufundări în dulap şi îmi scot costumul de baie. Când iau laptopul de pe birou, unde era la încărcat, peretele bej pe care nici nu-l luasem în seamă înainte îmi atrage atenţia.

Pentru că Graeme e fix de partea cealaltă

.Mi se pare... ilegal să avem cabinele alăturate. De parcă sunt în tabără şi am găsit calea secretă ca să mă furişez în dormitorul băieţilor fără să mă prindă supraveghetorii. Aş putea să mă furişez la el oricând vreau... sau invers...

Clatin cu putere din cap. Mda, m-aş furişa la Graeme iu cabină doar ca să pun capcane când doarme.

îmi vâr laptopul în geanta care e deja burduşită de la excursia de pe ţărm de seara trecută şi mă duc spre bar. Verific pe drum dacă am mesaje noi pe telefon.

Am un mesaj în căsuţa vocală de la ai mei („Henley, mama la telefon. Tu şi cu Walsh sunteţi în viaţă? Sună-mă!”), un Snapchat de la Christina de la cel mai recent meci de fotbal organizat de companie (,,'Ghici cine a în scris al doilea gol cu care am câştigat?”) şi două mesaje de la Tory, din care unul e o ecografie cam neclară.

Sexul e un construct social, dar biologic o să fie fată!

„Ce drăguuuuţ!” chiţăi de fericire.

Felicitări!!!

Cum se simte Michelle? Aţi ales vreun nume? Mi-e dor de voi!

îi trimit câteva mesaje mamei, ca să o asigur că da, suntem în viaţă, şi vom încerca să o sunăm mai târziu cu video pe ea şi pe tata, apoi îi răspund Christinei cu o imagine cu o flacără, o inimă şi una cu degetul mare ridicat. Din difuzoarele de pe navă se aude ultimul anunţ

pentru drumeţia lungă, dar îl ignor. Barul e gol, cu excepţia unui cuplu în vârstă care bea ceai şi citeşte de pe două Kindle-uri identice. Aleg să mă instalez într-un colţ comod.

Deschid laptopul şi intru în contul de e-mail de la muncă. Parcurg câteva mesaje necitite, inclusiv unul de la Barbara, care a partajat un calendar actualizat al departamentului, şi deschid un e-mail de la Christina. Vrea să verific un document redactat de ea pentru un viitor ghid al croazierelor. Îi răspund că o să arunc o privire cât de repede pot.

Următorul e-mail care îmi atrage atenţia mă face să stau mai dreaptă. E trimis de Ahmed de la Contabilitate, unul dintre cei care îi raportează direct lui Tory – un răspuns la un e-mail pe care i l-am trimis ieri şi în care i-am cerut rezultatele campaniei plătite de publicitate digitală pe care am făcut-o pentru croazierele din insulele Hawaii mai devreme anul ăsta. Parcurg tabelul şi dau din cap. Noile reclame au funcţionat. Avem mai mulţi utilizatori şi au crescut rezervările pentru Hawaii în urma campaniei.

Ar putea să meargă! îmi spun.

Croazierele în Hawaii atrag un public similar ca acelea din Galápagos – ambele sunt destinaţii cu vreme caldă care includ scufundări, plimbări cu caiacul şi drumeţii, şi sunt cam la acelaşi preţ. Dacă noua abordare a funcţionat pentru Hawaii, atunci e logic să presupunem că reclamele similare pentru Galápagos ar creşte vânzările în regiune.Fac clic pe documentul legat de marketingul digital pentru Galápagos şi încep să tastez. Poate nu e cea mai nouă sau inovatoare idee, dar e solidă şi poate fi sus- | inută de cifre concrete. Mă trece un val de îndoială, dar nu-l iau în seamă. Trebuie doar să fac ideea să iasă în evidenţă...

— Domnişoară Evans!

Vocea răsunătoare a lui Gustavo mă face să tresar. Vine cu paşi mari spre mine, iar uşa care dă spre pod se I rânteşte după el. Tricoul roşu de personal face ca obrajii HÜ îi pară trandafirii.

— De ce mai sunteţi pe vas? Acum pleacă ultima ambarcaţiune pentru drumeţia lungă.

— Nu mă duc în drumeţia lungă.

— Ba trebuie! Insist! Orice faceţi acum mai poate aştepta.

— Păi...

— Sunteţi sănătoasă, nu? Puteţi supravieţui unei plimbări de trei ore?

— Da...

Gustavo îşi duce mâna la inimă.

— Atunci trebuie să mergeţi. Vă rog! Da, şi plimbarea pe plajă e drăguţă, dar Suarez Point e

de neuitat. N-aş putea să mă iert dacă aş şti că aţi bătut atâta drum până aici, pe meleagurile mele, şi nu aţi fost într-unui dintre cele mai magice locuri.

Iisuse, Gustavo, cât de vinovată vrei să mă faci să mă simt? Zâmbesc mai mult silit.

— Ei bine, dacă puneţi problema aşa...

—*Bueno!* Aveţi tot ce vă trebuie, da? Loţiune de plajă, apă, aparat foto?

— Da!

— O să pun totul în biroul personalului până vă întoarceţi, zice el, apoi îmi ia laptopul şi şi-l pune subraţ. Grăbiţi-vă, duceţi-vă acum!

Cuvintele lui sunt ca nişte pinteni, şi mă trezesc alergând prin bar şi în jos, pe scări, până la nivelul de debarcare. Cum de am fost păcălită să merg în drumeţia lungă? Poate voi reuşi să fac mai multe în acelaşi timp... să iáu notiţe când luăm o pauză...

Gâfâi când ajung în anticameră şi am o peliculă de transpiraţie pe frunte. Azi nu sunt scări pentru că debarcarea se face în spatele navei. Un membru stresat al echipajului mă conduce pe o uşă care dă spre o punte la nivelul mării, unde aşteaptă o singură ambarcaţiune cu alţi trei pasageri. Un naturalist între două vârste mă ajută să urc şi, peste un minut, nava despică valurile înspre ţărmul înverzit al insulei Española.

Mă ţin de frânghia care se întinde de-a lungul bărcii şi mă uit chiorâş la soarele care străluceşte pe cer. Măcar e devreme – şi la începutul croazierei de o săptămână. Ar trebui să am timp suficient să lucrez la propunere. Şi dacă nu o să am? Va trebui să-mi fac timp. Viitorul meu depinde de asta.10

V

- HENLEY, AI AJUNŞI

Vocea caldă a Xiaverei pluteşte de-a lungul plajei stâncoase.
Cât pe ce să ratez. Restul drumeţilor au plecat deja, iar eu sunt unul dintre ultimii pasageri care au ajuns, îmi pun rucsacul mai sus pe umeri.
— Aici sunt!
— îţi promit că n-ai să regreţi! în regulă! se adresează ea apoi tuturor turiştilor. Cum cele două grupuri sunt foarte mici, vă voi combina. Voi zece veţi merge cu Juan Luis, naturalist şi expert ornitolog.
Mă întorc ca să văd cu cine voi face drumeţia, iar stomacul meu începe să facă salturi.
Graeme stă într-o parte, la umbra unui arbust. Când mă vede, colţurile gurii i se ridică până la urechi. Nu pot să am şi eu cinci minute pentru mine, fără să fie şi el prin preajmă?
îşi potriveşte şapca şi vine spre mine.

Parcă rămăsese să mergem fiecare pe drumul lui? Lasă-mă să ghicesc, nu te poţi sătura de personalitatea mea efervescentă

— !Sunt aici împotriva voinţei mele. Gustavo m-a făcut să mă simt vinovată şi am venit.

— Vai, sărăcuţa de tine! Te-a obligat să faci o drumeţie prin paradis, zice el, apoi îşi ridică braţul şi îmi arată peisajul.

Trebuie să recunosc că e superb. Un far negru cu galben se iveşte dintre stâncile din lavă acoperite cu vegetaţie de la mal, totul încadrat de un cer de un albastru perfect. Mai jos, pe plajă, un leu-de-mare femelă îşi hrăneşte puiul care ţipă, iar pe deasupra capetelor noastre zboară pescăruşi. Parcă e de pe altă planetă. Complet sălbatic!

— Vă rog să rămâneţi cu grupul, nu vă abateţi de la potecă şi încercaţi să staţi la cel puţin doi metri distanţă de faună! Sunteţi pregătiţi? Urmaţi-mă!

Juan Luis merge cu paşi mari pe o fâşie stâncoasă de pământ care şerpuieşte în sus, departe de plajă. Rămân în urmă ca să-i las pe ceilalţi să o ia în faţă, inclusiv pe Graeme. Soarele e arzător, aşa că transpir, deşi mergem încet, astfel încât pasagerii mai în vârstă să ţină ritmul cu noi.

Merg ultima pe cărarea cu pietriş. Mă uit cu coada ochiului la umerii laţi ai lui Graeme, dar şi la restul drumeţilor, şi scot telefonul, începând să fac o listă cu plusuri şi minusuri pentru ideea de marketing pentru propunere. *Pffff*

Simt stropi de apă pe tibie şi scot un ţipăt. Mă dau în spate şi îmi scapă telefonul fix în faţa unei şopârle negre, masive. Are aproape o sută de centimetri lungime şi stă pe un bolovan mai mic

lângă cărare. închide uşor ochii, iar pielea cărnoasă i se boţeşte pe când îşi sprijină un picior. îmi dau seama că am văzut-o în broşuri: e o iguană marină, una dintre speciile cunoscute din Galápagos. Şi a *strănutat pe* mine.

îmi dau umezeala de pe picior şi mă întind după telefon, dar nu e unde mi-a scăpat. întorc capul.

— Ce mama...

— Henley Rose!

îmi trec limba peste dinţii din faţă şi îmi îndrept spatele. Graeme stă la nici un metru distanţă şi are telefonul meu. întind mâna, dar nu mi-l dă. în schimb îl loveşte de palmă ca un profesor sever. îmi încrucişez braţele la piept.

— Da, Biscuit Graham?

— Scoate-ţi nasul din telefon şi *uită-te în* jur! Poţi să te apuci de muncă peste câteva ore. Ar trebui să te bucuri de drumeţia asta – cine ştie când o să mai ai şansa să vii în Galápagos? Profită de locul ăsta! Respiră aerul sărat!

Mă întind iar după telefon. îl îndepărtează de mine şi îmi face semn, pocnind din degete.

— Haide!

— Bine!

Dau din braţe şi inspir exagerat de mult aer pe nas... şi îmi vine să respir imediat. O, Doamne! Tuşesc.

— *Ce e* asta? Miroase de parcă un melc şi-a lăsat mucii pe un rahat.

— Asta e mirosul sublim al iguanei marine, îmi spune Juan Luis.

Mă îmbujorez de ruşine când îmi dau seama că toţi, da, *toţi* din grup mi-au auzit izbucnirea. Tovarăşii mei de drumeţie mă fixează cu privirea. Graeme are buzele ţuguiate, dar i se zguduie umerii de râs.
îi smulg telefonul şi îmi dreg glasul.

— Nu ştiu dacă aş folosi „sublim”, murmur eu.

Juan Luis chicoteşte.

— Da, ai dreptate! Mirosul iguanelor marine e destul de înţepător, nu? Un amestec de apă sărată, peşte şi bălegar. Dar sunt nişte reptile speciale. Sunt singurele specii de iguane de pe pământ care se hrănesc subacvatic şi pe care le poţi găsi doar aici, în Galăpagos. Uită-te la asta mare! mai zice el şi se duce spre iguana marină care a strănutat pe mine. Pozează aşa de frumos pentru noi!

Ceilalţi drumeţi se strâng în jurul nostru să facă poze.

Una dintre turistele mai tinere strâmbă din nas.

— Cum de poate o singură iguană să duhnească *aşa?*

Ochii căprui ai lui Juan Luis sclipesc.

— Nu e doar una! Vino! O să vezi!

După ce cotim, la nici douăzeci de metri, cărarea se lărgeşte şi dă spre un golf de-a lungul malului. Sunt iguane marine *peste tot*. Iguane marine pe stânci. Iguane marine care zac una peste alta îngrămădite pe nisipul foarte fin. Iguane

marine care se mişcă prin apa înspumată lângă leii-de-mare, care se mişcă greoi de-a lungul plajei.

O fi mirosul copleşitor, dar priveliştea e incredibilă. Desprinsă dintr-un documentar despre natură.

— Nu uitaţi: vietăţilor nu le e frică de noi, dar staţi la doi metri distanţă de ele ca să nu le deranjaţi! Şi aveţi mare grijă în special la cozi! ne reaminteşte Juan Luis pe când turiştii încep să se plimbe pe plajă.

Pfff.

Altă iguană marină strănută la nici trei metri de piciorul meu. Tresar şi aproape îmi scapă telefonul din mână din nou. De data asta îl bag în buzunarul de la spate ca să fie în siguranţă.

— E de la sare.

O turistă mai în vârstă din apropiere dă din cap spre ıı iguană marină, în timp ce se sprijină de bastonul din metal.

— Ingerează multă apă de mare când se scufundă ca нм mănânce alge şi au glande speciale care le ajută să м(rănute sarea când ajung pe uscat. Tare, nu?

Cumva, peste vorbăria turiştilor, sunetul aparatelor, al leilor-de-mare care latră şi ciripitul păsărilor, aud н(rănutul în tot golful.

— Incredibil! De unde ştiţi?

îmi zâmbeşte cu blândeţe.

— Am fost profesoară de biologie la liceu, iar acum Hiint pensionată. Le-am predat elevilor selecţia naturală şi Galápagos aproape treizeci de

ani, îmi explică femeia şi oftează mulţumită. Nu pot să cred că am ajuns aici în cele din urmă!
Apucă bastonul şi se pune pe vine ca să facă o poză iguanelor marine. Deşi nu-i văd ochii pentru că are ochelari de soare, îmi dau seama după cum îi tremură buzele că e copleşită de emoţii.
— Călătoriţi cu cineva? o întreb.
Se ridică în picioare.
— Nu, singură.
— Eu sunt Henley, mă prezint şi întind mâna, iar ea mi-o strânge puţin.
— Bună, Henley! Eu sunt Sharon.
Are o voce fericită, iar eu zâmbesc.
— Vreţi să vă fac nişte poze cu iguanele marine? mă ofer. Telefonul meu inteligent face nişte poze bunicele şi mi-ar face plăcere să vi le trimit sau să le punem pe un stick USB când ajungem la navă.
— O! exclamă ea. Nu vreau să te deranjez...
— Serios, nu e niciun deranj! Ştiu că poate fi greu să faci poze reuşite cu tine când eşti singur. Sora mea e pe navă, aşa că şi eu sunt singură.
Ridică bărbia ca să mă studieze.
— Eşti angajata de la Seaquest Adventures, nu? încuviinţez cu o mişcare din cap.
— Nu călătoreşti cu colegul tău? Nu e el acolo? mă întreabă Sharon şi mi-l arată pe Graeme, care poartă o discuţie cu Juan Luis.
— Ba da! Dar nu suntem apropiaţi.
— Pe bune? zice ea şi îmi zâmbeşte.

Arunc iar o privire peste umăr. Evident, Graeme se uită în direcţia mea şi are ridicate colţurile gurii. Se concentrează rapid asupra lui Juan Luis, care îi arată o pasăre neagră cu un piept de un roşu-aprins care zboară chiar deasupra – o fregată. Graeme nu se uita la *mine.* Probabil era absorbit de faună. îmi umezesc buzele uscate.

Sharon râde zgomotos şi ridică marginea pălăriei de soare.

— Sper că nu te deranjează, dar bărbatul ăla e apetisant. Sau bunăciune? Cum zic tinerii acum?

— E o gustare. O gustare completă.

— Aha.

Are dreptate când vine vorba de aspectul fizic. Graeme este o gustare completă, obiectiv vorbind. Păcat că personalitatea lui se aseamănă mai degrabă cu nişte resturi râncede de mâncare. Deşi nu am prea văzut partea lui
întunecată în croaziera asta. Desigur, a fost enervant. I)nr, în rest, a fost destul de drăguţ.

I nsă genul de om care şi-a arogat meritele pentru un (lip video de succes creat de altcineva nu e genul de per- Mi ui nă „drăguţă" în care trebuie să ai încredere.

I mi dreg glasul.

— Unde vreţi să staţi pentru poză? Poate acolo, ca să nu aveţi soarele în spate?

li fac semn spre linia ţărmului şi mergem într-acolo cu grijă să nu călcăm pe cozile iguanelor. îi fac vreo pa- l î nzeci de poze lui Sharon, care pozează fericită la câţiva centimetri de câteva iguane marine şi de un leu-de-mare care doarme.

Peste vreo douăzeci de minute părăsim golful ca să continuă drumeţia.

Eu şi Sharon stăm de vorbă în timp ce mergem, iar două surori între două vârste intră şi ele în conversaţia noastră. Se pare că Sharon e din Pennsylvania, a divorţat de două ori, nu are copii şi a făcut economii *ani întregi* ca să-şi permită croaziera.

Mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Iată-mă aici, supărată că am fost convinsă să fac o drumeţie lungă în cadrul unei croaziere *gratuite* (mersi, loc de muncă!), iar Sharon e recunoscătoare pentru fiecare secundă (scumpă) dintr-o călătorie pe care o faci o dată în viaţă. Nu ar trebui să uit că sunt al naibii de norocoasă să fiu aici. Tot trebuie să mă apuc de muncă, dar pot să fac în aşa fel, încât să profit de experienţa completă din Galápagos şi să fiu recunoscătoare pentru asta.După un timp, poteca devine mai abruptă, dar şi mai stâncoasă. Oamenii încep să discute mai puţin pe măsură ce ne concentrăm cu toţii să nu ne scrântim gleznele pe terenul accidentat. Muşchii îmi ard, iar sudoarea mi se scurge pe gât în timp ce urcăm.

Mă simt... bine. Cât timp a trecut oare de când n-am mai fost într-o drumeţie adevărată, nu traversând un parc din oraş sau mergând pe un trotuar de beton? Walsh şi cu mine am crescut petrecând mult timp afară când eram mici. Construiam cazemate în curte. Mergeam cu cortul cu părinţii. Făceam drumeţii pe trasee umbrite

până când soarele apunea, iar insectele îşi cântau cântecele nocturne.

Vai, ce dor mi-e! îmi place Seattle la nebunie, dar a trecut prea mult timp de când n-am mai fost în natură. Poate că, odată ce-mi termin maşterul şi obţin promovarea, îmi iau concediu. Poate o să fac drumeţii muntele Rainier.

Poate!

Auzim stolul de păsări înainte să îl vedem. Ne copleşeşte un potop năucitor de ţipete şi şuierături pe măsură ce înaintăm. Majoritatea păsărilor de pe stânci au penajul alb cu negru şi sunt de un ridicol suprem, ca să fiu sinceră. Au ochii ca mărgelele, ciocuri lungi şi expresii amuzante. îmi propun să-i fac mai multe poze lui Sharon, care e peste măsură de încântată, când Jean Luis vede doi corbi-de-mare cu picioare albastre, veri mai îndepărtaţi ai celor alb cu negru.

Cu toţii ne strângem să ne uităm pe când un mascul ridică un picior de un albastru-deschis, apoi pe celălalt, într-un ritual de împerechere. Mişcă din cap, fâlfâie penele din spate şi dă roată femelei, care e complet neinteresată de gesturile sale romantice

.— La fel ca majoritatea masculilor, corbii-de-mare «unt dispuşi să facă orice, chiar şi să arate ridicol, pentru ıı atrage atenţia femelei, ne explică Jean Luis.

Cât de adevărat! Turiştii râd.

În cele din urmă, femela e cucerită de propunerile amoroase ale masculului şi îl lasă să se suie pe ea. Toată lumea il aplaudă, ceea ce e cam ciudat, nu? Mă uit pe furiş la (îraeme? Stă în genunchi foarte aproape şi face poze.

Mergem şerpuit de-a lungul stâncilor, printre stolurile de păsări. Pe lângă pescăruşii cu picioare albastre, Juan Luis ne arată şi pescăruşul cu coadă bifurcată, şo- pârle-de-lavă şi chiar şi o balenă în depărtare. În aer pluteşte o ceaţă străvezie, care înghite coloana de apă pe care a lansat-o.

Mă duc pe la ceilalţi turişti, mă prezint şi vorbesc cu toţi. Mai puţin cu Graeme. Se uită la mine de la distanţă şi are o expresie greu de citit.

Continuăm. Peste o oră, Juan Luis ne anunţă că am ajuns în celălalt punct al drumeţiei. Abia mai pot respira în faţa peisajului. De pe stâncile ascuţite şi cu un aspect dramatic se vede oceanul azuriu. Chiar în faţa noastră, la picioarele pietrelor uriaşe, se află un gheizer din care tot ţâşneşte apă sărată la intervale regulate.

Ne risipim, căci fiecare îşi alege propriul spaţiu de unde să contemple priveliştea. Mă aşez pe o piatră mai joasă de la marginea stâncii. Soarele cald îmi încălzeşte obrajii, aşa că închid ochii şi ridic bărbia spre cer. O pasăre şuieră uşor. O alta îi răspunde.

— Aud paşi care se apropie şi un foşnet lângă mine. Ştiu de la mirosul care îmi umple nările – o explozie de citrice amestecată cu sare – că e Graeme. Nu deschid ochii.Ce vrei?
Când nu-mi răspunde imediat, deschid un ochi.
— A fost drăguţ din partea ta să te porţi aşa cu Sharon, turista. I-ai făcut poze pentru că e singură.
Dau din cap nesigură.
Inspiră lung şi încet pe când se uită la ocean.
— Spune-mi ce-am făcut!
— Poftim?
— Ca să mă dispreţuieşti atât de mult. Mi-am stors creierii toată ziua şi, sincer, chiar nu am habar. Orice ar fi, vreau să îndrept lucrurile.
Mă uit la el cu gura căscată.
După câteva secunde, se uită în cele din urmă în ochii mei.
— Te rog!
Respir sacadat, iar inima îmi bate mai tare, de parcă alerg la maraton.
— A fost clipul video cu maimuţa, bine?
— Ce... Poftim?
— Cel făcut de mine. Cel care s-a viralizat anul trecut, ai uitat?
— Ce... Cum...? îngaimă şi clatină din cap de două ori. De ce aş ajunge pe lista ta neagră din cauza lui?
— Pentru că l-ai lăsat pe James să te ridice în slăvi când eu am făcut toată treaba!
Un val de furie îmi pune muşchii în mişcare şi mă ridic brusc în picioare.

înainte să pot face un singur pas, Graeme se ridică şi mă apucă de încheietură. Mă învârt şi mi-o smulg din strânsoarea lui.

— Nu, te înşeli! N-aş face niciodată aşa ceva.

11

/'A
<rşi

- POFTIM?

— Am zis că te înşeli. Nu aş accepta niciodată, dar *niciodată,* să-mi asum meritele muncii altcuiva. Ar fi de rahat.

— Ei bine, ai făcut-o!

— Când?

— La şedinţa de marketing, imediat după ce a fost postat clipul video. James te-a felicitat şi tu i-ai mulţumit. Chiar a ajuns şi să mă certe că nu mi-a venit ideea, din moment ce Costa Rica e regiunea mea. Şi nu ai zis nimic să-i atragi atenţia.

Graeme îşi dă jos şapca de baseball de pe cap şi îşi trece rapid o mână prin păr.

— Nu-mi amintesc nimic! S-a întâmplat imediat după ce am început.

— Da! Aşa, şi?

Expiră greoi.

— Telefonul meu era de vină.

— Vrei să cred că ţi-ai programat telefonul să răspundă în locul tău şi ai folosit un robot sofisticat cu vocea ta?

Tonul vocii mele e mai sec decât nisipul fierbinte.

— Nu! Primul telefon trimis de companie era de rahat. Difuzoarele trosneau şi se întrerupeau apelurile. Probabil nu am auzit exact ce a spus

James, aşa că am îngăimat „Mulţumesc” ca să-mi apăr fundul.

— E... e...

Scot un sunet scârbit din gât.

— Aşadar, te-ai făcut că asculţi şi ai intervenit când ţi-a convenit?

— Nu mă simt deloc mândru, da? Ar fi trebuit să recunosc şi să fi spus că nu-l aud – sau să ies din şedinţă din cauza conexiunii de rahat. îmi pare rău! Sincer, nu eram deloc stăpân pe situaţie când am început să lucrez aici. Treceam printr-o perioadă delicată, adaugă el, mormăind.

Ce vrăjeli ieftine! Mă pregătesc să-i arunc o remarcă sarcastică, dar îmi rămân cuvintele în gât. îmi amintesc ceva din timpul şedinţei care nu-mi dă pace. După ce a vorbit James, dar înainte ca Graeme să răspundă, s-a auzit un zgomot de fond, apoi au urmat câteva secunde de tăcere.

Oare spune adevărul?

Se înroşeşte în obraji.

— Şi *tu* de ce nu ai zis nimic? Ar fi trebuit să-i spui că tu ai făcut clipul video. Sau, dacă ai fost luată pe nepregătite, ai fi putut să aduci subiectul în discuţie mai târziu. însă ai tăcut mâlc un an, timp în care m-ai tot dispreţuit.

— Nu e aşa de uşor!

Las-o baltă! Nu sunt singurul care a făcut-o de oaie, Henley. Ai ales să nu mă confrunţi sau să-i spui lui James adevărul. Ar fi trebuit să iei atitudine şi să te aperi, dar nu ai făcut-o. Aici e vina ta!
I)cschid gura, dar nu iese niciun cuvânt. Pentru că are iln-ptate.
I)ă uşor din cap şi se îndepărtează. După ce face trei puşi, .se opreşte.
Nu sunt un nenorocit, aşa cum crezi.
„Nu sunt un nenorocit, aşa cum crezi!”
Ultimele cuvinte ale lui Graeme mi se învârt în cap piină ajung în sala de mese a navei, de unde iau prânzul pentru Walsh şi pentru mine. Sunt aşa de pierdută, că nproape torn maioneză în salată şi nu sos ranch. îmi croiesc drum cu două farfurii în mână până la cabină şi deschid uşa cu cotul.
Walsh e trează. Ridică privirea de pe marginea patului, unde stă cu faţa îngropată în mâini. îi sună telefonul de undeva de sub aşternut.
Pun farfuriile pe masă.
— Cum te simţi?
— Mai bine.
— Eşti sigură?
E palidă şi pare mai mult zombi decât om.
Se ridică în picioare, nesigură pe ea, şi se duce împle- ticindu-se spre dulap.
— Ce faci?
— Mă îmbrac.
— Trebuie să te bagi la loc în pat. Nu te simţi bine.
— Ba da! Acum urmează scufundările, nu? Ai nevoie de mine.

— O să supravieţuiesc.

O iau de umăr şi o conduc cu fermitate spre pat, unde o pun în poziţie şezut. Îi dau farfuria pe care am aşezat mâncare plictisitoare, de oameni bolnavi: biscuiţi săraţi, pâine, budincă şi o banană. Strâmbă din nas de parcă i-am dat o farfurie cu melci vii. Ia un biscuit şi îi roade marginea.

— Ai mers pe plajă în dimineaţa asta?

— Gustavo m-a convins să fac drumeţia lungă.

— Cum a fost?

— Bine! Chiar foarte bine!

— Era şi Graeme pe acolo?

— Mda!

— îmi pare rău că n-am fost acolo pentru bruiaj!

Clatin din cap.

— Nu e vina ta!

Graeme. Stomacul îmi foşneşte, aşa că mă aşez pe scaunul de la birou şi înfig furculiţa în salată. Oare m-am înşelat în privinţa lui în tot timpul ăsta? îmi scot telefonul din buzunar şi îl pun la încărcat. îmi apare un e-mail care-mi reaminteşte că mai e o săptămână ca să mă înscriu la cursurile din toamnă de la administraţia afacerilor, precum şi ce sarcini am.

Sarcina #1:înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

îmi muşc buza inferioară. înşfac telefonul, mă conectez la Wi-Fi şi îi dau un mesaj Christinei:

Iau câteva guri de mâncare cât aştept să răspundă:

Da, de ce?

Poţi să o rogi ceva, dar să nu facă valuri... Poţi afla dacă cei de la IT i-au schimbat telefonul lui Graeme acum un an, la scurtă vreine după ce a început să lucreze?

Ăă, da, dar... DE CE?

Se întâmplă ceva palpitant? Spune-mi!
Vreau doar să confirm ceva. Mersi!!
Walsh se văicăreşte lângă mine. Pune cu delicateţe biscuitul înapoi pe farfurie, se întinde pe pat şi îşi acoperă ochii cu braţele.
— Sigur te simţi bine?
Walsh râgâie tare.
— O să fiu bine! Numai că încă nu sunt pregătită pentru mâncare.
J>
r ^
Te mai înţelegi cu Miriam de la IT?
Ceasul de la telefon îmi arată că nu mai am mult timp până când trebuie să plec în excursia de snorkeling pentru începători. îmi termin repede prânzul, pescuiesc costumul de baie şi pe cel de scafandru, iar apoi mă duc spre baie să mă schimb. Mă opresc cu mâna pe clanţă.
— Auzi, Walsh?
— Da?
— Te-ai înşelat vreodată în privinţa cuiva?
— Tot timpul!
— Adică ai avut cea mai proastă părere despre cineva, dar s-a dovedit că nu era aşa?
Ea pufneşte în râs.
— Nu neapărat. De obicei la mine e pe dos. Cred că toţi sunt super până când se dovedesc a fi măgari. Se uită la mine de pe sub braţ când adaugă: Are legătură cu Graeme?
— Nu! Mă rog, poate!
Nu o fi Graeme genul care-şi asumă meritele pentru treburi făcute de alţii, dar tot mi-a îngreunat foarte mult munca. Mereu se ceartă cu

mine şi îmi pune la îndoială ideile, iar e-mailurile lui, în care răspunde aproape monosilabic, sunt aşa de nepoliticoase!
Walsh ridică bărbia şi se uită la mine.
— Henley, fii serioasă! Ce se întâmplă?
— E posibil... să nu fie chiar atât de groaznic pe cât am crezut.
Walsh dă din cap încetişor.
— Contează?
— Da, foarte mult! Suntem colegi şi e posibil să existe o problemă de genul „cine a fost primul, oul sau găina?” Am crezut că el a început să fie măgar. Dar acum se pare că eu am fost cea care a dat startul măgăriilor.
— Şi îţi pasă dacă tipul crede că eşti măgăriţă?
Cu câteva zile în urmă, i-aş fi spus că nici în ruptul capului. Dar acum..
— Cred că da!
Mă copleşeşte şocul când îmi dau seama că e adevărul gol-goluţ.
— Şi acum îţi place de el sau ce?
— N-aş merge chiar atât de departe.
Ea ridică din umeri.
— Însă tot reprezintă concurenţa, nu?
Apuc clanţa de la baie. Metalul e rece.
— Da!
— În concluzie, în excursia asta nu prea contează ce simţi pentru el sau dacă e măgar sau tu eşti. O să ai tot timpul din lume să te împaci cu el după ce obţii promovarea – dacă vrei. Locuieşte în Minnesota, nu?
— Michigan, o corectez.

— Exact. Nu e ca şi cum o să-l vezi în fiecare zi sau ceva de genul. Asta, desigur, dacă nu obţine promovarea.

îmi tresaltă stomacul.

— Ai perfectă dreptate! De ce mă gândesc la el când trebuie să mă preocupe munca? Mă duc în baie, dar scot capul pe uşă şi o întreb: De când te pricepi să dai sfaturi aşa de bune?

Walsh îşi afundă capul în pernă, îşi ia telefonul şi studiază ecranul.

— Fraiero, sunt cea mai tare la dat sfaturi! Problema e că nu le urmez.

— Aşa e! chicotesc eu şi închid uşa.

Când ajung în hol, câteva minute mai târziu, cu costumul de scafandru pe mine şi cu echipamentul de snor- keling pe spate, Graeme e deja acolo, împreună cu alţi 20 de pasageri, aşteptând să debarce. Costumul de scafandru îi vine ca turnat, şi înghit în sec.

îmi sună în minte sfatul lui Walsh – îl pot ignora. *Ar trebui* să-l ignor, dar nu mă lasă conştiinţa.

Mă pregătesc şi mă îndrept spre el, în fundul camerei, lângă biroul personalului. Mă măsoară din cap până în picioare când mă vede şi se uită insistent la formele mele. Mă furnică şira spinării.

— Bună! îl salut.

Se uită cu atenţie în jur.

— A, vorbeai cu mine?

— Da! Nu eşti un măgar. în mare.

— Ce compliment *încântător*•! îmi spune el pe un ton sec.

— Adică scrii nişte e-mailuri atroce şi mi-e greu să lucrez cu tine, dar îmi pare rău că am presupus ce e mai rău despre tine.

Graeme clipeşte.

— Şi acum suntem prieteni?

— Stai aşa, pune frână! N-am zis niciodată nimic de prietenie. Suntem... colegi de serviciu.

— Cunoştinţe.

— Cunoştinţe în relaţii bune, îl corectez.

— Care sunt în competiţie pentru aceeaşi poziţie.

— Să câştige cel mai bun!

încuviinţez ferm din cap şi întind mâna. El mi-o strânge rapid. încă mă ţine strâns... două secunde, trei secunde... Nu-mi dă drumul. Nici eu. Obrajii mi se înroşesc, iar inima începe să-mi bată cu putere. Lui Graeme i se lărgesc nările şi pot jura că se apropie un pic de mine.

— Mai avem scufundători începători? se aude vocea pătrunzătoare a lui Gustavo din cealaltă parte a holului. Ultima strigare pentru scufundătorii începători! Cei care fac scufundări în adâncime să rămână pe poziţii. Debarcarea va începe în cinci minute.

îmi trag mâna din strânsoarea lui Graeme şi îmi dreg glasul:

— Sunt scufundător începător.

îmi zâmbeşte ruşinat.

— Şi eu!

E bine! Eu şi Graeme putem petrece timp unul în compania celuilalt şi să ne purtăm ca doi adulţi civilizaţi, nicio problemă. în afara strângerilor de

mână de durată, nu trebuie să fim prieteni la cataramă. Astăzi pot să mă concentrez s*á nu* mă înec, iar el poate să... se gândească la ce se gândeşte el de obicei.

Ne îndreptăm spre partea din faţă a holului şi ne aşezăm la rând ca să debarcăm. Ajungem la bordul aceleiaşi ambarcaţiuni, dar stăm în părţi opuse. Mă uit cu coada ochiului la Graeme din spatele ochelarilor de soare, dar nu pare să observe pentru că verifică setările camerei foto.

Motorul începe să toarcă şi ne întoarcem spre insula Española, dar de data asta în golful Gardner. Cu fiecare val pe care îl despică ambarcaţiunea, mi se formează câte un nod în stomac. Faptul că o să înot în ocean – o să fac snorkeling – în câteva minute îmi face prânzul să se mi se agite în stomac ca o bucată de ciment într-un mixer.

Când coborâm şi înaintăm prin apă până pe plajă, găsesc un loc pe nisip unde să-mi las prosopul şi echipamentul. Graeme mă salută şi merge în spatele pasagerilor, lăsându-mi suficient spaţiu. Un naturalist ne separă în grupuri diferite ca să ne ţină o lecţie de snorkeling de bază şi, după zece minute, suntem trimişi în apă fără niciun fel de pregătire practică.

Asta e! E timpul să-mi înfrunt frica. Mi se usucă gura, iar inima începe să mi-o ia la galop pe când mă aşez ca să-mi pun labele pe mal. Apa oceanului e limpede şi de un turcoaz pitoresc – foarte diferită de cea albastră-maro a lacurilor de acasă.

Mai multe pene îmi trec repede prin raza vizuală. Strig. Ceva mic şi cafeniu se aşază lângă mine – un mier- loi Española, unul dintre locuitorii prietenoşi ai insulei. Ţopăie mai aproape mine, la câţiva milimetri de degetele mele aflate pe nisip.

— Bună, amice!

Îşi dă capul într-o parte, iar ciocul lui curbat se tot învârte pe când cercetează inelul din argint de pe degetul meu mijlociu.

— Crezi că pot să o fac? şoptesc eu.

Fluturând din pene, începe să-mi ciugulească inelul înainte să zboare de acolo. Consider că a fost un răspuns afirmativ.

Graeme vine lângă mine, ridicând nisipul alb şi fin în aer. Rămâne în picioare o clipă şi scrutează oceanul.

— Să ştii că nu trebuie să faci scufundări. Te mai poţi răzgândi.

— Sunt bine, mă descurc.

— în regulă, atunci! zice el, apoi ridică din umeri, îşi pune masca pe ochi şi intră în apă.

Am emoţii cât casa, iar pielea mă strânge şi mă mănâncă pe când sar în picioare şi mă apropii de apă.

Valurile înspumate de un albastru-verzui îmi ating gleznele pe când mă dau înapoi ca să nu mă împiedic de labe. *Iisuse,* ce rece e! Nu e de mirare că ne-au dat costume de scafandru. Mă concentrez asupra dinţilor care-mi clăn- ţ ăne pe când intru mai bine în apă, până în dreptul taliei.

în regulă! Nu e chiar aşa de rău! Pot să o fac!

Lângă mine sunt câţiva turişti care stau în apa puţin adâncă. Unii deja plutesc, dând din mâini şi din picioare. O femeie mai în vârstă de lângă mine îşi vâră cu prudenţă capul în apă, apoi reapare la suprafaţă, respirând greoi prin mască. Mai în faţă, Graeme înoată graţios cu faţa în jos, perpendicular cu malul. Ce lăudăros!

Dacă el poate, şi eu pot. îmi repoziţionez masca şi vâr partea de plastic a tubului de respirat în gură. Mă ghemuiesc încet. Apa e neclară din pricina nisipului care s-a iscat, dar nici nu mă gândesc să renunţ.

îmi intră în urechi şi am faţa sub apă. Trecutul se amestecă cu prezentul şi *O, Doamne, am faţa sub apă, nu pot respira, NU POT RESPIRA!*

Mă ridic şi dau din mâini disperată, stropind cu apă. Scuip tubul de snorkeling şi inspir adânc oxigen. Duc o mână la pieptul care mă doare şi încerc să trec peste panică. Nu e reală sufocarea asta care mă apasă. Am un tub prin care să respir. Stau în apă puţin adâncă. Sunt bine. Nu mă înec.

închid ochii şi mă reechilibrez – cărbunii încinşi care aprind ambiţia, motivaţia şi dorinţa de care dispun. Nu o să las frica să mă copleşească. *Nu o voi face.*

Pun din nou tubul în gură şi încerc. Dar iar mă apucă panica şi mă ridic în picioare. încerc din nou şi din nou. Şi din nou.

Mă uit în jur. Toţi ceilalţi începători fac acum scufundări, bălăcindu-se în apa puţin adâncă şi respirând uşor prin tuburi. Eu de ce nu pot? Reacţia asta instinctivă nu e rezonabilă şi nici

măcar logică. Pot respira prin mască. Nu mă înec. Deci care e problema?

— Trebuie să te relaxezi! îmi strigă Graeme de undeva, de la nivelul umărului meu drept.

— Uşor de zis!

Pun din nou masca şi îmi bag bărbia în apă. Poate dacă mă scufund treptat...

Mă izbeşte un val şi mă dezechilibrez. Apa mă acoperă şi îmi intră în mască pe când fac efort să mă ridic, tuşind şi scuipând cu inima bătându-mi ca un ciocan.

Graeme e lângă mine într-o clipă cu masca pe frunte şi cu mâna pe mijlocul meu. Apa îi dă părul pe spate, iar stropii îi strălucesc pe obraji.

Alt val îmi izbeşte coapsele, aşa că mă ţin de el ca să nu-mi pierd echilibrul. Degetele mele se apucă de antebraţul lui rece. Energia aia electrică prinde viaţă între noi. îmi trag mâna şi mă încrunt.

îmi relaxez maxilarul, bag tubul în gură şi muşc tare. Simt miros de sare.

— Stai aşa! îmi spune şi mă ia de umăr.

Are strânsoarea uşoară, dar fermă.

îmi dau jos masca şi mă uit la el cu o expresie care vrea să spună „ce vrei?” şi cu un adaos generos de venin.

— Nu trebuie să forţezi lucrurile!

Ba pot. N-am dat încă peste o problemă pe care să nu o pot rezolva cu o hotărâre de fier şi cu enorm de mult efort.

Vino cu mine! îmi spune Graeme.12

ÎL URMEZ PE GRAEME LA MAL ÎMPOTRIVA VOINŢEI MELE. Mă uit pe când se duce într-un suflet să discute cu unul dintre naturalişti. Se întoarce câteva secunde mai târziu, ţinând ceva ce arată ca o curea de un galben ţipător făcută dintr-o spumă groasă şi căptuşită.

— Haide! îmi spune.

— Unde mergem?

— Să ne găsim propria bucăţică de ocean.

Fără să se uite în urmă, o ia pe plajă într-un ritm alert, cu labele sub braţ şi cu cureaua în jurul antebraţului.

Să-l urmez? Poate nu e ticălosul care îşi asumă meritele muncii altora, aşa cum am crezut, dar încă nu sunt sigură dacă pot să am încredere în el – până la urmă, suntem în competiţie pentru acelaşi post.

însă trebuie să învăţ să fac snorkeling, iar Graeme pare să-i fi dat de capăt. Merită să risc dacă ştie cum să mă ajute să-mi depăşesc blocajul ăsta mental, nu?

— Dacă încerci să mă îneci, o să fie martori! îi strig pe când el o ia la goană.

— O să ţin minte, îmi spune peste umăr.

îmi scot labele şi încep să alerg ca să-l prind din urmă. Când ajung la el, încetineşte pasul şi mergem pe plajă în tăcere, iar nisipul alb se fărâmiţează sub picioarele noastre. Ne oprim odată ce suntem suficient de departe de ceilalţi turişti, care ne pot vedea, dar nu ne pot auzi. Apa e mai limpede aici şi mai albastră, nu turcoaz.

Graeme îşi desface cureaua galbenă şi îşi lasă labele pe nisip.

— 0 să te ajute să pluteşti. Ai încredere!

Mă uit la el cu atenţie, iar ochii îi strălucesc ca lumina soarelui ce se reflectă în valuri. înghite pe când se apropie, iar mărul lui Adam i se ridică deasupra marginii costumului de scafandru. Când îmi întinde cureaua, degetele i se ating de mijlocul meu. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Iau cureaua, ezitând.

— Dă-mi-o!

Face un semn din cap şi jumătate de pas în spate pe când îmi pun dispozitivul de plutire, asigurându-mă că partea groasă şi căptuşită stă în dreptul părţii de jos a spatelui înainte să prind cureaua în faţă. Se uită la munca mea cu sprâncenele împreunate. Trage de capătul curelei şi se prinde bine. Aerul îmi părăseşte rapid plămânii.

— Bun! îmi spune calm, dând din cap, cu tubul negru mişcându-se lângă faţa lui acoperită puţin de barbă. Eşti gata?

îmi pun masca la ochi.

— Ca un star rock.

îşi mişcă buzele. îmi trag labele şi intru în ocean, iar el mă duce mai departe de mal.- Ne oprim când apa îmi ajunge la piept şi am apă sărată pe buze. E clar că plutesc mai uşor datorită curelei. Aş putea să ridic picioarele şi să plutesc în şezut cu capul deasupra apei. Panica zdruncină barele de la cuşcă, dar nu iese.

— Faza cu scufundarea este să te relaxezi şi să respiri, îmi spune Graeme. Nu te mai gândi la altceva, da?

Pot să o fac. Dau din cap că da!

— în regulă, acum vreau să închizi ochii şi să renunţi la orice stres.

Strâmb din nas, închid ochii, dar îi deschid imediat.

— Chiar e necesar?

— Cum te descurcai acolo de una singură?

— Am înţeles.

— închide ochii! îţi primit că n-o să mă uit la tine şi 11-0 să fac nimic ciudat!

îşi mişcă degetele şi se strâmbă ca un criminal din-t r-un film de groază. Nu pot să mă abţin şi izbucnesc în râs. Zâmbetul lui timid i se lăţeşte pe faţă.

Strâng buzele şi mă chinui să închid ochii. Plutesc uşor odată cu valurile care vin şi pleacă. Inspir şi expir. Ca plămânii. Ca o bătaie a inimii. Mi-o simt pe a mea încetinind, iar muşchii mi se relaxează.

— Bun, acum pune tubul în gură şi respiră!

îmi aranjez tubul, iar buzele mi se lipesc de partea din cauciuc. Respiraţia îmi vuieşte de parcă e un curent de aer printr-un tunel, dar respir. Inspir şi

expir adânc. Plutesc pe valurile liniştite. Soarele îmi încălzeşte faţa.

— în regulă, acum o să te ajut să pluteşti, da?

Ezit înainte să dau aprobator din cap. Funcţionează! Ar trebui să continuu.

Graeme mă apucă de coapsa dreaptă. Atingerea lui e electrică chiar şi prin costumul de scafandru. Mă încordez, dar încerc să respir regulat chiar şi când mă împinge ca să ajung pe spate. Are cealaltă mână pe umărul meu şi mă ghidează.

Icnesc în momentul când ajung cu capul în apă. Muşchii mi se contractă.

— Continuă să respiri calm şi încet!

Cuvintele i se aud înăbuşit şi îndepărtate.

Inspir adânc şi cu zgomot şi expir prin tub. Cureaua din jurul taliei mă ţine la suprafaţă fără niciun efort.

Deschid ochii treptat. Am capul sub apă. Văd nisipul de catifea sub labele lui Graeme. Respir.

— Am reuşit! strig eu, dar iese ceva neclar prin tub, şi scot capul afară din apă.

— Crezi că poţi s-o faci din nou?

Pun din nou tubul în gură şi inspir adânc de trei ori. A treia oară mă dau pe spate ca să plutesc. Când îmi intră apă în urechi, mi se taie respiraţia, dar reuşesc să rămân calmă de data asta. De fapt, sunt mai calmă în apă ca niciodată. Văd ce se află sub şi pot respira bine. Ridic degetul mare în semn că e totul în regulă.

Partea grea s-a terminat. Acum, ce e de văzut aici?

Dau din picioare cu putere şi o iau în faţă ca o săgeată. Cureaua mă ţine, dar mă ajută aripioarele să înaintez. Graeme e lângă mine acum şi se uită prin mască. Fundul oceanului se întinde sub noi.

E o linişte sublimă. Cu excepţia sunetului respiraţiei mele şi al apei care îmi bolboroseşte în urechi, nu se aude nimic sub valuri. Oceanul e o întindere albastră şi sărată care se transformă într-un alb orbitor când mă bag sub apă şi mă uit la suprafaţa lui strălucitoare reflectată de soare.

Văd primul peşte tropical.

E uriaş, lung cât antebraţul meu, şi are solzi portocalii, iridescenţi. Nu am idee ce specie o fi, dar tot scot un chiot de veselie, îl înghiontesc pe Graeme şi i-l arăt. înoată leneş fără ţintă foarte aproape de fundul nisipos al oceanului.

Continuăm. Fundul oceanului devine stâncos, iar în faţa noastră se întinde Rezervaţia Marină Galápagos, cu splendidele ei comori subacvatice colorate. Stele-de-mare care arată de parcă sunt acoperite cu fulgi de ciocolată şi unele mai mari, în nuanţe de roz, albastru şi mov se în- .şiruie de-a lungul nisipului. Mai mulţi peşti trec pe sub noi – unii alb cu negru, alţii de un roz strălucitor sau cenuşii ca norii de furtună, apoi un banc strălucitor de un albastru-închis, cu aripioare portocalii şi dungi albe. înoată la unison repede şi şerpuit, iar eu sunt fascinată de cum trupurile lor se unduiesc de parcă ar fi unul.

După foarte multă vreme, Graeme se întinde după mâna mea. Trage de ea. Simt un nod în

stomac. îmi arată o umbră care se apropie prin întuneric. Inima îmi bate mai tare. Dau disperată din braţe şi mă duc în spate. îmi atinge antebraţul cu degetele şi îmi face semn să mă uit.

Umbra ia o formă. Se vede o formă. Un cap neted şi cafeniu. Un corp lucios şi suplu. Vine în goană spre noi, apoi o coteşte în ultima secundă, trasând un cerc prin apă ca o torpilă graţioasă – e un leu-de-mare.

Nu, un *pui* de leu-de mare! Strig încântată de cât de drăguţ e.

Ochii lui mari şi sticloşi ne cercetează curios, pe când mustăţile lungi mătură apa. Graeme ridică o videoca- meră mică şi rezistentă la apă pe care o are legată la încheietură. E greu de zis cu un tub în gură, dar cred că zâmbeşte. Deodată, leul-de-mare vine în fugă spre mine. Mă dau înapoi din instinct înainte ca o cascadă de bule să-mi acopere masca. Pleacă de lângă noi, făcând un salt lateral.

Leul-de mare se joacă cu noi! În câteva secunde suflă bule spre Graeme. Ne ia un curent şi, înainte să-mi dau seama, văd în faţă un zid de piatră. Lângă marginile sale zimţate şi punctate de corali mai sunt doi pui care se bagă în apă şi plonjează ca într-un fel de dans energic. Curentul mă împinge în faţă, dar opun rezistenţă valurilor puternice cu braţele.

Soarele străluceşte deasupra noastră, iar natura ne înconjoară. Timpul încetineşte şi mă simt pierdută în faună şi valuri – cu Graeme.

Pe cât de repede au apărut leii-de-mare, pe atât s-au şi făcut nevăzuţi. întorc capul şi încerc să-mi dau seama unde s-au dus. Mă uit în jos. Şi mi se taie respiraţia cu totul.

Sunt în apa adâncă, iar deasupra noastră e un rechin.

Ţip şi mă agit pe când Graeme se chinuie să mă apuce de umeri. Nu se îndepărtează de mine.

A *înnebunit* oare? E un rechin în apă! Şi aş putea fi momeală!

încep să respir sacadat pe când mă izbeşte un val de panică.

Lovesc cu picioarele, dar el rămâne nemişcat. Mă uit în jos.

Rechinul nu vine spre noi, ci înoată mai departe, iar trupul lui puternic şi cenuşiu trece unduindu-se foarte mult sub noi. în lumina difuză sclipesc vârful alb al aripioarei dorsale şi al cozii. M-am speriat ca naiba, dar a fost frumos! înot cu prudenţă după el. Nu mi-am imaginat niciodată că o să văd un rechin în apă, mai ales din perspec- I iva asta. Ca un şoim care zboară deasupra unei vrăbii. Numai că, în situaţia dată, deşi eu sunt cea de deasupra, mă simt ca vrabia.

Sufletul meu recunoaşte ce a simţit pe parcursul întregii zile. întâi în drumeţie şi acum, când înot cu Graeme. li ceva ce nu am mai simţit de foarte multă vreme.

Uimire.

Abia îndrăznesc să respir şi mă uit la rechin cum despică apa şi dispare din raza noastră vizuală. Inima îmi bate şi se loveşte de coaste, şi

vreau să chiui, şi să plâng, şi să ridic braţele, totul în acelaşi timp.

Mi se abureşte masca. Mă întorc şi înot până ies din curent, ridic capul la suprafaţă şi îmi pun masca pe frunte.

Mamă, ce departe suntem de mal! Am înotat până la o formaţiune stâncoasă la cel puţin două terenuri de fotbal distanţă de plajă. Una dintre ambarcaţiunile noastre pluteşte în apropiere, iar naturalistul de la bord e cu ochii pe noi. Eram aşa de în transă, că nu am observat cât de mult ne-am îndepărtat de mal. Sau cât de adâncă o apa. Ca să vezi!

Graeme îşi face apariţia la suprafaţă şi scuipă tubul.

— A fost incredibil!

— O, Doamne, leii ăia de mare!

— Şi rechinul din recif.

— Nu pot să cred că am văzut un rechin!

— Nu ţi-a fost teamă că o să...

Simt ceva ce mi se loveşte de genunchi – degetele lui. Ţip şi lovesc apa cu picioarele, stropindu-l fără să vreau în faţă.

îşi scoate apa din ochi.

— Vrei să joci murdar?

Zâmbetul lui e obraznic.

— Ce, jocul ăsta?

Arunc iar apă spre el, de data asta intenţionat. Am jumătate de secundă ca să mă pregătesc până când face şi el la fel.

Mă cuprinde o bucurie copilărească chiar şi când mi se scurge apa pe obraji. Râzând şi ţipând, arunc cu cât de multă apă pot în direcţia lui, în timp ce încerc să-mi protejez faţa şi închid ochii ca să evit atacul lichid. Râsul lui adânc şi zgomotos se alătură cu al meu, iar palma mea ia contact cu ceva ferm – pieptul lui.

Deschid ochii şi prind cu degetele neoprenul neted al costumului său de scafandru. Nu mă mai stropeşte. în privire nu i se mai ghiceşte amuzamentul când îmi face cu ochiul. Suntem aproape, iar curentul de la picioarele lui Graeme ajunge în jurul meu pe când acesta dă din picioare ca să rămână la suprafaţă.

Simt un val de căldură prin vene care alungă frigul. Graeme are nările mai mari, iar ochii îi strălucesc pe când îmi cercetează faţa. O întrebare nerostită îşi face loc:

Simţi ce simt şi eu?

O, Doamne, nu ştiu ce simt! Graeme a fost mereu în gândurile mele, ocupându-mi mult prea mult mintea. Dar acum nu mai e aceeaşi imagine. în loc să-mi provoace silă, mă îmbie să mă apropii.

Gustă puţin, puţin de tot!

Sunt Eva, iar el, mărul – o promisiune strălucitoare şi lentantă, plină de bucuria cunoaşterii delicioase... şi de ameninţarea regretelor.

Şi vreau să-l devorez.

Slăbesc strânsoarea, dar, în loc să mă trag, îmi pre- Hez palma mai tare de pieptul lui, fix deasupra inimii. I ne taie respiraţia, iar mâinile lui

îmi găsesc şoldurile prin apa albastră şi limpede. Buzele mi se desprind când inspir.

— Henley? murmură el.

Mă strânge cu degetele, trăgându-mă mai aproape.

Sunetul ascuţit al unui fluier străpunge aerul, aşa că mă trag imediat. Naturalistul de la bordul celei mai apropiate ambarcaţiuni ne face semn înainte de a întinde braţul şi de a-şi aduce pumnul către mijlocul capului. Graeme face la fel – e semnalul „Sunt bine, nicio problemă” pe care l-am învăţat mai devreme.

Care e oare semnalul pentru „îmi pierd minţile! Te rog, vino şi salvează-mă de mine însămi?”

Plutesc pe spate odată ce momentul a fost stricat şi imi dau ud părul ca să-mi netezesc cele câteva fire creţe de la tâmple.

— Ar trebui să ne ducem spre mal!

Cel puţin vocea mea e sigură. Inima, deloc.

Ce se întâmplă cu mine? Da, Graeme e atrăgător, fără indoială, dar trebuie să-mi revin înainte ca libidoul meu ieşit de sub control să îmi distrugă toate perspectivele în carieră. Ai crede că mi-am învăţat lecţia până acum, dat fiind istoricul relaţiilor mele dezastruoase de la locul de muncă. Se pare că nu.

îmi trag din nou masca peste ochi înainte să-mi amintesc că e aburită.

— Fir-ar! murmur şi mi-o trag peste coada de cal udă.

— Ştiu ce să faci! Scuipă în ea!
— Poftim?
— Scuipă în interiorul măştii şi freac-o energic! Cum mă uit cu gura căscată la el, adaugă: Nu se mai abureşte dacă faci aşa!
— Aha!
Pe când mă pregătesc să fac ce mi-a sugerat, mă cuprinde suspiciunea.
— Stai aşa, ai mai făcut scufundări la viaţa ta?
Ezită.
— Demult.
— Dar eşti experimentat...
Apa se adună în jurul braţelor lui când se mişcă.
— N-aş zice! Am făcut snorkeling de câteva ori, dar prefer scufundările. însă a trecut ceva vreme.
Face scufundări? Asta ne duce de la „am făcut snorkeling de câteva ori şi am nevoie să mai învăţ câte ceva" direct la „sunt un afurisit de expert în fauna marină" Sunt deopotrivă iritată şi jenată, şi simt cum stomacul îmi ia foc. îmi trag masca pe ochi şi înot spre plajă – şi mi se rupe dacă se abureşte masca! Aud o înjurătură în surdină şi apa, ceea ce îmi spune că Graeme e în spatele meu. Curând, labele mele ating fundul şi, după câteva zeci de metri, sunt în picioare.
— De ce ai mers la începători? îl întreb peste umăr în timp ce respir sacadat. Mai e un grup acolo, în larg, care, probabil, vede chestii mult mai mişto.
Graeme vine spre mine, împroşcând apa.

— Ce e mai mişto decât să faci snorkeling printre lei-de-mare şi rechini?
îmi scot labele şi mi le pun sub braţ pe când înaintez prin apa care îmi ajunge la talie.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare.
— îmi făceam griji în privinţa ta, da?
Mă îmbujorez.
— N-am nevoie să-ţi faci griji în privinţa mea. Trebuia să te preocupe propria persoană.
— încă aştept să-mi mulţumeşti.
— Pentru că m-ai învăţat să plutesc şi să respir prin- tr-un tub în acelaşi timp? De parcă nu i-aş fi dat de cap până la urmă!
— Să ştii că nu te înţeleg. încercam să fiu drăguţ.
Despic apa care a mai rămas şi mă îndrept ca o furtună spre plajă, de parcă sunt aliaţii în război.
Am pielea rece, iar plămânii îmi pompează energic din cauza oboselii şi a nervilor. Arunc echipamentul de snorkeling pe nisipul alb şi mă întorc spre el.
Ştiu că sunt iraţională, dar nu-mi mai pasă.
Sunt nervoasă pe mine că nu am fost rece şi calculată, dar şi pe Graeme, pentru că m-a subestimat, aşa că nu mai simt deloc recunoştinţă pentru el.
— Nu eşti drăguţ! îmi tragi preşul de sub picioare.
— Poftim? bolboroseşte el, stând cu picioarele înfipte în valuri, iar apa i se scurge de pe fiecare centimetru al trupului său impunător.
— Ca la sport.
Graeme se apropie cu echipamentul la subraţ până suntem faţă în faţă.
— Explică-mi!

— Ai jucat baseball la şcoală când erai mic? încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Nu ştiu cum era la tine, dar la mine, ori de câte ori se ducea o fată să lovească mingea, unul dintre băieţi zâmbea superior şi spunea „Hai, rasoleşte-o", iar apoi ceilalţi băieţi din afara terenului intrau şi ei. Ştii de ce?

— Pentru că băieţii sunt nişte mucoşi?

— Presupuneau că fetele nu pot lovi mingea. Şi, chiar dacă una reuşea, nu credeau că va lovi cu forţă.

Fac un pas în faţă până când mai sunt doar câţiva centimetri între noi.

— Eu. Pot. Lovi.

Accentuez fiecare cuvânt şi îi împung pieptul.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, aşa că nu mă mai trata ca pe fetiţa care se duce să lovească mingea!

— Nu o fac... Nu sunt...

Graeme îşi trece o mână prin păr şi stropeşte peste tot cu apă.

— Nu am vrut să-ţi faci o impresie greşită. Bărbaţii nu o prea fac, mai ales cei decenţi. însă ceea

ce fac doare de prea multe ori. De câte ori n-am fost la şedinţe şi m-au subestimat? De câte ori n-au vorbit peste mine? De câte ori n-am fost ignorată de colegii care vorbeau doar între ei şi ignorau femeile din cameră? De multe ori. Şi mi s-a *luat.*

— Ce şanse crezi că ai să obţii promovarea? Poate 90 la sută? Sau 80 la sută? Bagă un număr!

Maxilarul i se încleştează dintr-odată, dar buzele îi rămân nemişcate.

— Îţi poţi permite să fii drăguţ atâta timp cât nu mă vezi ca pe o ameninţare.

Dacă aş avea puţin din viclenia lui Walsh, l-aş lăsa să mă subestimeze, folosind asta în avantajul meu, dar nu pot să-mi ţin gura închisă.

— N-ai habar cum te văd eu.

Vocea lui e ca un ciocan care a lovit oţelul, şi mă trec fiori pe şira spinării.

— Ai atâtea noţiuni preconcepute despre motivele mele ascunse, încât nu te-ai gândit niciodată că poate sunt diferit. Nu ai de unde să ştii ce gândesc pentru că nu mă cunoşti.

Face un pas în faţă. Mă ţin tare şi ridic bărbia.

— Ştii ce? Cred că eşti furioasă pentru că, deşi depui efort să nu o faci, tu, de fapt, chiar mă placi. Şi îţi este mai greu decât credeai să îţi păstrezi abordarea nemiloasă legată de promovarea asta.

— Poftim? îngaim eu. Nu te plac!

— Ba da, măcar un pic! Recunoaşte!

— E... e...

O voce îmi reverberează în ureche. Are *dreptate!* Pufnesc dezgustată, îmi înşfac echipamentul, stârnind un nor de nisip, şi mă îndepărtez de plajă cu paşi apăsaţi.

— Henley, poţi să te minţi cât vrei, dar te-ai simţit bine cu mine în dimineaţa asta. Aşa că de ce încerci din răsputeri să mă urăşti? îmi strigă el.

Slăbesc ritmul, dar continui să merg.

îmi strâng restul lucrurilor şi mă îndrept spre una din ambarcaţiunile trase la mal. Mi-a ajuns cât snor- keling am făcut pe ziua de azi. Mă sui în barcă şi îl văd pe Graeme pe plajă. încă mai stă acolo unde l-am lăsat şi se uită la mine.

Chiar şi de la distanţă, îmi dau seama că mişcă din cap. Când vede că mă uit, arată direct spre mine, desenează o inimă enormă în aer cu ambele degete arătătoare, apoi îşi atinge pieptul. Şi nu e deloc adorabil, fir-ar să fie! îmi ridic nasul şi mă întorc cu spatele la Graeme. Dar îi simt privirea aţintită asupra mea în timp ce ambarcaţiunea se îndreaptă spre navă, iar plaja devine doar un punct în depărtare.

13

APROAPE NU STAU CU GRAEME LA CINĂ. APROAPE.

Apoi îl văd pe Nikolai uitându-se fix la mine de la bufetul cu deserturi, aşa că fac un efort să traversez restaurantul când îl zăresc pe Graeme stând singur la o masă pentru doi de lângă una dintre ferestrele principale. Afară, apusul de un portocaliu strălucitor se ridică şi coboară odată cu mişcările navei.

În sfârşit mi-e cald după un duş fierbinte, dar îmi simt pielea udă rece de la aerul condiţionat şi îmi strâng puloverul mai tare. Telefonul îmi vibrează în buzunar, îl scot şi văd un nou mesaj de la Christina:

Miriam mi-a zis că Graeme a primit un telefon nou în august după ce primul s-a făcut praf.

ACUM SCUIPĂ TOT! CARE E FAZA?

Respir tremurat. *Spunea* adevărul. Nu a vrut niciodată să-şi aroge meritele pentru clipul video făcut de mine!

Graeme ia o gură de mâncare şi se uită la Española, pe când nava tot urcă şi coboară. Muşchii maxilarului se încordează pe când mestecă.

Am fost nedreaptă cu el!

Graeme are dreptate – nu-l cunosc foarte bine. Am presupus multe despre el pe baza interacţiunilor din- tr-un singur mediu: munca. Şi nici măcar nu am inter- acţionat zilnic la birou – în mare parte au fost discuţii la distanţă.

Poate chiar e un tip de treabă? Simt dorinţa de a fugi chiar când fac următorul pas. Trebuie să încep prin a-mi cere scuze şi a-i fi profund recunoscătoare din moment ce e limpede că mi-a făcut un mare serviciu astăzi. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi recunosc greşelile, dar va trebui să mă resemnez şi să procedez cum trebuie.

Îl văd cu coada ochiului pe Nikolai, care se uită la mine cu interes vădit, aşa că îmi pun muşchii în

mişcare şi parcurg distanţa care mi-a mai rămas până la Graeme. Când ridică privirea, expresia lui inflexibilă mă opreşte brusc. încremenesc la câţiva centimetri de masa lui.

Ridic bărbia, chinuindu-mă să mă îndrept de spate.

— îmi pare rău! îi spun înainte să-mi pierd curajul. Ar fi trebuit să discut cu tine despre clipul video viral de anul trecut în loc să trag concluzii greşite. Şi scuze că am avut o izbucnire nervoasă mai devreme, la plajă. Chiar a fost nedrept! Că veni vorba, mersi că m-ai învăţat să fac snorkeling! Şi mersi că nu ai fost un bou notoriu când am vomat în public.

încă nu am primit niciun e-mail de la James în care să mă certe, aşa că presupun că Graeme nu i-a povestit
ce s-a întâmplat. Şi, deşi m-a ameninţat că se duce la Resurse umane, nici de acolo nu am auzit nimic. Graeme se uită la mine cu maxilarul încordat. îşi dă capul într-o parte şi bate darabana cu degetele pe braţul scaunului.
îmi mut greutatea de pe un picior pe altul.
— Uite ce e, nu te-am tratat prea bine în croaziera asta! Am fost suspicioasă şi grosolană, iar tu ai fost doar cumsecade. îţi cer din nou scuze!
Pe când mă întorc să plec, îşi duce mâna la ureche.
— Poţi, te rog, să repeţi în urechea care aude? Repetă ce ai spus... Ultima parte!
— îţi cer scuze! repet eu, strigând exagerat.
Buzele i se răsfrâng într-un zâmbet larg.

— N-am crezut c-o să aud cuvintele astea din gura ta.
Face semn spre scaunul din faţa lui, invitându-mă să
iau loc. Accept şi mă aşez.
Un chelner vine în grabă să-mi umple paharul cu apă şi mă întreabă dacă vreau cocktailul serii – un mojito. Da! Graeme îşi comandă şi el unul.
— La o adică, nici tu nu eşti vreun izvor de recunoştinţă, îi spun lui Graeme odată ce pleacă chelnerul.
Se încruntă.
— Ce vrei să spui?
— Nu-mi mulţumeşti absolut niciodată când îţi trimit un e-mail. Mesajele tale ar avea trei cuvinte, nu unul, adică un roman pentru tine.
Graeme ia furculiţa şi îşi bagă nişte legume în gură.
— Sunt prea ocupat să scriu e-mailuri lungi, îmi spune el, vag supărat.
— Cât de mult timp ţi-ar lua să scrii ceva măcar pe jumătate amabil?
— Prea mult!
— Bine, în regulă!
— Ştii câte e-mailuri primesc pe zi? Sute, nu glumesc. De la grupuri externe care vor să colaboreze. Notificări de la platformele noastre de social media. Directori de marketing care mă pisează să le postez conţinutul, zice şi se uită la mine cu subînţeles. Dacă aş răspunde la fiecare e-

mail ca tine, cu propoziţii lungi şi înfloriturі, n-aş mai dormi.

Iau o gură de mahimahi proaspăt ca să-mi ascund uluirea, iar gustul delicat de portocală şi ghimbir îmi umple gura. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi un motiv valid pentru e-mailurile scurte. Oare mai sunt dovezi că m-am înşelat în privinţa lui Graeme? îmi simt măruntaiele cum se încolăcesc şi dau din picior pe sub masă.

— Şi ce te-a adus la Seaquest în primul rând? îl întreb, ignorând un nou junghi de vinovăţie.

— M-am săturat să lucrez într-un birou obişnuit. Şi am vrut un loc de muncă cu program flexibil.

— Ce făceai înainte?

— Manager de marketing la Ford.

Ridic din sprâncene.

— Ai fost manager de marketing?

Scoate un sunet cu limba pe când îmi face cu ochiul.

— în echipa de digital.

Mă strânge stomacul. Graeme a fost manager de marketing într-o echipă care se ocupa doar de marketing digital. Are mult mai multă experienţă decât am crezut!

— Şi de ce te-ai angajat pe social media? A fost o re- gresie în carieră.

— Nu, dacă m-ar ajuta să lucrez pentru o companie importată într-un oraş unde vreau să locuiesc.

Vrea să se mute în Seattle?

— Deci să lucrezi pentru Seaquest Adventures e slujba visurilor tale?
— Slujba visurilor mele este să fiu director de marketing digital.
Acum intrăm pe un teritoriu minat. Mi se încordează coapsele pe scaunul tapiţat.
— Şi dacă e şi a mea? îl provoc eu, încleştându-mi pumnul pe sub masă.
îşi dă capul într-o parte.
— Ce îţi place aşa de mult la marketingul digital?
— Eu... Dau din cap şi încerc să mă îndrept de spate înainte să continui: îmi place să lucrez în prima linie a tehnologiei. Să găsesc modalităţi noi de a ajunge la oameni. îmi place să lucrez într-un domeniu în plină expansiune şi...
— Zici că ai căutat pe Google „Ce e minunat în legătură cu marketingul digital”!
— Nu-i adevărat!
Ba da! Pentru că am căutat pe Google exact propoziţia asta cu două săptămâni în urmă, când am pregătit subiectele de discuţie pentru James.
— Dar *de ce* îţi place la nebunie? Ce te face să te trezeşti şi să-ţi canalizezi întreaga energie profesională în direcţia asta în fiecare zi?
Sincer? Nu mă dau în vânt după marketingul digital. Dar, dacă ajung director, ar fi o trambulină de pe care să sar unde vreau să ajung într-o bună zi: în birourile directorilor executivi. în plus, m-aş putea folosi de mărirea de salariu ca să-mi plătesc împrumutul de studii. Dar Graeme nu trebuie să ştie.

— Pentru că mă pricep, da? Mă descurc la calcule, să testez instrumente noi de marketing şi cum să am rezultate bune. Şi, cu cât urc pe scara profesională, cu atât voi avea mai multe oportunităţi ca să-mi implementez viziunea. Acum zi-mi de ce îţi place ţie aşa de mult? Nici măcar nu eşti pe reţelele de socializare.

— Mamă, cineva m-a urmărit un pic!

Rahat!

— Nu te-am urmărit. Am vrut să obţin informaţii. „Cunoaşte-ţi duşmanul!" Gen *Arta războiului* a lui Sun Tzu.

— Crezi că sunt duşmanul tău?

îmi dau ochii peste cap.

— Ştii ce vreau să spun.

Chelnerul se întoarce cu cele două mojito şi iau câteva guri mari din băutura rece, cu gust de mentă.

— Aşadar, de ce nu eşti pe reţelele de socializare? Eşti unul dintre obsedaţii ăia care ţin la confidenţialitate şi care tot zic că „guvernul e pe urmele noastre"?

— Nu! Am avut conturi pe reţelele de socializare, dar mi le-am şters pe toate cu mai mult de un an în urmă.

— De ce?

Nu că aş fi eu din cale afară de activă pe reţele. Desigur, am Instagram şi trimit mesaje pe Snapchat prietenilor din facultate din când în când,

dar în general sunt prea ocupată ca să ţin pasul. Dar e ciudat ca o persoană
de vârsta noastră să nu aibă o prezenţă pe reţelele de socializare, mai ales cineva care face bani din asta.
Graeme îşi ridică şi coboară un umăr musculos.
— Nu-mi place să dau detalii despre viaţa mea pe net. Nu e adevărat ce postează oamenii! E ceva atent selectat şi procesat. Toţi îşi creează propriul brand, fie că ştiu, fie că nu, şi aş prefera să-mi ţin viaţa personală pentru mine în loc să vând o versiunea artificială online. Şi, dacă te destăinui altora, asta înseamnă că oamenii pot comenta, adaugă el aşa de şoptit, că abia îl aud.
— Pare o viaţă foarte solitară.
— Nu şi pentru mine.
Tonul lui are ceva aspru.
Mă agit pe scaun şi îmi încrucişez braţele la piept.
— Putem să purtăm o discuţie fără să ne certăm?
Îi tremură buzele.
— îmi place să mă cert cu tine!
— Da?
— E distractiv. E ca o provocare şi primeşti pe cât de bine dai.
— N-ai idee!
în loc să vorbesc pe un ton nerespectuos, vocea mea e ca un tors e pisică.
Graeme închide ochii puţin.
— Poate că nu *încă.*
Sunt ca pe ace, iar inima îmi stă un pic. Graeme mă ţine prizonieră cu privirea lui sclipitoare şi pură. Sentimentul mă ameţeşte şi iau tremurând o gură

de apă. Zgomotul făcut de ancora care se ridică reverberează prin sala de mese.
Cum ar fi dacă aş *fi* cu Graeme?
Ar fi politicos ca în Midwest, dulce ca plăcinta cu mere, mi-ar ţine uşa deschisă şi m-ar lăsa să intru prima, cum ar veni? Sau ar fi Graeme cel dominant pe care îl ştiu de la muncă şi care dictează ritmul, care preia iniţiativa? îmi încordez coapsele pe când le apropii.
— Aş da orice să-ţi citesc gândurile acum! îmi zice el meditativ.
Trag aer adânc şi încerc să-mi ţin în frâu gândurile care mi-o iau razna. E vremea să schimbăm subiectul.
— Sunt convinsă că da! Spune-mi ceva despre tine! îndrăznesc să-i propun. Mi-ai zis că nu te cunosc, şi ai dreptate. Hai să ne cunoaştem mai bine!
„întâlnirea" asta a deraiat şi a ajuns pe un teren pe care nu ştiu dacă sunt pregătită să-l explorez. Dar nu vreau să se mai termine.
Graeme ridică bărbia, iar o şuviţă umedă de păr îi cade pe frunte. Mă stăpânesc să nu mă întind peste masă şi să i-o aranjez.
— Ce vrei să ştii? mă întreabă el cu o voce profundă şi catifelată.
Mă arunc asupra unui subiect.
— Cum te distrezi în Michigan? în afară să-ţi plimbi câinele prin cimitir noaptea.
Maxilarul i se încordează.
— Mănânc porumb, mă uit la meciuri de fotbal, sperii vaci.

— Cam asta facem şi noi în Idaho ca să ne distrăm. Sau, cel puţin, aşa cred ceilalţi.
— Eşti din Idaho?
— Din zona de deal din nord. Şi nu, nu am crescut la o fermă de cartofi.
Graeme ridică din umeri.
— Eu am crescut la o fermă de porumb.
— Da?
Zâmbeşte larg şi îşi dezveleşte dinţii albi şi egali.
— Nu!
Izbucnesc în râs. Simt un val de căldură în stomac care mi se întinde ca nişte tentacule în jurul membrelor.
— M-am născut şi am copilărit în Ann Arbor. Mama era asistent universitar, aşa că îmi petreceam mare parte din weekenduri la prelegeri, la biblioteci sau în parcurile din zonă. îmi place să călătoresc, dar nu am prea fost pe nicăieri în ultima vreme. Joc hochei când am timp.
Sunt sigură că joacă hochei. Are musculatura unui jucător de hochei.
— Şi tatăl tău?
— A ieşit din viaţa mea de când eram mic.
— îmi pare rău!
Cred că i-a fost greu să fie crescut de o mamă singură. Dar ar *explica* de ce pare să se înţeleagă intuitiv cu femeile între două vârste.
— Asta e tot! Şi tu? mă întreabă în timp ce îşi pune cotul pe masă şi îşi sprijină bărbia în pumn.

Felul în care se uită la mine – de parcă e la muzeu, iar eu sunt o sculptură deosebit de fermecătoare – îmi face stomacul numai noduri. îmi trec limba peste dinţi după ultima îmbucătură de salată. Sper că nu mi-a rămas nimic acolo.

— Eu?

— Cum se distrează Henley Rose?

— Distracţie... Pe bune? Mă încrunt, îmi ating bărbia şi ridic privirea spre tavan, în timp ce adaug: Cred că am auzit cuvântul.

Râde şi mă îndeamnă să continui.

Mă uit prin sala de mese. E aproape goală acum şi au mai rămas cam şase turişti care stau la taclale după ce şi-au împins farfuriile goale, iar acum îşi sorb cafeaua.

— Am făcut şi eu mai multe sporturi în copilărie – fotbal, în mare parte –, dar nu prea mult în ultima vreme. Christina se tot ţine de mine să joc în echipa ei, dar nu am reuşit să găsesc timp. înainte îmi plăcea să merg cu cortul.

— Cu cortul? Pe bune?

— Am crescut la marginea unui parc naţional. Practic, am stat afară când eram mică. îmi dau capul într-o parte şi îl chestionez: Eşti surprins?

— Eşti atât de... îşi scutură umerii şi îşi îndreaptă un papion imaginar, apoi continuă: Şi porţi rochiile alea în videoconferinţele săptămânale – sunt *foarte* formale. Dar sunt şi drăguţe. Colorate.

Mă îmbujorez.

— Âăă, da!

Râde.

— îmi plac! Stilul tău vestimentar te reprezintă – e ca o lovitură sub centură pe care nu o anticipează nimeni.

Buzele mi se desprind, dar nu iese niciun cuvânt. Graeme tresare şi îşi scarpină ceafa. Tricepsul îi iese în evidenţă pe sub mâneca de la tricou.

— Şi te-am speriat de-a binelea.

— Doar puţin. O mică sperietură. De mărimea unui gremlin.

Sincer? Mă umflu în pene la gândul că Graeme se uită la mine în timpul videoconferinţelor săptămânale şi observă ce port, ba chiar *apreciază* cum arăt.

Şi să fiu comparată cu o lovitură sub centură? Cel. Mai. Nimerit. Compliment!

— A fost un fel foarte stângaci de a-ţi spune că mi-e foarte greu să te văd făcând drumeţii cu cortul, adaugă el şi i se înroşesc puţin pometii. însă de ce ai zis că ai fost „odată”? Nu mai mergi cu cortul?

— Nu de câţiva ani.

— Ce păcat!

— Asta e viaţa, nu? Devii ocupat, cariera intră pe primul plan. Şi celelalte chestii devin tangenţiale.

— Doar dacă nu-ţi faci timp pentru celelalte lucruri.

— E mai uşor de zis decât de făcut.

— într-adevăr! Dar viaţa e aşa cum ţi-o faci. E un număr de echilibristică. Dacă doar munceşti, o

să te trezeşti într-o bună zi – în 10, 20, 50 de ani – complet epuizată. Apoi o să mori.
Ce gând deprimant!
— Şi tu o ţii numai în distracţii?
— Eu şi Winnie, scumpa mea. Mereu.
Mi se strânge pieptul şi mă întind pe scaun, punând un braţ de-a lungul spătarului.
— Şi Winnie e sora ta? Iubita?
Detest că vocea mea e acum mai înaltă cu o octavă.
Buzele i se răsfrâng într-un zâmbet larg.
— Subtil! Nu, nu am iubită!
Tigroaica mea interioară rage mulţumită şi dau înapoi imediat. *De când îţi pasă dacă Graeme are iubită?*
— Sau o soră, dacă tot a venit vorba. Sunt singur la părinţi. Winnie e câinele, îmi explică.
— Winnie ca Winnie ursuleţul?
— E prescurtare de la Winston.
— Ţi-ai numit căţeaua după Winston... Churchill?
Oftând, Graeme îşi pescuieşte telefonul din buzunar.
După ce apasă de câteva ori, îmi arată ecranul.
— Ocluzie inversă.
Rămân cu gura căscată. Iau telefonul şi îl ţin aproape de faţă.
Câinele lui e alb cu pete cafenii şi fără păr, cu excepţia câtorva ciufuri rare care răsar din fruntea ca de păpuşă trol, are strabism, maxilarul i se clatină şi are o ocluzie inversă severă. Clar nu e

rasă pură cum am presupus. Pare un metis între rasele alea fără păr şi un buldog englez.

— Cred că, probabil, e cel mai urât câine pe care l-am văzut în viaţa mea, îi zic.

Cu buzele strânse, Graeme îşi scarpină o sprânceană.

— Ştiu, nu? Nu a vrut-o nimeni, chiar dacă e o dulceaţă. Stătea la adăpost de prea multă vreme şi se pregăteau să o eutanasieze, aşa că am luat-o eu să-i ofer un cămin.

Cum a fost cu Noodles în cazul meu.

Ceva în mine se desprinde şi crapă ca un aisberg. îmi ridic privirea din telefon ca să mă uit lung la Graeme. La barba lui, la buzele subţiri, la ochi. La ochii săi limpezi şi *buni.* îi văd acum bunătatea, afecţiunea, preocuparea sinceră pentru ceilalţi. Nu e deloc cum am crezut.

— E perfectă! îi şoptesc.

— Şi eu cred la fel, îmi zice el cu blândeţe.

Dar nu se uită la poza cu câinele, ci la mine.

îmi muşc obrazul pe interior, îi dau înapoi telefonul, iar degetele ni se ating. Fiecare terminaţie nervoasă se aprinde ca un foc de artificii. De data asta nu mă trag. Graeme îşi trece degetul mare peste încheieturile degetelor mele – din greşeală? Intenţionat? Se apleacă în faţă cu ochii scânteind.

— Iată-i pe cei doi prieteni ai mei de la birouri! se aude o voce bubuitoare, şi aproape sar din scaun.

îmi scapă telefonul, care aterizează pe masa dintre noi cu zgomot. Graeme îl ia şi-l pune în buzunar.

— Bună, Gustavo! Nu te-am văzut. Ce mai faci? bălmăjesc, încercând să-mi calmez pulsul, care a luat-o la galop.

— Excelent, excelent! spune directorul croazierei, care se sprijină de spătarul scaunului meu. Cum a fost drumeţia de dimineaţă?

— Fermecătoare! Mă bucur că m-ai convins să mă duc!

— Sunt încântat să aud. O să-i zic lui James.

Mi se pune un nod în gât, aşa că trebuie să înghit de două ori înainte să vorbesc.

— E... eşti în legătură cu James?

— *Si,* mi-a trimis ieri un e-mail. M-a rugat să fiu cu ochii pe voi cât sunteţi la bord. Mai ales pe tine, ne explică el, râzând, şi mă apucă de umeri, apoi mă înghiontește amical, dar simt cum îmi îngheaţă sângele în vine.

James l-a rugat pe directorul croazierei să nu ne scape din ochi. Sunt convinsă că e disperat şi caută o scuză, *orice* scuză, ca să-mi critice candidatura şi să-l promoveze pe Graeme, băiatul lui preferat. Dacă un turist se simte jignit pe nedrept sau dacă o să fiu distrată, atunci s-a zis cu visurile mele legate de carieră.

Şi *Graeme*? Gustavo a venit peste noi... Cum ne-a surprins? Ne uitam cu dor unul în ochii celuilalt? *Flirtam?* Mă îndoiesc că o să-i raporteze lui James, dar dacă mergem mai departe...

Mă mint singură dacă am impresia că impactul unei idile la bordul unei nave de croazieră va fi resimţit de amândoi dacă află James. Deja mi-l şi imaginez cu ochii lui apoşi care se mijesc, încreţindu-şi fruntea şi uitân- du-se la mine cu un aer dezaprobator. Soarta lui Graeme? Probabil l-ar invita la el în birou să bată cuba şi apoi i-ar da o mărire doar pentru că şi-a făcut apariţia.

— Mergeţi în drumeţia de mâine-dimineaţă? ne întreabă Gustavo.

— Da! spune Graeme şi îşi scarpină nasul. Tu? mă întreabă pe mine.

— Aha! mormăi drept răspuns.

— Minunat, minunat! Mai bine mergeţi cu grupul Xiaverei! E un biolog cu experienţă şi am rugat-o să vă fie... care e cuvântul... omul de *legătură* cât sunteţi la bord. Dacă aveţi nevoie de orice, rugaţi-o pe ea fără probleme. O să mă ţină la curent şi dacă vreunul din voi are un comportament deplasat.

Se încruntă exagerat şi îşi agită degetul în faţa mea până când începe să i se întipărească un zâmbet larg pe chipul cu trăsături tinereşti, apoi izbucneşte în râs.

— Glumesc!

Mă silesc să râd şi eu.

— Sau poate nu!

E din nou serios, se întoarce şi se îndreaptă cu paşi mari spre uşă. Râsetul lui gălăgios se stinge odată ce iese din încăpere.

Cina îmi cade ca un bolovan în stomac. Gustavo pare plăcut, nu are un aer răutăcios, dar a fost convins să fie ochii şi urechile lui James la bord. Nu-l pot învinovăţi. Când un director de companie te roagă să sari, tu întrebi „cât de sus?" Dacă nu am grijă în croaziera asta, cea mai mică greşeală ar putea să mă distrugă. îmi încleştez pumnii şi dau scaunul mai în spate, departe de Graeme. în aer se simte tensiunea care pluteşte între noi.

— Trebuie să plec, să văd ce mai face Walsh.

Graeme se lasă pe spate, iar tricoul alb i se întinde pe
pieptul lat. Pare nedumerit.

— în regulă!

— Mersi că ai luat cina cu mine, eu... Preţ de o secundă mă uit în ochii lui albaştri şi vii, apoi îngaim: Mersi!

Graeme se ridică în picioare.

— Henley...

— Nu, te rog, nu!

Mă întorc pe călcâie, pun ceva pe o farfurie de la bufet pentru Walsh şi mă îndrept spre cabina mea. Nu mă uit în urmă.

Walsh e la duş când ajung cu cina ei, aşa că pun farfuria pe noptieră. în cabină e foarte cald şi sufocant. Am nevoie de aer curat. Trebuie să mă gândesc.

îmi dau jos puloverul, îmi iau telefonul, laptopul şi rucsacul şi mă îndrept spre încăperea închisă cu geamuri de sticlă de pe puntea superioară de unde căpitanul şi ofiţerii manevrează nava. Nu vreau să dau nas în nas cu Graeme şi, cu toate că e de

obicei deschisă pasagerilor, nu e un furnicar ca la bar. După ce trec prin holuri şi urc trei scări, ajung la uşa pe care scrie „Punte: Deschide” şi bat uşor.

— Intră! se aude o voce adâncă.

Păşesc timid înăuntru. încăperea e îngustă, iar pe un perete sunt panoul de control uriaş, plus cârma navei. Deasupra butoanelor e un şir de ferestre de unde se vede prova. E întuneric şi simt mai degrabă decât văd partea din faţă a navei cum se lasă şi se ridică pe când despicăm valurile.

Mă apuc de perete ca să-mi păstrez echilibrul.

— Bună seara! Am voie aici?

— Da, desigur! Bine ai venit pe pod! îmi spune un ecu- adorian mai în vârstă cu păr cărunt şi cu o uniformă albă şi apretată.

Bănuiesc că e căpitanul pentru că are un aer impunător şi patru dungi aurii pe epoleţi.

— Cu ce pot să te ajut?

— Cu nimic, nu vreau să deranjez! Vreau doar să stau într-un loc liniştit.

îi zâmbeşte amabil.

— Nu deranjezi! Stai cât vrei!

Mai sunt doi ofiţeri în cameră, ambii mai tineri decât căpitanul. Ambii mă salută. în curând cei trei bărbaţi încep să şuşotească între ei.

Mă îndrept spre o masă rotundă din colţ şi mă aşez pe unul dintre cele patru taburete tapiţate. îmi pun lapto- pul şi geanta jos, apoi deschid telefonul. A sosit vremea să văd cu ce am de-a face. Tastez numele lui Graeme în bara unui alt motor de căutare. L-am căutat pe Google după şedinţa noastră cu James din urmă cu două săp-

tămâni, dar nu m-am uitat după prima pagină de rezultate. Sunt sigură că există mai multe informaţii.

Spre surprinderea mea, unul dintre primele rezultate e un profil de LinkedIn. *Poftim?* Nu mi-a apărut înainte. Ori s-a alăturat recent, ori a schimbat notificările de confidenţialitate ale contului după ce m-am uitat eu ultima oară. îmi muşc buza de jos şi apăs pe link. Apare profilul lui Graeme – e al lui, plus aceeaşi poză pe care o foloseşte pentru e-mailul de muncă. Bingo! îi cercetez CV-ul.

Tipul are licenţă în comunicare şi marketing de la Universitatea din Michigan, dar înainte a fost trei ani la Corneli. Mă încrunt. N-am auzit pe nimeni să schimbe facultatea în ultimul an. E... ciudat! Oare a picat examenele? S-a retras?

Dau în jos la secţiunea de angajatori. Slujba de la Ford e pusă aproape de capul listei. Mai că îmi ies ochii din cap. A lucrat *patru ani* în echipa lor de marketing digital, după ce doi ani a fost specialist în social media, iar înainte a fost intern pe partea de marketing la o firmă de rafting în partea de nord a New Yorkului.

Tot nu înţeleg de ce s-a angajat la Seaquest, indiferent de programul flexibil şi de faptul că poate lucra de acasă. A fost un pas înapoi în cariera lui, iar asta mă nedumereşte. Mijesc ochii pe când citesc datele ataşate slujbelor. A plecat de la Ford cu şase luni înainte să se angajeze la Seaquest. De ce e o pauză în muncă?

însă un lucru e clar. Experienţa lui Graeme îl califică să fie director pe marketing digital – poate e chiar mai calificat decât mine. Eu sunt la Seaquest de mai multă vreme şi am un an de administrarea afacerilor, dar nu am experienţa lui pe digital.

Simt că mă cuprinde groaza. Propunerea mea va trebui să o spulbere pe cea a lui Graeme ca să am vreo şansă să obţin promovarea. Dacă pun la punct un plan de promovare a insulelor Galápagos similar cu ce am făcut în Hawaii, n-o să fie suficient.

Am nevoie de un sfat.

îmi bag căştile în urechi, caut numărul Christinei şi o apelez pe Facebook. Mă ridic de pe taburet şi mă îndrept spre cea mai apropiată uşă care mă duce la puntea exterioară. Vântul îmi ciufuleşte părul, în timp ce mă apuc de balustradă ca să mă ţin. Răspunde după ce sună de cinci ori.

— Bună, fată! Cum e în emisfera sudică? îmi strigă ea.

Imaginea e neclară din cauza conexiunii Wi-Fi prin satelit, dar văd că are obrajii roşii şi gâfâie.

— Bună, Christina! Mă bucur să te văd!

Mijeşte ochii.

— Unde eşti? în ochiul unei tornade?

— Afară, pe punte!

Mai fac câţiva paşi ca să stau sub lumina ambientală care intră pe ferestrele înalte ale punţii de comandă. Muzica rock îmi inundă căştile şi observ că prietena mea poartă un maiou. îmi dau una peste frunte. E duminică.

— Eşti la antrenament, nu?
îmi face semn cu mâna.
— Nu-i bai! Mă suni din Galápagos. Trebuia să răspund. Am nevoie de cele mai recente bârfe. Dar spune-mi mai ales de ce ai vrut să afli despre telefonul lui Graeme? Scuipă tot!
— Hei! se aude un tip răcnind din partea ei. E ora de socializare sau ne antrenăm?
— Vin într-o secundă! îi zice ea peste umăr, apoi îşi dă ochii peste cap. Antrenorul de azi e cam sever.
— Nu te ţin mult! Pot să-ţi cer un sfat?
— Desigur!
— Ce ai face dacă...
Sunt pe cale să-i spun toată tărăşenia cu Graeme, dar vocea din fundal urlă din nou şi mă întrerupe:
— Trebuie să faci flotări şi tu stai în colţ! Dă-i bice!
— Relaxează-te, frate! i-o întoarce Christina, strigând. Iisuse, *te plătesc* ca să fiu aici! Incredibil! bombăne ea în timp ce clatină din cap. Ce spuneai?
Deschid gura să vorbesc, dar ezit. Clar o să am nevoie de o conversaţie lungă, faţă în faţă, cu Christina ca să-i povestesc tot ce s-a întâmplat în croaziera asta. De preferat să şi bem ceva.
— Nimic, nu contează! Vorbim în curând, da?
— Stai, cum e propunerea?
Oftez.
— încă n-am nicio idee sclipitoare. Ai vreo sugestie pentru mine?

Dă din cap gânditoare.
— M-aş întoarce la esenţial. Gândeşte-te ce face specială sau diferită experienţa din Galápagos, apoi construieşte o idee de acolo. Ştii că Tory şi cu mine suntem aici să te ajutăm. Tu doar să ne spui.
— Mersi, Christina, eşti cea mai tare!
— Ştiu! îmi răspunde şi îmi trimite un sărut. Vorbim în curând! Frate, ce stai acolo? Facem flotări sau nu? strigă în spatele ei înainte să închidă.
Intru înapoi, zâmbind larg. Ceilalţi trei ofiţeri abia ridică privirile când apar.
Mă aşez din nou la masă şi las deoparte sentimentele pentru Graeme. Sunt mult prea complicate! Le pot descifra mai târziu. îmi scot carnetul din geantă şi deschid la o pagină nouă. „M-aş întoarce la esenţial!” Mă gândesc câteva minute la ce mi-a zis Christina, apoi îmi pică fisa. Cine cunoaşte regiunea mai bine dacă nu cei care conduc navele?
— Mă scuzaţi, domnule căpitan?
— *¿Si?*
— Aţi mai fost în Galápagos înainte, nu?
El râde cu poftă.
— Desigur! De multe ori! Sunt din Quito, iar familia soţiei e din Santa Cruz.
— Căpitanul Garcia e unul dintre cei mai experimentaţi căpitani de navă din Ecuador, adaugă unul din ofiţerii secunzi.
Perfect!
— Şi ce vă place la Galápagos?

— Păiiii... îmi zâmbeşte larg, apoi mă întreabă: Cât de mult vreţi să staţi aici, pe puntea de comandă?
Deschid pixul şi îl pun deasupra paginii albe.
Cât de mult trebuie, îi spun, zâmbind

.NIMENI NU ARATĂ BINE LA ŞASE DIMINEAŢA – CU EX- cepţia lui Walsh. Chiar şi după o zi în care a suferit din cauza intoxicaţiei alimentare, tot străluceşte ca o stea căzătoare în lumina palidă de dinainte de răsărit. Culoarea i-a revenit în obraji şi au dispărut toate urmele dezastrului generat de milkshake.

— Nu e fermecător? face ea cu o voce cântată, sărind pe vârfuri.

îmi trag şapca de baseball mai jos pe frunte ca să ascund cearcănele vineţii. Am stat ieri prea târziu ca să discut cu căpitanul Garcia şi cu ceilalţi ofiţeri.

Mă aşez pe o piatră mai joasă şi plată, îmi dau jos sandalele şi le scutur. Barca a acostat în dimineaţa asta pe insula Floreana, iar nisipul umed şi lipicios mi s-a prins de degete. Frec un picior de altul şi dau jos cât pot de mult înainte să mă încalţ din nou şi să strâng tare şireturile rezistente la apă. Mai în faţă, pe mal, sunt câţiva lei-de-mare care sar şi se joacă în apă. Walsh bate încântată din palme pe când se uită la ei.

— Eşti binedispusă!Să ştii că da! Mă simt mai bine, e o zi superbă şi sunt într-o croazieră cu sora mea. Hai să ne distrăm!

— O să fiu pregătită pentru distracţie după ce beau o cafea şi iau micul-dejun.

Casc aşa de tare, că-mi pocneşte maxilarul. M-am trezit în creierii dimineţii ca să văd răsăritul şi sper să merite.

— Şi de când eşti tu matinală?

— De când am dormit ieri 14 ore. Ia uite-l pe domnul Voce Sexy. Graeme! îl strigă, îndreptându-se spre el.

Mă încrunt. Graeme o ajută pe Donna să coboare din ambarcaţiune şi să ajungă la mal. Odată ce nu mai e în valuri, îi atinge uşor obrazul. Icnesc. Cel puţin Donna se duce spre un alt grup, aşa că n-o să fie alături de noi în excursia asta. Graeme o să aibă mai puţine şanse să-i intre pe sub piele.

Când Walsh ajunge în dreptul lui, e pe vine lângă rucsacul deschis şi îşi prinde telefonul de selfie stick. Are la gât un aparat Nikon uriaş. Se ridică în picioare şi îşi pune rucsacul pe umăr. Walsh îl ia de braţ şi îl conduce spre locul în care stau cu coatele sprijinite pe genunchi.

Deci aşa arată Graeme la prima oră – ciufulit, somnoros şi totuşi ridicol de arătos! Poartă pantaloni scurţi de un verde oliv şi o cămaşă neagră, cu mâneci lungi, care îi strânge bicepşii, lăsând privirii să ghicească muşchii lucraţi de dedesubt. E ciufulit. Ochii lui căprui, profunzi, ies în evidenţă. îmi încleştez şi descleştez un pumn pe coapsă.

— Bună, străino! mă salută cu o voce mai răguşită.

— Bună!

— Străino? repetă Walsh. N-aţi fost ieri în drumeţie şi la snorkeling?

— Ba da, dar apoi Henley s-a făcut nevăzută după cină. Apropo, ai ratat un număr de senzaţie la bar. Gustavo a cântat la chitară şi s-au băut multe cocktailuri.

I se întinde un zâmbet ironic pe faţă.

Mă ridic în picioare.

— A trebuit să termin ceva la muncă.

Şi să-l evit pe Graeme şi orice gând că nu avem şanse egale.

— Ce aparat mare ai! face Walsh, atingând camera DSLR de la gâtul lui. Ai făcut poze bune ieri?

— E imposibil să nu surprinzi ceva când sunt peste tot păsări cu piept albastru şi iguane marine.

— Sună incredibil! îmi pare rău că n-am putut veni! se îmbufnează ea. Poate-mi arăţi câteva poze mai târziu?

Simt cum mi se încleştează maxilarul şi fac ochii mari când Walsh îşi plimbă degetul arătător pe antebraţul lui Graeme. Oare ce *nu* a înţeles din „nu flirta cu Graeme”?

Un fluierat strident şi asurzitor ne întrerupe discuţia.

— Cei din grupul meu să se apropie, vă rog! ne strigă Xiavera de la capătul unei poteci aflate departe de plajă.

Graeme ridică băţul pentru selfie.

— Ne vedem acolo!

— Să nu întârzii prea mult! îi spune Walsh peste umăr pe când vine în pas vioi spre grup, cu

şoldurile un- duindu-se în pantalonii ei albaştri de yoga.
îmi pun rucsacul pe umăr şi o urmez. Mă întorc ca să mă uit la Graeme şi îl văd cum se duce grăbit către leii-de-mare, ridică băţul pentru selfie şi se întoarce descriind un cerc de parcă face un clip video la 360 de grade. Mijesc privirea. Ce plănuieşte să facă cu toate înregistrările astea video?

Pufnesc şi mă alătur grupului de aproximativ 10 turişti care s-au strâns în jurul Xiaverei. *Desigur* că Nikolai e printre ei. îmi zâmbeşte larg, cu toţi dinţii, înainte să i se ridice pieptul ca unei fregate. Lângă mine, Walsh ia o gură generoasă de apă din sticla ei.

Ar trebui să o înhaţ de mână, să o târăsc într-un tufiş şi să-i zic verde în faţă să nu se atingă de Graeme. Punct! Dar ar putea să atragă un pic cam mult atenţia. Va trebui să aştept.

— Mă aude toată lumea? ne întreabă Xiavera pe un ton ridicat.

Are vocea blândă, însă impunătoare.

— *Bueno!* Drumeţia de azi va fi mult mai scurtă decât cea de ieri, va dura doar 40-45 de minute. Dar regulile rămân neschimbate – rămâneţi pe potecă până ajungem la plajă şi păstraţi distanţă faţă de faună. Astăzi vom vedea flamingi. Nu sunt foarte mulţi în Galápagos; le place să vină în lagunele din Floreana dimineaţa devreme...

Vocea i se estompează şi întoarce capul. De undeva, din grup, se aude un plescăit, urmat de un crănţănit zgomotos.

— O, nu! Nu, nu!

Xiavera trece prin mulţime până ajunge în dreptul lui Nikolai, care are în mână un măr roşu, strălucitor, muşcat. îi ia mărul din mână şi îl ridică să-l vadă toţi.

— Nu aveţi voie să aduceţi mâncare de pe navă! Mâncarea din exterior este strict interzisă în insule!

Nikolai se face alb ca hârtia la faţă pe când înghite.

— îmi pare rău!

— De ce nu e permisă mâncarea? o întreb, pentru că sunt sincer curioasă.

— Bună întrebare! murmură Graeme fix din spatele meu.

îi simt prezenţa de parcă ar fi o sârmă întinsă. Am piele de găină pe braţe şi mă străbate un fior de-a lungul şirei spinării, dar nu mă întorc.

Xiavera îşi dă jos ghiozdanul din spate, scoate o pungă şi pune mărul înăuntru.

— Ecosistemul din Galápagos este foarte sensibil. Ne aflăm pe insule aflate la sute de kilometri depărtare de continent în care sunt multe specii endemice de plante şi animale care au evoluat şi sunt unice în sensul că nu pot lupta împotriva invadatorilor. Veţi afla mai multe despre efectele speciilor invadatoare când o să vizitaţi

staţia de cercetare din Puerto Ayora peste câteva zile.

Ridic mâna pentru că mai am vreo şase întrebări suplimentare pe care vreau să i le mai adresez. Nu sunt singura. Mă uit prin mulţime – pasagerii şuşotesc între ei, iar câţiva se uită la Xiavera, aplecându-se în faţă curioşi.

În spatele nostru acostează o altă ambarcaţiune plină de pasageri. Xiavera ridică degetul mare spre naturalistul de la bord.

— Trebuie să ne punem în mişcare, nu vrem să fim grupul încet. Nu vă faceţi griji, n-o să vă punem la zid pentru un măr! Nu de data asta, îi spune lui Nikolai. Râde împreună cu alţi turişti, apoi adaugă: Nu uitaţi regula: fără mâncare pe insulă, da? Sunteţi pregătiţi să căutaţi lumina aurie? *Vamonos!*

O porneşte pe cărarea nisipoasă, iar turiştii o urmează unul după altul. Îmi pescuiesc telefonul din geantă, deschid caietul din aplicaţia cu sarcini şi încep să tastez frenetic.

Mi se formează o idee vagă în cap. Nu sunt sigură cum arată exact. Pe când tastez întrebările pe care vreau să i le pun Xiaverei mai târziu, un deget de la picior se izbeşte de o piatră.

Mă împiedic, dar o mână puternică mă apucă de antebraţ şi sunt trasă în spate, unde simt un corp puternic – al lui Graeme. Mişcarea îmi face rucsacul să-mi cadă de pe umeri, iar acum atârnă de încheietura cotului. M-am înroşit toată, cu

fundul sprijinit de şoldurile lui Graeme şi cu spatele rezemat de pieptul lui.

El respiră sacadat. Sângele îmi pompează în ureche. După câteva secunde, mă dezlipesc de el. Degetele lui sunt ultimele care mă lasă, dezlipindu-se încet de braţul meu.

îmi dreg glasul.

— Scuze! bâigui şi mă grăbesc să prind grupul din urmă.

Arunc o privire peste umăr şi îl văd pe Graeme cum se uită cu luare aminte la mine. Mă silesc să mă holbez în faţă.

Lagunele se dovedesc a fi o dezamăgire.

— Flamingii au fost aici mai înainte, dar probabil s-au dus într-o altă parte a insulei, ne explică Xiavera. Ghinion!

Ne conduce mai departe pe cărare, departe de lacurile urât mirositoare şi sărate, şi se opreşte la câteva zeci de metri ca să ne arate o plantă interesantă sau o pasăre. Ba fac poze, ba iau notiţe pe laptop, aşa că degetele nu prea mi se odihnesc pe telefon.

Walsh este din nou lângă Graeme. îi spune ceva şi are întipărit un zâmbet luminos pe faţă. El are aparatul ridicat şi nu îi văd expresia. Mi se încordează umerii automat, dar îmi forţez muşchii să se relaxeze.

Curând urcăm pe o culme, iar în faţa soarelui care răsare se aşterne o plajă virgină unde nu e nici ţipenie de om. Mă opresc în vârful dunei, iar respiraţia îmi iese şuierată. Plaja e mărginită în trei

părţi de tufişuri verzi ce duc spre nişte dealuri cafenii, unde sunt din loc în loc copaci albi, firavi. Albastrul oceanului oglindeşte cerul de deasupra, iar lumina dansează pe suprafaţa apei, care străluceşte de parcă e cărarea către rai. Turiştii se minunează, iar aparatele fac clic şi zumzăie ca nişte insecte.

Mai jos, pe plajă, Xiavera ne face cu mâna.

— Sunt urme de ţestoase marine! ne strigă.

Majoritatea turiştilor vin după ea, dar câţiva se împrăştie pentru a savura frumuseţea momentului.

în faţa mea, Walsh îşi lasă ghiozdănelul pe nisip şi îşi scoate bluza magenta *cu totul.* Tuşesc şocată. Pe dedesubt are un sutien de sport, care arată mai degrabă ca un top – e decupat şi are nişte bretele care i se încrucişează pe spate. Dar e strâmt şi elastic, şi i se vede multă piele.

— Ce faci? o întreb, ridicând nisipul pe când cobor culmea grăbită înspre ea.

— Yoga.

— De ce?

— Pentru că au trecut prea multe zile şi trebuie să mă întind.

îşi dă jos sandalele şi se duce cu paşi mari spre porţiunea de nisip umed de la mal. Se poziţionează paralel cu malul şi se aşază în poziţia vinyasa. Cu picioarele lipite, întinde braţele spre cer, se apleacă din talie de parcă ar plonja şi se ridică pe jumătate, apoi coboară cu totul. Are degetele în nisip, apoi trece în poziţia floare şi apoi îşi împinge pieptul în poziţia cobra, apoi din nou în

cea a câinelui. Rămâne în poziţie câteva secunde cu fundul în aer.

Ceilalţi turişti cască gura la ea. Un bărbat între două vârste ridică aparatul. Soţia i-l coboară cu un deget. Nikolai e şi el cu gura căscată, ca un peşte pe uscat. Graeme se îndreaptă cu paşi repezi spre Xiavera, când se opreşte brusc... şi se uită mai bine la Walsh. Face ochii mari – observ asta şi de la distanţă.

Simt cum mă cuprinde un val de groază, care mai apoi îmi bălteşte în stomac.

După ce expiră, Walsh se ridică pe vârfuri şi izbeşte nisipul, ridicându-şi uşor picioarele ca să stea în cap. E atât de frumos — de *puternic* —, că rămân cu gura căscată. Parcă mă uit la o postare virală de pe Instagram în timp real: fundal perfect, o femeie superbă stând în cap pe plaja perfectă, scăldată în lumina perfectă.

Văd o mişcare cu coada ochiului.

Graeme vine în linie dreaptă spre ea ca un peşte care a prins momeala. Se aşază într-un genunchi pe nisip în faţa lui Walsh în timp ce ridică aparatul DSLR. Când ea face un x cu picioarele, cu genunchii îndoiţi la nouăzeci de grade, arată cu degetele de la picioare soarele care răsare. În spatele ei, oceanul străluceşte ca praful de stele. Clicul aparatului lui Graeme e constant ca bătăile de tobă.

Toată lumea se uită, chiar şi Xiavera. Obrajii mi se înroşesc, iar muşchii mi se încordează aşa de mult, că simt că o să amorţească de tot.

Se aude un pleoscăit în spatele lui Walsh, iar mulţimea exclamă. Capul unui leu-de mare iese din valuri pe când se mişcă greoi spre plajă la câţiva centimetri de ea.

Şi vraja pare să se destrame. Tot cu capul în jos, Walsh HC uită la leul-de mare, apoi la Graeme cu camera aţin- lită spre ea. Cu mai puţină delicateţe revine la poziţia normală şi se dă câţiva paşi mai în spate. Se uită prin mulţime. Când mă vede, se încruntă puţin.

Câţiva turişti aplaudă. Graeme se apropie de ea. Zâmbeşte. Gelozia mă arde ca o minge de foc pe dinăuntru.

Două femei între două vârste li se alătură. Imediat Walsh le face pe cele două să salute soarele. Graeme se aşază pe nisip şi se uită. Nu încetează să le facă poze.

Restul dimineţii e pe repede înainte, printre faună, oameni şi tot felul de activităţi, neavând timp să ne tragem sufletul. Am mâncat micul-dejun pe fugă din moment ce grupul nostru s-a întors târziu la navă, apoi am făcut snorkeling şi am luat un prânz rapid. Acum a venit vremea să mergem cu caiacul sau cu o ambarcaţiune zodiac.

Fiind aşa de prinsă, nu am putut să mă uit la Walsh şi nici să vorbesc cu ea. Pentru că vreau să-i spun atâtea, că mă înec! Şi asta înseamnă că nu

am vorbit nici cu Graeme, pentru că, dacă Walsh ar sta şi mai lipită de el, ar deveni un tatuaj permanent pe braţul lui.

Scot un sunet dezgustat din gât. Walsh a zis că o să meargă cu caiacul, aşa că eu o să fiu la bordul ambarcaţiunii zodiac. Am văzut-o suficient făcându-se de râs dându-se la Graeme, cât să-mi ajungă pentru o viaţă.

Chicotitul ei strident răsună de-a lungul holului, acoperind discuţiile turiştilor care aşteaptă să debarcăm ca să explorăm insula Floreana a doua oară pe ziua de azi. Graeme îşi mută greutatea de pe un picior pe altul lângă Walsh. îmi scrâşnesc molarii aşa de tare, că maxilarul începe să-mi trosnească.

Şi ştiţi ce? Mi se rupe! Sunt majori şi vaccinaţi. Nu e ca şi cum am emis pretenţii asupra lui Graeme. Chiar i-am spus lui Walsh ca nu-l vreau. îmi pun şapca de baseball şi îmi trag coada de cal prin spaţiul de la spate. Am mai fost într-o relaţie cu un coleg de muncă înainte şi era cât pe să-mi pierd slujba. Poate că e chiar avertismentul de care am nevoie. Poate că ar trebui să-i *mulţumesc* lui Walsh.

Aflat cam la vreo trei oameni distanţă de mine, Nikolai vorbeşte tare:

— Dwight, nu poţi să mergi cu caiacul! Nu-ţi face bine la încheieturi. Sunt osteopatul tău, nu? Ascultă la mine! Du-te cu barca, iar eu merg cu caiacul. Ne vedem după!

— Bine, dacă insişti! spune Dwight, ridicând din umeri. Nu voiam să te las singur, frate.

Când Nikolai îl bate pe umăr, mă vede. îşi ţuguie buzele, îşi coboară bărbia, îşi pune piciorul pe o băncuţă apropiată şi se apleacă în faţă, întinzându-se exagerat. Din felul în care îşi mişcă şoldurile, ar putea să aibă o firmă luminoasă care să arate spre turul pantalonilor şi pe care să scrie: „Fato, ia uite ce bijuterii am". Dwight îşi dă ochii peste cap.

Mă înţeapă obrajii. Arunc o privire în jur. Graeme se uită la mine. Se uită ba la mine, ba la Nikolai şi i se întunecă privirea. Face o mişcare ca şi cum ar vrea să vină spre mine, dar Walsh îl atinge pe umăr. Se ridică I>(! vârfuri şi se apleacă până când buzele ei sunt la câţiva milimetri de urechea lui. Îi şopteşte ceva. El tresare şi se uită la ea.

Ajung în dreptul lui Graeme fără să vreau.

Pe când îmi fac loc prin holul aglomerat, vocea lui Gustavo reverberează în difuzoare:

— Bună ziua, bună ziua! Toate caiacele de o persoană sunt pline, dar mai sunt disponibile multe în tandem. Dacă vreţi un caiac, găsiţi-vă pe cineva şi veniţi în hol! Pentru cei care preferă să meargă într-o expediţie în natură la bordul ambarcaţiunii zodiac, debarcarea va începe într-un sfert de oră.

Walsh se întoarce spre Graeme.

— Noi doi?

Graeme ezită, iar ochii îi scapără când se fixează asupra mea.

Se încruntă puţin pe când se uită la noi.

— Nu-ţi face griji, Henley nu are nevoie de cineva. Ai zis că mergi cu barca, nu? Ce zici? îl întreabă.

— Scuze! se aude o voce familiară cu accent rusesc. Nikolai se strecoară până ajunge lângă cotul meu, de unde îl aud: Nu cred că ai nevoie de un partener, nu?

Walsh are dreptate, nu aveam de gând să merg cu caiacul. Dar acum...

Graeme îşi dă capul într-o parte şi îşi încrucişează braţele în dreptul pieptului său lat. Ridică doar o sprânceană. „Ce o să faci?”

E o provocare. Nu am idee care sunt regulile. Inima îmi bate ca un ciocan pe când Graeme mă cercetează cu privirea.

îmi dreg glasul şi zâmbesc. Jocul ăsta e în doi.

— Ba da! îi spun lui Nikolai.

— Ei bine, putem fi parteneri atunci..., începe Walsh, dar o întrerup.

— Nu, e-n regulă! Du-te cu Graeme, iar eu mă duc cu Nikolai! S-a rezolvat!

Mă apropii mai mult de Nikolai şi îl iau de braţ. El se trage şi se uită lung la mine, de parcă am început deodată să dansez step.

Felul în care Graeme se uită în altă parte şi modul în care i se încordează umerii îmi face stomacul ca un origami.

Pentru că, pe undeva, deşi nu sunt sigură care era testul, mă apasă sentimentul că l-am picat

.15

rn o ■

E CHIAR MAI BINE DECÂT O CINĂ ROMANTICĂ.

SUNTEM în mijlocul naturii minunate. Facem mişcare, depunem efort, transpirăm...

A fost o idee proastă.

Vâslele noastre izbesc valurile, dar, indiferent cât de tare vâslesc, nu reuşesc să scap de trăncăneala lui Nikolai.

Pentru că e fix în spatele meu. în acelaşi caiac.

— Hai să o luăm pe aici! îi zic, împingând vâsla spre stânga, unde se află caiacul în care sunt Graeme şi Walsh plutind paralel cu ţărmul.

Vâslesc împreună la unison pe lângă crabi de un roşu-aprins care umblă repede pe câteva roci vulcanice negre.

Nikolai afundă vâsla în partea greşită a caiacului şi începem să ne ducem spre dreapta.

— Nu, trebuie să lucrăm în echipă! Uită-te la mine... La stânga... La dreapta... La stânga... La dreapta, repet.

Prindem viteză. Mă ard muşchii umerilor şi din partea de sus a spatelui, dar păstrez ritmul infernal.

— Au! se vaită Nikolai. Eşti bestie! îmi place efortul tău!

Trecem pe lângă alte trei caiace pe când ne grăbim să-i prindem din urmă pe Graeme şi Walsh. Transpiraţia mi se scurge de pe ceafă, iar firele de păr ieşite din coada de cal se încreţesc şi mi se lipesc de piele.

— Da! croncăne Nikolai de zici că suntem concurenţi la o regată.

Pot spune despre Nikolai că e competitiv şi respect asta.

I-am ajuns în cele din urmă pe Walsh şi Graeme. Walsh tot are pe ea bluza/sutienul sportiv de un roz pal şi stă în spatele caiacului. în faţa ei, Graeme are mânecile suflecate peste antebraţele musculoase.

Pe când trecem pe lângă ei, el mă salută cu două degete ridicate. Dau din cap ca răspuns.

El vâsleşte mai cu putere.

Şi eu.

îmi zâmbeşte larg, cu fruntea strălucind de transpiraţie.

în spatele meu, Nikolai nu mai vâsleşte.

Ce e? Mă întorc şi mă uit urât la el. Nu observă. Face o poză unui corb-de-mare cu picioare albastre care plonjează în apă de pe cealaltă parte a caiacului.

Graeme şi Walsh trec pe lângă noi. Mormăi iritată, dar nu zic nimic.

Nikolai e turist. Poate face câte poze vrea.

Din faţă vine un naturalist, vâslind spre grupul care se apropie. îşi flutură braţele. Toate capetele se întorc spre el.

— Flamingi! ne strigă. Pe mal, acolo! Dar aveţi grijă să nu-i speriaţi, sunt păsări migratoare, nu sunt specifice insulelor Galápagos, aşa că se tem de oameni. Le vedem rar pe plaje. Veniţi, e o ocazie specială!
Omul vâsleşte în cerc şi o porneşte în direcţia indicată.

Pe când încercuim o margine ascuţită a liniei ţărmului, vedem flamingii – un stol de cam 15 exemplare de un roz-aprins cum nu am mai văzut. Alte şase caiace plutesc la distanţe diferite de-a lungul ţărmului, împreună cu două ambarcaţiuni zodiac pline cu oameni. Vâslim încet înainte.

— Lui Emily i-ar plăcea la nebunie! spune Nikolai aşa de încet, că aproape nu aud.

Mă întorc şi mă uit la el.

Nu mai zâmbeşte superior. Şi nu mai are nici sclipirea aia maliţioasă în privire. I s-a lăsat totul, de la gene la burtă. Trage aer pe nas şi se îndreaptă de spate.

— Fosta mea logodnică. Rozul e culoarea ei preferată, îmi explică.

Nu pare genul de bărbat care se bucură că a scăpat de constrângerile unei căsnicii ratate. E mai degrabă unul care e într-o bucată doar pentru că e legat cu bandă adezivă.

Pare că îşi revine din starea aia pentru că iar îi apare zâmbetul superior.

— Nu e aici, dar mă bucur că eşti tu!

încerc să zâmbesc reţinut şi încep să vâslesc din nou.

Acum suntem aproape de flamingi, poate la nici 10 metri distanţă. Le vedem picioarele subţiri ca nişte crenguţe prin apa puţin adâncă, gâturile lungi, aplecate, în timp ce ciocurile arcuite şi negre în vârf fâlfâie la suprafaţă.

Lângă noi şi un pic în faţă pluteşte caiacul în care sunt Walsh şi Graeme. Briza îi poartă cuvintele lui Walsh spre mine.

— Te-ai mai gândit la oferta mea?

îmi sucesc capul aşa de repede, că îmi trosneşte gâtul. Walsh stă pe marginea scaunului şi e atât de aproape de Graeme, că aproape e întinsă pe spatele lui.

El se apleacă în faţă şi întinde băţul pentru selfie spre flamingi.

— Poftim? face el, strâmbând din nas.

Cu un braţ pe după umărul lui, ea îi şopteşte ceva la ureche. Mă aplec cu grijă peste caiac, încercând să ascult.

— Ce faci? mă întreabă Nikolai.

— Păi, încerc să văd mai bine.

Bag vâsla în apă ca să încerc să o învârt pentru a pluti mai aproape de Graeme şi Walsh, dar nicio şansă. Curentul ne duce şi mai departe. Pun vâsla de-a lungul caiacului în faţa genunchilor.

Graeme se întoarce să-i spună ceva lui Walsh. Are ochii întunecaţi ca noaptea.

Fir-ar, *trebuie* să ştiu ce îşi spun! îmi scot telefonul din sutienul sport şi îmi şterg ecranul transpirat de maiou – sl&vă cerului că am o carcasă rezistentă la apă –, apoi mă aplec peste

margine şi întind telefonul să fac în neştire poze flamingilor. Nivelul apei care se loveşte de caiac e mai mare, dar nu ne răsturnăm.

— Poate nu te apleci aşa de mult! îmi spune Nikolai.

— Taci! Nu speria păsările! îi şoptesc, dar de fapt mă chinui să aud ce se întâmplă pe caiacul lui Graeme.

îmi îndoi picioarele sub mine şi mă întind peste margine până când am jumătate de corp suspendat deasupra apei cu braţul perfect întins. Muşchii abdominali sunt întinşi şi mă dor degetele care se ţin strâns de margine, dar îmi păstrez o expresie nonşalantă şi mă concentrez pe faună, aşa că nimeni nu bănuieşte că trag cu urechea. îmi umezesc buzele şi mă uit cu coada ochiului la Graeme. E încruntat.

în spatele lui, Walsh are un zâmbet larg pe buze.

— Henley nu ar trebui să ştie niciodată.

Apoi se apleacă şi îşi plimbă *limba* de-a lungul lobului urechii lui.

Muşchii mi se slăbesc. îmi alunecă palma. Nu mai poate susţine greutatea. Mă răstorn... Apa vine spre mine... O, *Doamne...*

— Ahhh!

Pleosc!

Am un şoc termic din pricina apei reci. în momentul în care ajung sub apă, vesta de salvare mi se desface în jurul gâtului ca o pernă galbenă gonflabilă şi plutesc la suprafaţă, scuipând şi

tuşind. Flamingii îşi iau zborul într-un cor de cârâituri şi un nor de pene. Picioarele lungi le atârnă, iar penele negre de sub aripi contrastează cu trupurile roz. îmi strâng telefonul la piept, iar dinţii îmi clănţăne pe când plutesc.

— Henley! strigă Graeme. Eşti bine?

— O, Doamne, Henley! strigă Walsh.

Prin cap îmi trec doar înjurături pe când mă uit la flamingii care şi-au luat zborul din faţa pasagerilor dezamăgiţi.

— Da! îi zic tristă.

Cine ştia că păsările astea aşa de mari zboară?

— Te salvez eu, domnişoară Evans! strigă Nikolai.

— Nu, nu, *nu!* urlu la el.

Dar cu un răget demn de un viking, Nikolai sare din caiac complet îmbrăcat şi plonjează în apă lângă mine.

— Ai văzut cum a sărit după ea?

— Cât de romantic!

Le zâmbesc încordată celor două femei care şuşotesc între ele. în jur se uită vreo 12 oameni la singurii doi indivizi de pe zodiac care sunt uzi leoarcă şi care poartă veste de salvare umflate.

Din haine mi se scurg picături de apă care se strâng în jurul vâslelor, aflate în mijlocul podelei de cauciuc. încerc să nu tremur. Nikolai se apropie de mine şi are un zâmbet satisfăcut. Măcar vestele umflate sunt o barieră şi nu poate să se apropie ca să-şi frece nasul de mine ca un căţeluş. îmi frec braţele reci ca gheaţa şi răsuflu.

— Ţi-e frig? încălzesc eu pe tine...

întinde braţul de parcă ar vrea să mi-l petreacă în jurul umerilor. Vestele de salvare scârţâie când se ating, îi îndepărtez braţul cu blândeţe, dar şi cu fermitate.

— Sunt bine, mulţumesc! M-ai ajutat suficient.

Adică a agravat o situaţie deja nasoală. Atunci când a
sărit din caiac, una din bărcile zodiac a trebuit să vină, să ne pescuiască din apă şi apoi să tragă caiacul înapoi la bord. Poate că apa a fost suficient de mică pentru a ne sui cu relativă uşurinţă, dar contactul cu apa rece a pus capăt oricărei alte plimbări cu caiacul.

— Vă cer scuze din nou! le spun turiştilor.

— Scuze? se aude vocea răsunătoare a bărbatului îndesat şi între două vârste din faţa mea. Datorită ţie am făcut cele mai minunate poze din toată excursia. Cât de des vezi flamingi să *zboare*? zice el şi ţine aparatul DSLR ca să-mi arate ecranul.

Pe el e un prim-plan cu flamingii care încep să zboare — o imagine superbă şi detaliată a penelor, a mişcării şi a unui ochi galben pentru care orice fotograf ar fi gata să ucidă.

— Aşa e! mai răsună câteva voci care-l aprobă. Femeia cu păr cărunt care stă lângă mine mă bate pe
genunchi.

— Ne bucurăm că sunteţi amândoi teferi.

Le mulţumesc în şoaptă şi mă uit la Xiavera, care stă în faţă.
Ea nu zâmbeşte. În schimb, vorbeşte rapid în spaniolă într-o staţie de emisie-recepţie. Apoi se aude vocea lui Gustavo. Simt cum mi se usucă gâtul.
Căpitanul trage barca lângă navă, iar doi membri ai echipajului desfac caiacul pentru a-l duce de-a lungul unei platforme până într-o zonă cu plase. Nikolai şi cu mine coborâm de pe barcă pe platforma de metal şi urcăm pe nişte scări până într-un hol.
înăuntru e Gustavo, care ne întâmpină. E încruntat, deşi de obicei e foarte vesel, ceea ce-mi face anxietatea să mi se târască şi să se răsucească în stomac ca un şarpe.
— Sunteţi bine amândoi? ne întreabă, uitându-se la noi.
— Da, mersi! îi spune Nikolai.
— Ce s-a întâmplat?
Deschid gura să vorbesc, dar Nikolai intervine:
— Domnişoara Evans încerca din răsputeri să facă o poză perfectă păsărilor. A căzut în apă. Am salvat-o, povesteşte el în timp ce scoate pieptul în afară.
M-a *salvat.* încerc să nu pufnesc.
Şi ea stă chiar aici. îmi desfac vesta şi o las să cadă pe jos, moment în care curelele zornăie.
— Gustavo, îmi pare rău, a fost un accident!

Acesta mijeşte ochii înainte să se întoarcă la Nikolai.

— De ce nu vă încălziţi, faceţi un duş şi vă pregătiţi pentru excursia în Post Office Bay care începe într-o oră? E bine aşa?

Nikolai îşi coboară bărbia şi, înainte să pot face ceva, îmi ia mâna şi îmi sărută degetele ude.

— Ne vedem mai târziu!

Face o mică plecăciune, lipăie până la scări şi dispare.

Gustavo cască ochii mari.

— Nu e ceea ce pare, îi zic repede.

Gustavo îşi pişcă şaua nasului.

— Sper că nu! Sunt reguli care stipulează clar că personalul nu are voie să socializeze cu turiştii.

În spatele nostru se aud paşi pe scările de metal care duc la platforma de debarcare. Walsh intră în hol, urmată îndeaproape de Graeme. Amândoi sunt roşii la faţă, transpiraţi şi gâfâie de parcă au alergat la maraton. Sau de parcă au vâslit până la navă cu toată viteza.

Walsh vine în grabă spre mine.

— Henley, te simţi bine?

Mă încordez pe când mă ia în braţe.

— Mă simt bine!

Graeme rămâne lângă vestiare, dar se uită cu luare aminte la mine.

Gustavo face un pas în faţă.

— Domnişoară Evans, problema e că neglijenţa de care ai dat dovadă azi a perturbat excursia pentru turişti. Nu mai zic că ai speriat fauna, mă

dăscăleşte el şi clatină trist din cap. Va trebui să-i spun lui James Wilcox ce s-a întâmplat.
— Poftim? De ce? insist, disperată.
— Pentru că mi-a cerut să-l ţin la curent dacă se întâmplă ceva notabil.
încerc să protestez, dar Gustavo ridică mâinile.
— îmi pare rău, n-am ce să fac! Şi încearcă să ai mai multă grijă pe viitor! Ca membru al personalului, reprezinţi un model pentru ceilalţi pasageri. Dacă nu respecţi regulile, nici ei nu o vor face.
Graeme înaintează un pas, dar ezită. Pieptul i se ridică şi coboară de două ori înainte să vorbească:
— A respectat regulile, a fost doar un accident.
Gustavo se uită la el, înainte să ridice din umeri.
— Rezultatul e acelaşi. Acum vă rog să mă scuzaţi, am un e-mail de trimis! spune Gustavo, care se încruntă şi iese cu paşi iuţi din hol înspre biroul personalului.
Mi se taie respiraţia şi îmi bubuie pulsul în urechi. Gustavo o să-i spună lui James ce s-a întâmplat. Iar cei care nu respectă regulile nu sunt promovaţi. Am lăsat oportunitatea asta să-mi scape printre degete, şi totul pentru că nu am fost concentrată pe ce era important. Pentru că eram prea ocupată să mă concentrez asupra unui tip.
Walsh se apropie cu prudenţă de mine.
— Nu-ţi face griji, o să...
— N-ar fi trebuit să te aduc! îi şuier. Distrugi totul! Ca de obicei!
Se fereşte de parcă am pălmuit-o.

— Ce vrei să...
— Ştii foarte bine despre ce vorbesc!
Mă uit pe ascuns la Graeme. Are o expresie indescifrabilă, dar îi simt văpăia privirii.

Abia reuşesc să ajung la cabină înainte să simt lacrimile pe obraji

.te

IMEDIAT CE ÎNVÂRT ROBINETUL CA SĂ ÎNCHID APA, Cineva bate cu putere la uşa cabinei noastre.

Dau la o parte perdeaua îngustă de duş, înşfac un prosop de pe poliţa montată pe perete şi mi-l înfăşor. Nici măcar cel mai fierbinte duş nu a fost suficient ca să risipească apa îngheţată în care am stat mai devreme.

Iar se aude bătaia în uşă.

— O secundă! strig.

Oare e Gustavo cu noutăţi de la James – deja? Poate că îmi transmite retragerea oficială a candidaturii pentru post. Sau o prelegere de două pagini. Sau poate e o scrisoare de concediere cu instrucţiuni: să înot până la cea mai apropiată insulă şi să fac autostopul până acasă.

Stomacul mi se strânge.

Ies nesigură pe picioare din duşul placat cu faianţă, intru în dormitor şi trag de unul dintre halatele imense care atârnă în dulap. îmi ajunge la glezne, iar mânecile îmi trec de încheieturi, dar e moale şi călduros. îmi prind cordonul în talie şi deschid uşa cabinei.

E Graeme, cu pumnul ridicat. Are părul ud şi poartă un tricou polo şi pantaloni scurţi, dar sunt ciudat de şifonaţi, de parcă s-a îmbrăcat în grabă. Simt miros de săpun, alături de cel obişnuit de cedru şi citrice. Coboară braţul şi face ochii mari pe când mă cercetează cu privirea, de la părul ud cu şampon în el la halatul moale şi la degetele de la picioare pe care le mişc pe covorul bej. Sunt deodată foarte conştientă că sunt goală pe sub prosopul de baie abia strâns în jurul taliei.

— îmi dai voie să intru? mă întreabă pe un ton profund şi nerăbdător.

îmi strâng cordonul mai bine.

— De ce?

— Cred că vrei să ştii ce tocmai am discutat cu Gustavo.

Am un nod în gât, dar înghit în sec şi ridic bărbia, încuviinţând. Mă urmează înăuntru. Când uşa se închide în spatele lui, ţăcănitul încuietorii automate răsună ca un gong.

Graeme este în cabina mea. Suntem aici împreună. Singuri. Şi deodată camera comodă se îngustează şi mai mult. De parcă prezenţa lui ocupă prea mult spaţiu, um- plându-l până la refuz. Mă îndrept spre capătul îndepărtat al încăperii ca să stau în singurul loc unde nu sunt practic peste el: între cele două paturi.

Graeme se apropie cu prudenţă, păşind uşor cu tălpile mocasinilor săi de pânză. Se uită la pantofii împrăştiaţi în jumătatea de cabină a lui Walsh şi la mormanul de haine de pe patul ei nefăcut.

— Sora ta e tot la bar?

Se sprijină cu şoldul de biroul fixat de perete de la capul patului şi îşi trece o gleznă peste cealaltă.

— Nu ştiu!

— Să înţeleg că nu ai mai vorbit cu ea de când...

— Aveai de gând să-mi spui ceva despre Gustavo? îl iau la întrebări cu mâinile în şolduri.

— Da! îmi răspunde. Am vorbit cu el. Nu îi va spune lui James ce s-a întâmplat.

Simt că-mi cedează genunchii şi mă prăbuşesc pe patul făcut. Tangajul navei pare să fie mai evident şi îmi pun cuvertura pe picioare.

— Cum..., încep eu pe un ton răguşit.
— Turiştii nu s-au supărat... Am un clip video ca să dovedesc. îşi scoate telefonul mobil ca să-şi accentueze spusele, apoi adaugă: Şi l-am avertizat pe Gustavo că lui James, chief marketing officer, nu-i place să fie deranjat cu nimicuri.
Simt furnicături, iar inima bate să îmi spargă pieptul. Mă ridic în picioare şi încep să umblu prin spaţiul îngust, masându-mi templele.
— Ai făcut-o din nou.
— Ce?
— M-ai ajutat când era în avantajul tău. Chiar vrei să fii promovat?
— Mai mult decât crezi.
— Atunci de ce nu-l laşi pe Gustavo să-i spună lui James? Ştii că probabil m-ar fi descalificat din cursă.
— Şi d-aia nu am putut să las să se întâmple aşa ceva. Meriţi o şansă corectă. Şi cu felul în care te tratează James... Vocea i se stinge, aşa că îşi drege glasul: Oricum îţi rămân dator!
— Ce vrei să spui? Nu-mi eşti dator cu nimic!
îi scapără ochii.
— Ce s-a întâmplat azi pe caiac? mă întreabă pe un ton aşa de scăzut, că abia aud.
— M-am... m-am speriat şi am căzut în apă.
— Credeam că ţi-ai pierdut echilibrul.
— Da!
— Dar te-a speriat ceva înainte?
Dau din cap că da!
Vine după mine, dar nu am unde să mă duc. Sunt prinsă între paturi. îşi coboară bărbia şi îmi caută privirea.
— Ce a fost, Henley?
Oare să mint?

— Am auzit ceva, îi zic, simţindu-mă copleşită.

— Pe sora ta care m-a rugat să renunţ la următoarea excursie şi să vin la ea în cabina voastră?

Fac rapid un pas în spate şi mă lovesc cu gambele de pat.

— Poftim?

— Ah, deci n-ai auzit...

— Nu! Adică ştiu că se dădea la tine. Ţi-a lins *urechea,* îi zic şi mă strâmb.

Graeme ridică bărbia şi începe să zâmbească radios.

— Ştiam eu! *Eşti* geloasă!

— Eu? Geloasă? Căldura mi se strânge la baza gâtului, aşa că apuc reverul halatului şi bravez: Fii serios!

— Te încrunţi!

— Eşti enervant!

— îţi datorez scuze!

— Se acceptă!

— Nu pentru asta! spune în timp ce face semn între noi. îmi pare rău că nu i-am spus din start surorii tale că nu sunt interesant! Ar fi trebuit să o pun la punct, dar am vrut să văd cum ai reacţiona. Şi ai reacţionat într-un stil...

Sunt roşie în obraji.

— Ba nu!

— încerci să-mi spui că ai *vrut* să mergi cu caiacul cu... cu... osteopatul? Şi nu a avut nici cea mai mică legătură cu mine?

— Să ştii că nu totul se învârte în jurul tău!

Lui Graeme i se măresc nările.

— Nu te-ai săturat de jocul ăsta? Nu poţi să-mi spui că nu ai fost geloasă. Ţi-am văzut expresia

de pe plajă în dimineaţa asta. De parcă incendiai ceva doar cu puterea minţii.

Conversaţia intră pe un teren minat. Vreau să fug, dar sunt prinsă între paturi şi nu am unde să mă duc.

— Te încrunţi acolo când eşti furioasă, spune şi îmi atinge un punct de pe frunte, undeva între ochi. îl ştiu. L-am văzut în multe şedinţe. Şi, ori de câte ori sora ta s-a uitat azi la mine, încercând să se pună în valoare, punctul ăla putea să fie tatuat.

Graeme trage aer adânc în piept şi vine mai aproape până când ajunge la o distanţă de un braţ. E mai înalt decât mine, iar corpul lui e cu mult deasupra mea în spaţiul îngust, dar simt ceva ezitare în felul în care stă. Are o vulnerabilitate pe care nu i-am mai văzut-o. înghite în sec.

— M-ai făcut să sper că poate avem aceleaşi sentimente unul pentru altul.

— Ce sentimente ai pentru mine? îl întreb, mai mult în şoaptă.

— De obicei? Mă scoţi din sărite şi simt nevoia să-ţi arunc o plăcintă cu frişcă în faţă. Dar mă şi disperi. Te doresc. Şi vreau să te sărut, *la naibal*

Graeme Crawford-Collins vrea să mă sărute!

Faptul că ştiu asta mă ameţeşte. Faţa lui se învârte în (aţa ochilor mei.

Cum i-aş simţi barba pe piele? Ca pe o zgârietură sau ca pe o mângâiere catifelată? Oare ce gust au buzele lui – sunt ca un fruct ciudat şi interzis care conţine condimente şi miere sau e oare mentolat ca o zăpadă rapidă şi neaşteptată de primăvară? Şi cum ar putea gustul să se potrivească cu mirosul lui masculin atât de îmbătător?

Mă imaginez inspirând adânc în zona gâtului înainte de a-i atinge buzele. *Aşa e, somelier, ai avut dreptate! Cedru cu note de grepfrut, o consistenţă plăcută şi o notă puternică şi catifelată.*

Mă legăn şi îi apuc tricoul – o ancoră în acest tablou năucitor. Degetele mi se încolăcesc în jurul muşchilor puternici ai pieptului. Palma îi şerpuieşte pe ceafa mea şi îşi prinde degetele în părul meu.

— Pot? îmi şopteşte el.

Aproape îmi atinge buzele, iar între noi e foarte puţin spaţiu.

Se trage puţin şi se opreşte.

Aşteaptă un răspuns.

E căldură, dor, curiozitate şi dorinţă, şi nu vreau să zic nu de data asta. închid ochii şi îmi flutură genele.

Da!

Apoi uşa cabinei se trânteşte brusc şi mă îndepărtez de Graeme de parcă am călcat pe capcane de şoareci. Mă lovesc cu spatele genunchilor de pat şi cad pe saltea cu braţele în toate direcţiile.

Walsh stă în prag.

Face ochii mari, e şocată şi practic fuge din cameră.17

- WALSH, AŞTEAPTĂ-MĂ!

Ies din cabină fără să mă gândesc. Cordonul din jurul taliei nu e foarte bine strâns, iar halatul s-a dat într-o parte, expunându-mi mai mult decolteu decât mă simt în largul meu să arăt oamenilor. îmi trag halatul şi strâng cordonul, iar apoi alerg după ea.

în spatele meu se deschide şi se închide o uşă, urmată de alta – Graeme sigur s-a întors în cabina lui. Am obrajii roşii şi mă simt inundată de dezamăgire.

Nu mă pot gândi la asta acum!

Walsh a flirtat cu Graeme de când am ajuns la bordul navei, iar eu aproape l-am *sărutat.* O prind pe Walsh de braţ înainte să ajungă la scări.

Se întoarce.

— Ce crezi că faci? se răsteşte ea şi îşi trage braţul din strânsoarea mea.

— Walsh, eu...

— Du-te înapoi acum şi sărută-l până nu mai poate!

— Poftim?

— M-ai auzit! Ştiu ce era pe cale să faceţi. Henley, l'ir-ar să fie, de ce nu mi-ai zis că-ţi place de el? mă ceartă t-a şi-mi trage una în cot.

— Au! mă vait în timp ce mă frec unde mă doare.

— Du-te! Du-te la el!

Apoi se întoarce să urce scările, dar o apuc din nou. De data asta nu-i dau drumul.

— Trebuie să vorbim! Acum!

O apuc de cot şi o duc în cabina noastră.

— De ce nu mi-ai..., începe ea odată ce uşa se închide după noi, dar o întrerup.

— Ce se întâmplă cu tine? Mai întâi te dai la Graeme, iar acum îmi spui „să mă duc să-l sărut”?

— Uite, nu e cum crezi tu!

— Dar cum?

Walsh trage aer adânc în piept, de parcă se pregăteşte.

— încercam să-ţi fac un serviciu! Am văzut că vrei să Iii promovată mai mult decât orice în viaţă. Aşa că m-am gândit că pot să distrag concurenţa. Dacă Graeme e cu mine, n-o să se gândească la muncă sau la propunerea aia pe care trebuie să o faceţi.

Rămân cu gura căscată ca o uşă fără balamale.

— încercam să-ţi ofer un avantaj. Să mă revanşez că m-ai luat la tine când aveam nevoie de un loc unde să stau.

— Şi te-ai gândit să faci pe escorta?

Dă din umeri.

— E bun. Am avut iubiţi şi mai naşpa. Suntem adulţi. M-am gândit că nu e mare scofală.

Walsh a mai făcut chestii nebuneşti la viaţa ei, dar asta le întrece pe toate. *Marea scofală* e că e de neconceput.

încerci să te culci cu cineva ca să avansez în carieră. Cât de greşit poate fi!

— Ştiu, ştiu! Părea aşa o idee bună... şi apoi am stricat totul, ca de obicei.

Pare aşa de tristă, că iar mă simt vinovată.

— Walsh, n-ar fi trebuit să spun aşa ceva. îmi pare tare rău!

Se aşază pe marginea patului şi îşi trece degetele prin părul desprins.

— însă e adevărat. Nu pot să am un loc de muncă statornic. Toate relaţiile sentimentale eşuează. Iar acum ai probleme cu şeful tău doar din vina mea.

Traversez cu paşi hotărâţi camera şi mă aşez lângă ea.

— Nu e adevărat. Nu eşti o ratată. Eşti foarte loială. Ai avut parte de mai multe aventuri ca mine. Şi ai nişte poziţii de yoga super. N-aş putea sta în cap cum ai făcut-o azi... Aş cădea cu faţa în jos. Şi cu relaţiile...

— Eşec total!

— Nu, eşti foarte deşteaptă! Ştii când să te desparţi. Ca atunci cu Keith, nu? Adică mi-ai spus că s-a dovedit a fi un bou. Deci, ai luat o decizie bună!

I se strânge pielea din jurul gurii înainte să expire.

— Şi cu şeful tău cum rămâne? O să fii dată afară?

— Gustavo n-o să-i spună lui James ce s-a întâmplat.

— O, slavă cerului! Eram aşa de îngrijorată! Ştiu cât de mult înseamnă slujba asta pentru tine şi... stai un pic! De ce nu i-a zis lui James?

— A vorbit Graeme cu el.

— Da?

— I-a explicat că ceilalţi pasageri chiar nu s-au supărat, ceea ce e cel mai important lucru.

Se ridică în picioare şi traversează camera ca să se sprijine de dulap.

— Aşadar competitorul tău, adversarul tău redutabil, a făcut ceva în favoarea ta?

îmi înfăşor cordonul halatului în jurul pumnului.

— Păi da!

— Fată, i s-au aprins *tare* călcâiele.

— Ba nu!

Nici măcar eu nu cred ce zic.

— Ba da!

— Atunci de ce ţi-a făcut pozele alea pe plajă?

Mă lupt cu morile de vânt şi o ştiu.

— Ooo, apropo!

Se strâmbă pe când scoate telefonul. După ce tastează de câteva ori, mi-l dă. E pagina de Instagram a Seaquest Adventures.

Văd faţa lui Graeme din ultima postare. O apăs să îl observ mai bine. E acel video selfie 360 pe care l-a făcut în dimineaţa asta în Floreana cu răsăritul şi cu leii-de-mare care săreau prin valuri; are deja o mie de vizualizări. Mi se face pielea de găină pe antebraţe. Parcurg comentariile.

amitakagata Unde mă înscriu??

Br3nda1972 Plajă frumoasă, bărbat mişto

Martinique_OP Super!

travelmumsnet Destinaţia mea preferată din lume. Magic!

Jenniferousl Eşti singur?

Kittykatzn ® «

Ţâţâi pe când parcurg comentariile. Raportul dintre femeile şi bărbaţii care comentează e de cinci la unu, iar majoritatea observă cât de arătos e Graeme. Penultimul comentariu îmi atrage atenţia.

Ryan-Collins206 G, mă bucur să te văd ¡ar în lume.

Ridic sprâncenele. E cineva care îl ştie pe Graeme. Şi trebuie să fie rudă cu el, dacă mă ghidez după numele de familie. Apăs pe profilul lui Ryan Collins. E privat, dar „206” e prefixul din Seattle. *Interesant!*

Walsh îmi atinge cotul.

— Uită-te la story!

Da, am deviat de la subiect. Mă întorc şi apăs pe lo- goul rotund ca să văd.

Mi se întăresc gambele. E o poză cu Walsh, care stă în cap pe plajă. Şi îţi taie respiraţia! Iar jos e un text: *Glisează în sus pentru a găsi wellness în sălbăticia din insulele Galápagos.* Astfel ajung la pagina de rezervări pentru insulele Galápagos de pe site-ul companiei noastre.

Oare ăsta e planul lui Graeme pentru propunere: foloseşte arta narativă digitală pentru a vinde croaziere? Oare câţi oameni au intrat pe story? Câţi au făcut rezervări?

Şi propunerea mea ce are de oferit? Câteva întrebări şi o idee vagă. Închid ochii şi mă lovesc peste frunte cu telefonul lui Walsh.

— Fir-ar să fie! mormăie şi se crispează. îmi pare rău, nu încercam să pozez pentru el! Naturalistul a zis că sunt urme de ţestoase marine, aşa că m-am gândit că sună tare şi că ii pot distrage atenţia să nu facă poze. D-aia am stat în cap. Nu ştiam că o să posteze poza pe contul de Instagram al companiei.

Îi zâmbesc împăciuitor, dar o simt ca pe o grimasă.

— Nu sunt supărată pe tine, ci pe Graeme! Dacă face ce cred eu că face pentru propunere, o să fie bine.

— Şi nu l-am ajutat, nu? se văicăreşte ea tristă.

— Ai *încercat* să mă ajuţi pe mine, şi asta e tot ce contează.

)

)

Lui Walsh îi sună telefonul de două ori; încă îl ţin în mână. Mă uit din inerţie la cele două mesaje care apar pe ecran. Ambele sunt de la cineva trecut ca Urşii cu veşti proaste.

Hai, nu mă ţine în şah!
Am nevoie de un răspuns. Acum!

Walsh vine într-un suflet, îmi smulge telefonul şi se uită la ecran. încheieturile degetelor i se albesc pe când apucă mobilul şi îl închide.

— De la cine sunt?

— Nu e nimic! Nu-ţi face griji!

— Dacă vorbeşti cu cineva pe care l-ai trecut în telefon Urşii cu veşti proaste, n-ar trebui să *nu* le trimiţi mesaje?

Se aud difuzoarele:

— Bună ziua, bună ziua! Ultima excursie cu vaporul la Post Office Bay pleacă într-un sfert de oră. Nu uitaţi că aveţi şansa să luaţi parte la cel mai vechi sistem de livrare a corespondenţei din această parte a lumii!

Aveţi cărţi poştale în cabină, aşa că trimiteţi una unui membru al familiei, unui prieten sau chiar vouă înşivă. Debarcarea începe într-un sfert de oră.

— Ne-am împăcat? Nu mai eşti furioasă pe mine?

— Nu, nu sunt furioasă.

Traversez încăperea şi o iau în braţe înainte să mă dau înapoi şi să o apuc de umeri.

— Dar o să-mi spui ce e cu mesajele alea!

— Nişte dramă neinteresantă. Incredibil de plictisitor! N-am ce să-ţi zic!

— Walsh!

— Ia uite cât s-a făcut! zice şi îşi atinge încheietura goală. Trebuie să fac duş, trebuie să mă grăbesc!

Cu telefonul prins de elasticul pantalonilor se duce ca o săgeată la baie şi închide uşa.

— Eşti de groază! îi strig.

— Băgăcioaso! îmi aruncă ea.

Zâmbesc pe când inima mi se relaxează şi simt un sentiment cald la piept. Nu-mi place să mă cert cu Walsh. Şi îmi displace şi mai mult când eu sunt cea care greşeşte.

Ideea e că m-am purtat ca o nebună azi, şi totul pentru că nu m-am putut concentra asupra muncii. îmi muşc buza şi ating locul de pe gât unde au fost degetele lui Graeme pe pielea mea. încă îi simt atingerea la fel de caldă ca nisipul la amiază.

Lângă mine se aud paşi. Se pare că Graeme se plimbă prin cabină.

Mă uit la peretele despărţitor. Aş putea să fac doi paşi pe hol şi să mă furişez în cabina lui fără să observe nimeni. Apoi am putea relua de unde ne-am oprit...

Dar sunt mai deşteaptă.

Nu îmi permit luxul de a lenevi. Deja era cât pe ce să o fac de oaie în croaziera asta, nu mai am nevoie şi de alte probleme. Dacă vreau să am şansa de a obţine promovarea, trebuie să fiu concentrată asupra muncii sută la sută. Nu să fiu pisică la pândă. Şi apoi, oricum ştiu din experienţă

ce se poate întâmpla când se strică o aven- t ură cu un coleg de birou; nu merită riscul. Cel mai bine e să-l consider pe Graeme prieten.

Mă duc la dulap, îl deschid larg şi scot nişte haine curate. îmi pun pantaloni scurţi şi o cămaşă cu mâneci lungi, îmi pieptăn părul încâlcit, folosesc spray cu sare de mare şi îl pulverizez, formând bucle – nu am timp să-l usuc. După ce mă dau cu ruj şi cu nişte rimei, mă aşez pe scaunul de birou şi iau una dintre vederile de pe raftul îngust fixat în perete. Pe vedere e o ţestoasă uriaşă. Iau un pix din sertarul de sus, îl apăs şi îl ţin deasupra vederii.

Cui să-i scriu? Christinei? A fost deja în Galápagos. Părinţilor?

Lovesc pixul de birou când telefonul mobil îmi trezeşte atenţia. Mai am câteva minute...

Introduc parola de la Wi-Fi şi văd un noian de notificări pe ecran. Am mesaje de la Tory, Christina şi de la părinţii mei. Nişte mesaje noi pe Snapchat şi aprecieri pe Instagram. Le ignor pe toate. Apoi văd un e-mail nou în contul personal pe care nu-l pot ignora.

Mi se strânge inima pe când cercetez notificarea oficială legată de împrumutul de studii. Rata lunară o să crească luna viitoare.

— Drăcia dracului!

De parcă mai aveam nevoie de o altă formă de presiune ca să obţin promovarea.

Telefonul îmi bâzâie şi am alt mesaj. De la Graeme.

I^Putem vorbi? ^

Inima mi-o ia la galop şi simt căldură în vene. Nu e reacţia de care am nevoie acum. Ezit cu degetele deasupra ecranului.

În difuzoare se aude iar anunţul iminent:

— Bună seara, bună seara! Dacă vreţi să vizitaţi legendarul Post Office Bay, debarcarea începe într-un sfert de oră. Post Office Bay, 15 minute. Vă rog să fiţi în hol şi nu uitaţi vederea! Mulţumesc!
îmi trec limba peste buzele uscate şi îi răspund:

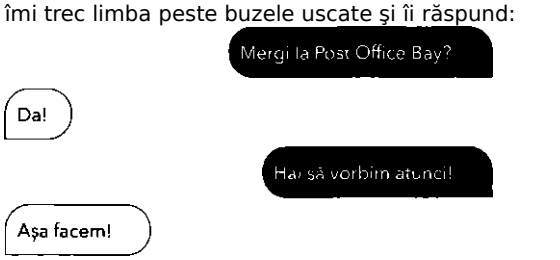

WALSH NU S-A GRĂBIT LA DUŞ, AŞA CĂ AM AJUNS LA
destinaţie la bordul ultimei bărci zodiac. Graeme a luat cu siguranţă una înainte pentru că nu l-am văzut în hol. Barca se leagănă, motorul pufăie, iar eu îmi arunc părul peste umăr ca să nu mi-l sufle vântul în faţă.

Pe când ne apropiem de insulă, îl zăresc pe Graeme. Merge fără ţintă pe plajă cu privirea în jos, cu mâinile în buzunare şi cu pantaloni de în suflecaţi până la jumătatea fluierului piciorului. E foarte sexy!

Strâng din dinţi ca să evit valul de atracţie care mă copleşeşte. Fac ce trebuie spunându-i că trebuie să avem o relaţie platonică. Chiar aşa e! Cu siguranţă. Fără îndoială!

Căpitanul dă cu spatele spre plajă şi coborâm.

— Vrei să vin cu tine? mă întreabă Walsh pe când îşi desface vesta de salvare şi o aruncă peste celelalte din coşul de pânză.

Mi-o dau şi eu jos şi clatin din cap.

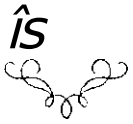

— Nu, mersi, mă descurc!

— Legendarul butoi cu corespondenţă e la mică distanţă de mers pe jos, spune grupului nostru un naturalist tânăr.

Walsh ridică degetul mare în sus înainte să o pornească după alţi turişti pe o cărare nisipoasă printre copaci şi mărăcini deşi. îmi trag umerii în spate şi o pornesc spre Graeme. îmi tremură stomacul: nu cu fluturi – acele insecte delicate şi preţioase –, ci cu arici. Arici ţepoşi şi furioşi care se bat pe viaţă şi pe moarte în stomacul meu. Graeme ridică privirea pe când mă apropii. Lumina slabă a soarelui îi scaldă faţa, iar aricii îmi lovesc coastele.

Zâmbeşte sincer, răscolitor, şi radiază când îmi întâlneşte privirea.

Păşesc nesigură. Nimeni nu s-a mai uitat aşa la mine – de parcă sunt răsăritul după o noapte lungă de iarnă. Sau primul cadou în dimineaţa de Crăciun. E ceva ce vezi în filme, şi mă copleşeşte venind din partea lui Graeme.

Simt un vârtej de îndoială, dar îl reprim. Sunetul valurilor care vin şi se retrag de la ţărm îmi răsună în urechi pe când încep să merg din nou. Graeme iuţeşte pasul şi ne întâlnim la mijloc.

— Bună! îl salut şi îmi vâr mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor scurţi.

— Bună!

între noi se lasă o tăcere stânjenitoare.

Deschide gura să spună ceva, apoi se dă în spate de parcă s-a răzgândit.

— Cum mai e Walsh?

— Poftim?

— Părea destul de surprinsă când a intrat peste noi şi, dat fiind cum s-a comportat în prezenţa mea toată ziua...

Gesticulează vag, evident ruşinat.

— Ah, ***ahl*** Eşti îngrijorat că s-a supărat că ne-a prins... împreună?

Dă din cap că da! îmi scrâşnesc molarii. A venit vremea adevărului.

— E bine! Am vorbit. Şi, de fapt, nu te place în felul nla, cum crezi tu.

întoarce capul surprins.

— E bine aşa, sunt veşti bune, îl asigur eu.

— Dar atunci de ce...

— A flirtat? îl întreb. O să sune ciudat, dar încerca Hă-ţi distragă atenţia. Am impresia ca să mă ajute. S-a gândit că, dacă erai concentrat asupra ei, n-aveai să mai acorzi atâta importanţă promovării. Tresar pe când îmi Crâng mâinile, apoi îngaim: Scuze! Nu ştiam ce face!

Graeme îşi trece o mână prin păr.

— Ei bine, încercam să te fac geloasă, aşa că suntem chit.

îi tremură colţul buzelor şi începe să se plimbe fără ţintă pe plajă. îl urmez. Printre copaci se aud oameni vorbind pe un ton scăzut. Suntem singuri, dar turiştii nu sunt departe.

— Ai adus vederea? îl întreb.

Nu e cea mai strălucită conversaţie, dar măcar e un subiect sigur.

Dă din cap că da.

— Cui i-o trimiţi? mă întreabă.

— încă nu m-am hotărât.

— Părinţilor?

Râd pe înfundate.

— Probabil n-ar primi-o niciodată. Nimeni nu se duce în Careywood, Idaho. Mă gândeam la Christina.

Cum ne-a explicat Gustavo, pui o vedere în butoiul cu corespondenţă din Floreana, iar viitorii călători vor fi poştaşi neoficiali. Se uită printre vederi şi iau una pe care e o adresă aproape de destinaţia lor finală pentru a o înmâna personal – nu e nevoie de timbre. Se pare că e o tradiţie care a început odată cu primii marinari care au venit în Galápagos.

Faza e că nu ştii când va veni cineva care se va duce în locul în care vrei să ajungă vederea ta, deci ar putea trece săptămâni, luni sau ani până ca vederea ta să ajungă la destinaţie. Iar Idaho e departe de orice alt loc.

— Şi tu? îl întreb. Mama ta va primi o vedere de la fiul ei preferat?

Gura lui Graeme se încordează şi îi zvâcnesc muşchii maxilarului.

— Mama a murit acum un an şi jumătate.

Vorbeşte pe un ton calm şi direct, dar tot reverberează
ca un gong prin aerul înmiresmat.

Stomacul meu face salturi şi am gura mai uscată decât nisipul de pe degetele de la picioare.

Piesele încep să se aşeze. Când am vorbit cu el pe FaceTime săptămâna trecută, se plimba printr-un cimitir. *E probabil cimitirul unde e înmormântată mama lui.* Dintr-odată îmi dau seama că dorinţa lui de a se muta într-un oraş nou şi să-şi lase în urmă viaţa de dinainte are sens. îmi amintesc de momentul când mi-a zis că nu era stăpân pe situaţie când a început munca la Seaquest – se datora probabil faptului că îşi jelea mama.

Inspir adânc. O, Doamne, de câte ori am făcut bancuri despre mame! îmi vine să vomit.

Mă opresc din mers. Şi el.

îmi pare rău! îi zic şi îl ating pe braţ

.După câteva secunde, îşi coboară bărbia în semn de 11infirmare.
Cum...
Scleroză laterală amiotrofică.
Doamne, e o boală *devastatoarei* E tragic să mori aşa, nir pentru familie e la fel de tragic. Să-ţi moară mama ıtıı cauza unei boli degenerative ca asta... Nu-i de mirare ı ıı n făcut un pas înapoi în carieră după o pauză. Probabil nu avea nevoie de stres.
Deschid gura, dar ce cuvinte ar fi potrivite în contex- 1111 ăsta? îmi ridic privirea şi îl las să vadă că vorbesc nerios.
— îmi pare nespus de rău!
Trage aer adânc în piept şi începe să meargă din nou.
— De fapt, am fost unul dintre norocoşi. A fost diagnosticată în vara de dinaintea ultimului meu an la facul-
l ate şi am mai avut parte de şapte ani cu ea. Majoritatea pacienţilor nu trăiesc nici cinci ani.
Şi aşa se explică de ce s-a mutat la altă facultate în anul terminal. Se ducea acasă să aibă grijă de mama lui.
II iau de mână pe Graeme din impuls. Are palma caldă şi grea într-a mea şi se opreşte din mers.
Mă uit în ochii lui albaştri, reci. în ciuda faptului că şi-a acceptat soarta, suferinţa planează deasupra lui ca o umbră fantomatică. îl strâng de mână şi încerc să dau dovadă de cât mai multă compasiune prin gestul ăsta.

— Faptul că stai aici acum şi munceşti, prosperi... Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc.
— îşi trece palma peste ceafă şi începe să meargă din nou încet şi fără ţintă.I-am scris lui Ryan, verişorul meu. Locuieşte în Seattle. N-am mai vorbit cu el de ceva vreme, aşa că va fi surprins, îmi spune Graeme, atingându-şi pantalonii acolo unde văd conturul vag al unei vederi. Ryan trebuie să fie cel de pe Instagram.
— Nu ştiu de ce am adus vorba de mama. De obicei nu-mi place să vorbesc despre ea.
— E prea dureros?
Clatină uşor din cap.
— Nu suport mila. De asta am ieşit de pe reţelele de socializare.
— Oamenii oferă compasiune pentru că le pasă, îi zic în şoaptă.
Iar îi tremură colţurile buzelor.
— Mereu vezi partea bună a lucrurilor. Eşti o persoană de treabă, Henley!
îmi pun geanta în bandulieră şi mijesc ochii pe când soarele se reflectă în apă.
— Chiar nu sunt!
— Crede-mă că eşti. Eşti mereu prima care sare în apărarea unui coleg ori de câte ori James iese la atac. Ai vorbit cu mai mulţi oameni să-i aducă mâncare Barbarei când şi-a luat concediu ca să înceapă chimioterapia anul trecut. întrebi oamenii ce mai fac şi le spui o vorbă bună dacă sunt deprimaţi. Eşti grijulie. Am văzut asta la mai

multe conferinţe video şi aici, în Galápagos. Cât de mult ai grijă de Walsh.
Simt că-mi iau obrajii foc. Nu pot să cred că a observat.
— Am uitat de ziua bunicii anul ăsta, murmur eu.
Râde cu poftă.
— Ai câştigat! Eşti putredă până în măduva oaselor.
Râsul lui îmi dansează în corp până se înfăşoară în jurul plămânilor.
Suntem aproape. Dar nu suficient de aproape. Fiecare
• • < 1111 a corpului meu mă îndeamnă să elimin distanţa
• 11111 >-«> noi. *Nu, nu trebuie. Dar vreau!*
Ilcspir greoi. Când mă uit la el, ni se întâlnesc privi-i il<< Zâmbetul i se topeşte şi i se lasă pleoapele. Pe barba Im dansează o lumină aurie. Mă trezesc că mă apropii i l i n ce în ce mai mult...
Trag aer în piept şi mă dau înapoi.
Nu ar trebui să facem aşa ceva.
De ce nu?
I'ace un pas în spate încruntat.
Nu e nimic în regulamentul de ordine interioară i URC să interzică relaţiile romantice consensuale la muncă. Am verificat.
Nu trebuie să fie. Deja ştiu ce se va întâmpla. Facem n u l a , apoi Gustavo va afla şi îi va spune lui James, care ÎMI va pierde şi ultima brumă de respect pentru mine, iar curiera mea la Seaquest va lua sfârşit.

— N-ai de unde şti!
— Ba ştiu!
Îi citesc nedumerire în ochi când se încruntă. Stomacul meu cade în gol. Nu va înţelege niciodată dacă nu-i spun adevărul.
— De... de asta mi-am dat demisia de la ultimul loc de muncă.
E complet şocat câteva secunde.
— Ce s-a întâmplat?
— Un tip pe nume Sean. în urmă cu patru ani. Lucram la Prima Health, o companie de asigurări. Sean s-a angajat la câteva luni după mine şi am lucrat împreună la acelaşi proiect important: lansarea oficială a unui concept de branding. A fost o atracţie reciprocă din prima zi, dar nu am făcut nimic. Nu imediat. Apoi au urmat multe nopţi, mult timp petrecut împreună... Dintr-una în alta...

Mi se încordează coapsele pe când mă uit la oceanul de un albastru-cenuşiu.

— Câteva săptămâni am crezut că el e *alesul.* Era amuzant, fermecător, părea foarte interesat de mine şi mă susţinea în ambiţia mea. Dacă mă uit în urmă, de fapt, era în mare parte interesat de ideile mele pentru proiectul comun. Am petrecut aproape fiecare noapte împreună. Am început să mă gândesc la el ca la prietenul meu, dar totul a fost o şaradă. Când a venit vremea să prezentăm proiectul în faţa şefului, m-a călcat în picioare. A vorbit în cea mai mare parte a timpului şi a lăsat impresia că prezentarea noastră era, de fapt, numai a lui şi că eu doar l-am ajutat, deşi am

făcut mare parte din muncă. Am încercat să vorbesc, să mă impun, dar şeful nostru părea iritat. De parcă îi iroseam timpul, despicând firul în patru.

Graeme inspiră adânc pe nas şi închide ochii puţin.

— Totul are sens acum. De ce ai avut o părere aşa de proastă despre mine când părea că îmi asum meritele muncii tale în privinţa acelui clip video. Mi-aş dori să-mi fi spus ceva mai devreme, dar acum înţeleg de ce nu ai făcut-o.

Mi se usucă gura şi dau din cap o dată.

— Şi nu e partea cea mai urâtă. Când l-am pus la zid pe Sean pentru cum s-a comportat, mi-a zis că sunt teatrală şi a încercat să mă convingă că nu a făcut mare lucru. De parcă prezenta pentru amândoi şi că ar trebui să-i rămân recunoscătoare.

— Te aburea.

— Da, mi-am dat seama, şi d-aia am rupt relaţia cu i-l pe loc... sau cel puţin am încercat, dar a zis că nu ne putem despărţi pentru că nu am fost niciodată cu adevărat împreună. Pentru că a fost doar sex.

Felul în care mă priveşte Graeme mă face să tremur şi îmi frec braţele.

— Desigur că a început să circule la birou vestea că ne culcam împreună. Ghici cui i-a fost afectată reputaţia? Nu a lui. Şeful nu m-a mai tratat niciodată la fel după asta. Nu eram luată în calcul pentru sarcini mai importante şi se vorbea peste mine la şedinţe pe când steaua lui Sean tot creştea. Şase luni mai târziu a fost promovat în

detrimentul meu. Ar fi fost şeful meu direct. Atunci am demisionat. Nu că eram angajata perfectă sau că nu am făcut greşeli, sau că Sean nu era talentat, continui eu, turuind. Doar... că ştiam că n-o să fiu tratată corect dacă lucram pentru el la compania aia.

— Nu trebuie să mai explici, am înţeles.

Graeme se întoarce spre mine şi îmi ia mâna, lăsân- du-mi suficient timp să mă trag din strânsoare. Când nu o fac, îşi trece degetul mare peste palma mea.

— Nu sunt Sean.

— Nu cred că eşti, nu mai eşti, dar tot e un risc să avem o relaţie. Şi nu sunt sigură că vreau să-mi asum riscul ăsta.

— Henley, eu te respect! Nu vrei să fim împreună? în regulă! Te las în pace, îţi promit! Vrei să ne dai o şansă, dar să nu spunem nimănui? Sunt de acord! E decizia ta, alegerea ta. Nu aş face nimic din ce nu vrei, inclusiv să spun ce simt pentru tine la muncă dacă asta te face să te simţi stânjenită.

Lacrimile îmi înţeapă ochii, iar gâtul îmi arde de o emoţie pură. Nimeni nu mi-a mai zis vreodată astfel de lucruri.

— Dacă eşti dispusă, vreau să te cunosc mai bine, să petrec timp cu tine în afara slujbei. Fie alături de tine, fie la distanţă, nu-mi pasă. Eşti prima persoană pentru care am sentimente de multă vreme şi vreau să văd unde ajungem, îmi

spune şi ridică din umeri. Şi apropo, Sean e un bou. Dacă îl văd vreodată, o să-i trag una în coaie!

Chicotesc.

— Nu înaintea mea.

Lui Graeme îi tremură buzele, dar în ochi îi citesc nesiguranţă.

— Şi tu, *tu* ce vrei?

Vulnerabilitatea din tonul vocii îmi face pieptul să mă doară de dor.

Ce vreau?

Vreau să muncesc din greu şi să câştig respect. Vreau pe cineva. Vreau să-mi plătesc împrumutul studenţesc. Vreau să o ajut pe Walsh să-şi găsească echilibrul în viaţă. Vreau să fiu la conducere într-o bună zi. Vreau să fiu fericită.

Îl vreau pe Graeme. Vreau tot!

Fac jumătate de pas în faţă şi îmi plimb limba de-a lungul buzei inferioare. Soarele care apune îmi încălzeşte gâtul, iar pieptul lui Graeme se ridică şi coboară pe când se uită cu luare aminte la mine.

— Vreau... să încerc ceva! îi şoptesc.

Pământul pare să mi se surpe sub picioare. De parcă stau pe buza unei stânci şi mă uit în hăul învăluit în ceaţă. Inima mi se umflă până când ameninţă să-mi iasă din piept.

Mă apropii de el, ridic bărbia şi mă înalţ pe vârfurile degetelor de la picioare. îmi ating buzele de ale lui. Fericire! Graeme geme şi mă trage mai aproape, cu gura lui mişcându-se pe a mea. Energia fierbe între noi cu la fel de multă efervescenţă ca o şampanie.

Mirosul lui îmi umple nările, iar trupul îi e ferm şi cald. Limba lui mi se strecoară în gură. E dulce ca o tartă, ca o plăcintă cu afine şi un cidru bun — ca acasă. Terminaţiile mele nervoase se transformă într-un foc de artificii.

Ştiu că ar trebui să ne oprim. Sunt prea multe în joc! Dar nu vreau. încântarea mi se scurge prin vene şi respir mai liber.

Sar de la înălţime. Vânez un rechin.

în afară de zgomotul valurilor ce se izbesc de ţărm şi de inima mea care se loveşte de coaste, nu se aude nimic pe plaja pustie. Chiar şi păsările amuţesc, odată cu murmurul turiştilor care se aude printre copacii din spatele nostru.

Graeme se trage un pic înapoi. îmi cercetează faţa şi îmi mângâie obrazul cu degetul. Nu are nimic arogant în privire, ci doar o uimire sinceră.

— La naiba! îi şoptesc şi îl trag spre mine.

îi întâmpin fiecare mişcare a limbii cu una de-a mea. Un act reciproc. Avansez, mă retrag. îi sug buza inferioară înainte de a o împunge cu dinţii. Geme adânc – parţial oftează, parţial mârâie, iar sunetul dezlănţuie ceva în noi. Buzele lui se mişcă în ritm cu ale mele, cu grabă, iar inima îi galopează sub palma mea. Simt căldura care-mi înfloreşte în stomac şi se întinde ca un foc pe când mirosul lui mă învăluie.

Vreau să-l savurez ca pe o delicatesă, ca şi cum ai mânca trufe sau caviar, dar nu pot să mă abţine.

II devorez ca pe o pizza la unu dimineaţă.

II vreau! II urăsc? Am *nevoie de el!*

— Henley! geme el.
Cu mâna pe spatele meu, îşi mişcă şoldurile şi aproape îmi dau ochii pe spate. îmi mişc degetele prin părul lui mătăsos şi mă salt pe vârfuri. Parcă am luat o gură de mâncare de la un ospăţ şi îmi dau seama că sunt hămesită. Graeme mă sărută, mă *atinge,* e şi el înfometat.
Am plămânii în flăcări şi bomboane care explodează în suflet. Şi nu vreau să se termine.
— Xiavera... Hei, Xiavera! Stai un pic, am o întrebare!
Aud vocea lui Walsh prin ceaţa din creier. Strigătul ei
e un avertisment clar — pentru mine.
Ne despărţim ca o cusătură care se rupe pe când Xiavera apare pe după un pâlc de copaci cu Walsh după ea. Graeme se îndepărtează câţiva paşi.
Inima mi se opreşte complet până mă copleşeşte un val de panică.
Xiavera se întoarce să i se adreseze lui Walsh, dar apoi ne vede.
— A, aici eraţi! Am sortat corespondenţa din butoi, iar acum a sosit vremea livrării. Aveţi o vedere, da?
— Ăă... da! mă bâlbâi. Doar... admiram priveliştea.
Graeme a scos deja telefonul şi face o poză apusului.
Ce rapid e! Deşi probabil va însemna mai multe poze superbe şi mai multe aprecieri pe Instagram.
— în regulă! Nu staţi prea mult! Ne întoarcem curând!

— Mulţumesc, venim imediat! face el.
Xiavera ia un rucsac din nailon din grămada de lângă vestele de salvare şi se îndreaptă cu paşi mari spre potecă. Walsh o aşteaptă, sărind pe vârfuri.
— Poţi să-mi spui mai multe despre istoria butoiului cu corespondenţă? Când a început?
— Nu ştim sigur, dar e posibil să fi început chiar din 1813...
Vocea Xiaverei se pierde pe când dispar pe cărare, iar Walsh îmi zâmbeşte radios peste umăr.
— Ar trebui să mergem, îi zic, dar apoi Graeme mă ia uşor de braţ.
— Eşti bine?
Dau din cap că nu şi deodată mi se usucă gura.
— A fost cât pe ce! Xiavera aproape ne-a prins. Dacă i-ar spune lui Gustavo, iar el i-ar spune lui James...
— E-n regulă! N-a văzut nimic!
— De data asta.
Mă îndepărtez de el şi rup astfel legătura.
— Uite ce e, încă nu ştiu dacă chiar e o idee bună! Sunt multe în joc pentru amândoi. Şi odată ce unul din noi obţine promovarea, o să fie şi mai greu. Cineva va avea o funcţie mai importantă decât celălalt... Chiar nu ştiu ce să zic.
— Mă săruţi aşa, iar apoi îmi spui că nu vrei să mă mai săruţi deloc? Henley Rose, mă ucizi!
Mi se strânge inima, dar apoi îi văd zâmbetul ironic. Vin mai aproape, iar el îmi dă o şuviţă peste ureche.

— înţeleg! Ai avut o experienţă neplăcută cu genul ăsta de lucruri şi acum îţi faci griji. Dacă vrei, putem să ne comportăm ca nişte profesionişti până când unul dintre noi obţine promovarea.

— Da, e bine aşa!

Muşchii mi se relaxează, deşi simt o urmă de dezamăgire. Momentan lăsăm lucrurile aşa. Doar pentru câteva săptămâni.

— Numai că... pun pariu că nu poţi sta deoparte. 0 să-ţi dau cât spaţiu ai nevoie.... Vom fi doar colegi într-o relaţie platonică, pe onoarea mea de cercetaş! Dar cred că o să mă săruţi din nou înainte de sfârşitul croazierei. Pentru că *vrei.*

Felul în care îşi încordează arogant maxilarul şi modul senzual în care îşi mişcă buzele! Se îndreaptă de umeri şi îşi apropie faţa de a mea. Creierul mi se înceţoşează. Se trage înapoi şi îmi dau seama că am fost prinsă în vraja puternică a buzelor sale când mă aplec în faţă, împleticindu-mă.

Zâmbeşte superior.

— Ne mai vedem pe aici, Henley Rose!

îşi vâră mâinile în buzunar şi o ia pe cărare. Are o vioiciune a mersului pe care nu i-am remarcat-o până acum.

Nu ştiu dacă să strig în semn de frustrare sau să mă iau după el şi să-l încalec ca pe un catarg.

Mă limitez să lovesc o movilă de nisip. Nisipul o răscoleşte, iar nisipul mă izbeşte în faţă.

— Scârbos! bombăn şi scuip.

După ce stau un minut să-mi revin – şi să-mi scot nisipul din păr –, o iau agale pe cărarea unde

s-au strâns ceilalţi pasageri într-un luminiş mărginit de copaci. „Poşta” e, de fapt, un butoi vopsit în alb cu o gaură făcută în mijloc. E înfipt în nisip lângă un morman vechi de lemne – rămăşiţele unui butoi mult mai vechi, distrus de vreme.

Walsh stă în spate. Mă îndrept spre ea şi simt cum îmi tremură picioarele. Se uită în depărtare confuză, dar îşi revine când mă vede.

— Ce s-a întâmplat? vrea să ştie imediat ce ajung în dreptul ei.

Pune în geantă cele trei vederi prin care s-a uitat. Prima are o adresă din Seattle. Se pare că Walsh a găsit nişte vederi pe care să le înmâneze.

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

Mă trage spre marginea grupului. Pe cealaltă parte, Graeme vorbeşte cu un cuplu în vârstă. îmi zâmbeşte complice.

— L-ai sărutat, nu?

— Taci! o cert eu, dar nu ne ascultă nimeni.

— Cum a fost?

Cum a fost? Zguduitor! Năucitor! Minunat!

— Bine!

— Mănânci rahat!

— Walsh, nu pot să fac asta cu el! Momentul...

îşi lipeşte mâinile de obrajii mei şi îi strânge până ţugui buzele.

— Nu te mai gândi atât! Te place! Tu îl placi! Bum, dinamită! zice ea şi îmi dă drumul.

— Nu ai înţelege!

— Aşa e! Chiar nu am cum. Sunt greu de găsit tipi arătoşi, drăguţi şi cu o slujbă bună. Crede-mă că ştiu!

— Ultima strigare pentru vederi, ultima strigare pentru vederi! se aude vocea impunătoare a lui Gustavo printre mulţimea care murmură.

— Mă întorc imediat! îi spun, ducându-mă grăbită spre butoi.

N-am chef să trimit nicio vedere, dar nici nu vreau să mă supun interogatoriului lui Walsh.

Mă opresc la scândurile tăiate grosier ce servesc ca suprafaţă de scris de lângă butoi. Scotocesc prin geanta de la şold şi scot un pix şi o vedere nescrisă.

Strâng din maxilar şi mă uit peste umăr la Graeme. Mă priveşte. Inima îmi creşte când ni se întâlnesc privirile.

„înainte de sfârşitul croazierei, cred că o să mă săruţi din nou. Pentru că *vrei.”*

Simt căldură în jurul gâtului şi mi se înroşesc obrajii. Desigur că trebuie să transforme totul în provocare. Pentru că ştie că mă dau în vânt după ele. Ei bine, păcat că nu dau înapoi când se aruncă mănuşa!

Nu-l voi săruta cât a mai rămas din croazieră.

Poate după?

Poate o să-i dau lui Graeme o şansă în cele din urmă.

Deschid pixul şi scriu pe o vedere, apoi adaug numele şi adresa mea. înainte să mă pot gândi mai

bine, bag cartea poştală în butoi, în care se află o pungă de plastic plină cu ilustrate.
Poate că vederea va ajunge la mine într-o săptămână. Sau într-o lună. Sau într-un an.
Şi atunci poate că Graeme va fi în viaţa mea. Sau poate că nu. Timpul va decide. Şi între timp?
N-o să mă mai gândesc la buzele lui. Sau la cum vocea lui îmi mângâie numele. Sau cum i se contractă muşchii antebraţului când ridică aparatul.

Cât de greu poate fi, dat fiind că au mai rămas patru zile din croazieră

?19

URMĂTOARELE DOUĂ ZILE TREC REPEDE. FAC DRUMEŢII, snorkeling şi fierb în suc propriu. Petrec fiecare excursie cu Graeme, stăm împreună la fiecare masă. E politicos şi total profesionist – colegul platonic perfect. Nu-mi invadează spaţiul personal şi nu aduce vorba că ne-am sărutat.

La suprafaţă, lucrurile par să fi reintrat în normal între noi.

Numai că nu e *aşa. Deloc.*

Râsul lui profund şi catifelat după ce a văzut o ţestoa- să-de-mare când făceam scufundări de-a lungul insulei Isabela m-a făcut să am fluturi în stomac. Apoi ieri, pe insula Santa Fe, mâinile noastre s-au atins pe când mergeam pe sub perii ţepoşi de-a lungul unei cărări prăfuite şi parcă a

fost o explozie de oxigen peste o flacără ce ardea înăbuşit. Aproape am luat foc.

Nici nopţile nu sunt mai liniştite. Stau în pat, cu lapto- pul deschis, şi am un document plin cu notiţe de la discuţiile cu Walsh, şi mi-l imaginez în cabina aflată de partea cealaltă a peretelui... şi cât de uşor ar fi să bat la uşa lui!

Sunt pe cale să pierd pariul, dar în momentul ăsta nici nu sunt sigură că-mi pasă.

Când suntem în a şasea zi de croazieră, am maxilarul amorţit de cât l-am strâns. Au trecut trei zile de la sărut şi sunt mai agitată ca un hoţ în biserică. Walsh şi cu mine luăm micul-dejun afară, pe puntea acoperită. Nu l-am văzut pe Graeme în sala de mese, dar nu e nici afară. Nu ştiu dacă să trântesc farfuria de perete sau dacă să mă simt uşurată.

Ne petrecem primul sfert de oră făcând schimb de informaţii din ziua precedentă. Transcriu minuţios impresiile lui Walsh despre croazieră – ce îi place, ce şi-ar dori să fie diferit, de ce şi-ar dori să călătorească iar alături de compania noastră.

Când terminăm, scot carneţelul. Am umplut multe pagini de când am vorbit cu căpitanul Garcia pe pod. După ce am descusut-o pe Xiavera cu privire la speciile inva- zive de pe insule, am încercuit cuvinte ca „faună unică”, „conectare cu natura” şi „uimire”, dar tot nu sunt sigură cum s-ar lega într-o propunere de marketing digital.

Lui Walsh îi sună telefonul. A devenit aşa de constant, că abia mai observ. În jur lumea vorbeşte, iar motorul navei vuieşte. Termin

croasantul şi iau o gură din sucul de portocale înainte să mă întorc la carneţel. O briză uşoară saltă colţul primei pagini, aşa că o netezesc.

Walsh mă atinge pe antebraţ.

— Şi ce crezi?

— în legătură cu ce?

— Nu mă ascultai, nu?

— Scuze! Mă gândeam la muncă. Poate ar trebui să mai adăugăm conţinut interactiv pe site? Sau poate am putea să găsim o cale mai bună de a accesa reţelele de influenceri.

Walsh ridică bărbia şi îşi încrucişează braţele la piept.

închid carneţelul şi îmi sprijin coatele pe masă.

— Continuă! Ai toată atenţia mea!

— Ce o să faci când o să ne întoarcem în Seattle? mă întreabă.

Ce întrebare ciudată!

— La fel ca până acum. Muncă. Şcoală. Tu? Ai mai primit răspuns de la companiile unde ai trimis CV-ul înainte să plecăm?

— Nimic promiţător.

îşi ţuguie buzele şi se uită peste balustrada navei la Santa Cruz, aflată în depărtare. Câteva zeci de bărci plutesc în golf între noi şi mal, îngreunând accesul spre Puerto Ayora, cel mai mare oraş din Galápagos. îşi loveşte mobilul de palmă.

Mijesc ochii

— Walsh, ce se petrece cu tine? Te-ai purtat ciudat toată excursia. Stai toată ziua la telefon şi eşti mai zăpăcită ca de obicei. Spune-mi ce ai!

Pune jos cana cu cafea.

— Bine! Nu... nu mai sunt aşa de sigură că vreau să fiu maseur-terapeut cu normă întreagă.
— Dar ce altceva ai putea face?
— Mă gândeam să fac ceva care combină yoga şi masajul. Gen *wellness coach.* Se încruntă şi trage concluzia: Te strâmbi!
— Nu mă strâmb!
— Să ştii că *wellness coach* e ceva serios.
— La fel şi arta de a umfla baloane.
Walsh îşi trage scaunul de la masă. Picioarele grele de lemn scârţâie pe punte.
— Las-o baltă!
Mă întind şi o apuc de încheietură. Se smuceşte şi îi dau repede drumul.
— Stai, îmi pare rău! Nu fac parte din lumea masajelor şi a celor care se ocupă cu wellnessul şi alte chestii de felul ăsta. Dar, dacă asta vrei să faci, atunci o scoatem noi la capăt. Sigur sunt multe resurse pe net! Te ajut când ne întoarcem în Seattle. Punem la cale un plan, ai să vezi!
— Aşa ai zis şi înainte.
Vorbeşte aşa de încet, că sunt sigură că nu am auzit bine. Se întoarce să plece.
— Hei, unde te duci?
Se uită la telefon şi-l bagă în buzunarul de la spate al pantalonilor scurţi.
— înapoi în cabină. Mai avem doar 20 de minute până când bărcile ne vor duce la mal şi vreau să mă pregătesc.

îmi dau scaunul în spate cu intenţia de a o urma, când îmi sună telefonul. Am un e-mail nou. De la James. îl deschid făcând o grimasă.

Către: HenleyE@sqadventures.com

De la: JamesW@sqadventures.com

Subiect: Update

în ce stadiu eşti cu propunerea pe digital? Trimite-mi un update imediat cu ideile tale!

James P. Wilcox

Chief Marketing Officer

Seaquest Adventures | www.seaquestadventures.com

— Fir-ar să fie de treabă! şuier, cu degetele plutind pe deasupra ecranului.

Desigur, am idei! O mulţime de idei mediocre. Dar nu am scos nimic excepţional. Răspunsul e ca un fuior

de ceaţă – atârnă cu îndârjire la orizont, dar, când încerc să prind ceva, mi se scurge printre degete.

între timp, eforturile lui Graeme pe *digital storytelîing* strâng aprecieri şi rezervări în plus, potrivit Christinei. Pasagerii de la bord îl adoră, iar Donna îi e practic cea mai bună prietenă. I-am văzut seara trecută la bar, iar ea tot râdea şi râdea la ceva ce i-a zis.

Dacă am fi alergat, el ar fi fost aşa de în faţă, că m-ar fi întrecut de două ori!

închid telefonul şi îl trântesc pe masă. Dacă James se supără că nu răspund chiar acum, pot da vina pe conexiunea Wi-Fi cu probleme.

Un lucru e cert: trebuie să-mi dau seama ce vreau să prezint pentru propunerea asta. Azi. Şi trebuie să fie
ceva care să-l dea pe spate.

#

Când ajungem în Puerto Ayora jumătate de oră mai târziu, e un şoc după ce am petrecut atâtea zile în natură. Oamenii vorbesc şi strigă în spaniolă, maşinile înaintează cu greu pe şoseaua de lângă ocean, iar pescăruşii înfometaţi creează o minunată zarvă.

Cobor din barcă, iar bocancii mei de drumeţie fac zgomot când merg prin debarcader. E prima dată când ajungem într-un oraş de când am venit la bord. îmi mişc degetele aflate în şosete de bumbac şi mă bucur că nu am nisip umed prins între ele.

Graeme a coborât deja şi a luat-o mai în faţă pe pasarela de lemn, unde face un video selfie. Tricoul alb
şi apretat contrastează cu bronzul, iar muşchii gambelor i se încordează pe când merge. Scrâşnesc din dinţi deopotrivă de frustrare şi dorinţă.

— Azi vedem ţestoase uriaşe? mă întreabă Walsh, care îşi scoate telefonul din buzunar şi apoi verifică ecranul.
îmi iau privirea de la Graeme.

— Ţestoase sălbatice uriaşe în munţi, apoi vizităm Centrul de zootehnie după-amiaza. Dar nu uita că o să plec un pic după prânz! Am vorbit acum câteva săptămâni cu o persoană de legătură din regiune, o femeie care locuieşte în Puerto Ayora. Avem o întâlnire programată.

— Da, da, nicio problemă! Crezi că e Wi-Fi în oraş? Ridică telefonul în aer şi face câţiva paşi, apoi adaugă: Nu contează! Am găsit o reţea disponibilă.

Mă uit urât la ea.

— Tot nu vrei să-mi spui de Urşii cu veşti proaste, nu? Se uită la mine cu expresia ei de *nu e treaba ta.* Telefonul îmi sună în buzunar şi verific automat notificările:

Christina

FETELOR, n-o să credeţi ce mi s-a întâmplat!

Tory

D

Ce?

Christina

Rick mi-a trimis o loţiune

Strâmb din nas.

Cine e Rick?

Christina

Tipul cu care am ieşit la întâlnire săptămâna trecută. Programatorul. Mi-a trimis o LOŢIUNE prin poştă. La apartamentul meu.

Ce pana mea?

Ce fel de loţiune?

Christina

E chiar mişto! Ceva super de lux de la Saks. Dar e LOŢIUNE. LA APARTAMENTUL MEU. AJUTOR!

Tory
^De unde ştie unde stai?
Christina
A venit să mă ia de acasă ca să ieşim în oraş.
Tory
CHRISTINA KIM, ce naiba a fost în capul tău?
Ştii că ar putea să se întoarcă să te omoare, nu? Greşeală de începător.
Găsesc un GIF cu *Tăcerea mieilor* când Buffalo Bill spune „se freacă cu loţiune pe piele” şi-l trimit.
Christina

Nu. N-aveam nevoie de asta.
Deja sunt prea speriată.

Tory

Trimite-o înapoi şi blochează-l!

Şi poate îţi instalezi o sonerie cu ecran la uşă pentru că ^văleu^!

— Atenţie la mine toată lumea! se aude vocea lui Gustavo peste mulţime, aşa că ridic privirea. E lângă o balustradă joasă de-a lungul pasarelei de lemn cu braţul ridicat.

— Autocarul e aici. Sper că sunteţi pregătiţi să vedeţi celebrele ţestoase uriaşe.

Mulţimea aplaudă şi chiuie pe când se îndreaptă plină de veselie spre autocar.

— Hei! încep înainte să-mi dau seama că Walsh nu mai e lângă mine.

întorc gâtul şi o văd fugind ca să urce în autobuz. M-a lăsat baltă! îmi ţugui buzele şi mă strecor printre pasageri ca să o prind din urmă.

Când urc în autobuz, văd că stă cu unul din naturalişti. Sunt deja absorbiţi într-o conversaţie, dar tot reuşeşte să se uite arogant la mine. I-o întorc, uitându-mă urât la ea, ceva de genul „să nu crezi că ai evitat discuţia despre Urşii cu veşti proaste”. Mă lovesc de umărul ei pe când trec şi găsesc un rând liber în spate. Mă aşez pe locul albastru cu portocaliu de la fereastră.

Afară, câţiva pescari vând captura de dimineaţă la o masă pusă lângă apă. Fac o poză unui leu-de mare uriaş, care stă cu capul pe masă, lângă cotul unui pescar, ca un câine care cerşeşte bobiţe.

Volumul discuţiilor dintre pasageri creşte pe măsură ce tot mai mulţi oameni urcă în autobuz.

Fără niciun avertisment, Nikolai îşi bagă capul peste locurile din faţa mea. Tresar.

— Bună dimineaţa! toarce el, dar efectul se duce de râpă când se loveşte cu capul de raftul de depozitare jos.

Se crispează şi îşi masează capul.

— Bună dimineaţa! îi spun pe un ton politicos.

— Nu te-am mai văzut zilele astea. Nu mă eviţi, nu?
Mă căznesc să îi zâmbesc.
— Am fost ocupată.
Şi îl evit oricând e posibil.
Dwight stă lângă Nikolai. Nu-l văd, pentru că locul lui îmi blochează câmpul vizual, dar îi aud vocea joasă, care-l dojeneşte neinteligibil. Nikolai murmură ceva, apoi îşi concentrează din nou atenţia asupra mea.
— Oare locul ăsta e ocupat? mă întreabă şi face semn spre locul liber de lângă mine, apoi iese de pe rândul lui.
— De fapt..., caut repede o scăpare.
Câteva rânduri mai în faţă e Graeme, care vine pe culoar. Expir uşurată.
— Graeme! îl strig. Aici erai! Ţi-am păstrat un loc, cum mi-ai cerut, îi spun răspicat şi mă uit cu subînţeles la Nikolai.
— Super, mersi!
Zâmbetul lui Graeme îmi face muşchii abdominali să tremure involuntar.
— Nikolai! îl salută pe când trece pe lângă el.
Nikolai strâmbă din buze, de parcă a înghiţit o lămâie.
— Sper să-ţi placă broaştele!
— Ţestoasele, îl corectează Graeme.
— Şi ţie! îi spun lui Nikolai.
Graeme îşi dă jos rucsacul din spinare şi se lasă pe scaunul de lângă mine. Între noi se declanşează o

tensiune electrică atunci când ni se ating genunchii – piele caldă pe piele caldă. Mă prefac că nu observ.

— Mersi! îi şoptesc.

— Cu plăcere!

Vorbeşte încet şi pe un ton catifelat, care-mi aduce aminte de ciocolata topită. Se mişcă pe nesimţite, atin- gându-se şi mai mult de mine. Aerul dintre noi pulsează cu o energie evidentă.

Zâmbind răutăcios, se apleacă de parcă ar vrea să-şi aranjeze rucsacul de la picioare, în schimb îmi atinge genunchiul cu degetele. Tremur pe când căldura îmi inundă corpul. De când sunt genunchii zone erogene?

— Trişezi! îi zic cu glas răguşit.

— Da? face el tărăgănat.

Zâmbind strâmb, se trage suficient cât să rupă contactul minim dintre noi.

Inspir tremurând ca să mă calmez înainte de a scoate sticla cu apă din geantă şi a lua o gură. Mă uit la el cu coada ochiului – mă priveşte insistent. înclină bărbia şi ia un ghid al insulelor Galápagos din rucsac şi începe să citească.

E clar: pot să câştig pariul. Sau să îl pierd. Nu mai ţin minte cum era.

Gustavo vine cu paşi greoi pe culoar şi numără turiştii. Când ajunge la sfârşit, îi strigă şoferului că poate pleca. Sar pe când autobuzul face o curbă şi o ia pe stradă.

E abia nouă dimineaţa, am petrecut aproape patru minute în compania lui Graeme şi sunt gata să ne rup hainele şi să dăm foc autobuzului.

Cum naiba o să supravieţuiesc zilei de azi ?20

XIAVERA OPREŞTE GRUPUL DE 12 PASAGERI. ÎN JURUL

nostru, vegetaţia luxuriantă a zonei înalte contrastează puternic cu plajele bătute de briză şi cu câmpiile aride ale celeilalte părţi a arhipelagului. Copacii scalesia foarte înalţi fac umbră pământului roşu ca argila, iar în aer e un iz de putred şi plante – mirosul unei păduri sănătoase.

în spatele Xiaverei sunt patru ţestoase care zac în tufişuri. Nu sunt foarte mari – cea mai impresionantă e de mărimea unui cocker spaniei –, dar tot sunt incredibile. Capetele lor zbârcite ies din carapacea netedă şi cu model. Peste tot oamenii fac poze, inclusiv Graeme. Stă la câţiva metri distanţă, iar eu m-am aşezat între două femei în vârstă, dar nu trebuie să ştiu unde e. Trupul meu deja ştie.

— în urmă cu mai multe decenii, ar fi fost imposibil să vedem aşa ceva, ne explică Xiavera. Când Charles Darwin a venit în insulele Galápagos erau foarte multe ţestoase uriaşe, dar pe atunci au fost vânate de către marinari până au ajuns pe cale de dispariţie. Doar datorită programelor

zootehnice intensive reuşim să vedem azi ţestoase în zona de munte. Oamenii sunt de vină. Dar tot ei pot reprezenta şi soluţia.

Îşi suflecă mâneca de la cămaşa roşie şi se uită la ceas. — În regulă, aveţi o oră să exploraţi zona pe cont propriu. Ne vedem la centrul de întâmpinare la unsprezece şi jumătate!

Turiştii încep să se împrăştie. Cinci se duc spre ţestoasele din preajmă cu aparatele pregătite. Alţi doi, soţ şi soţie, merg cu paşi repezi înapoi spre centrul de întâmpinare. Pe Walsh deja nu o mai văd pentru că s-a alăturat altui grup imediat ce ne-am dat jos din autobuz. Şi Xiavera e cu două cupluri pe când merg printre tufişuri. Şi iată că Graeme şi mine suntem singuri! Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul şi îmi potrivesc rucsacul. Aş putea să inventez o scuză şi să mă duc şi eu la centrul de întâmpinare. Poate găsesc un ciocan, îmi despic capul şi caut o idee pentru propunere din moment ce una bună refuză să iasă.

Apoi Graeme zâmbeşte şi o simt până în vârfurile degetelor de la picioare. Ridică braţul, invitându-mă.

Pe cine păcălesc? Vreau compania lui Graeme aşa cum cineva care se îneacă are nevoie de oxigen. Chiar dacă nu pot să o zic cu voce tare.

Înclin bărbia uşor şi o iau din loc. Graeme începe să meargă în acelaşi ritm cu mine. Nu sunt cărări în zona de munte, aşa că ne plimbăm agale printre trunchiuri de copaci şi rădăcini. Curând,

bliţurile aparatelor foto şi exclamaţiile turiştilor încântaţi se estompează, iar singurele sunete care se mai aud sunt cele făcute de pantofii noştri şi de frunze.

— Spune „ţestoasă”! mă roagă Graeme.

Poftim? Mă întorc să mă uit la el cu sprâncenele ridicate şi îmi face o poză.

— N-ai făcut-o!

Zâmbetul i se lăţeşte pe faţă.

— Ba da!

— Sper că nu postezi aşa ceva pe contul de Instagram al companiei!

îşi scarpină barba.

— Scuze că am postat o poză cu Walsh, dar era aşa de captivantă...

— Nu-ţi face griji! Totul e permis în dragoste şi război.

Pe buze îi înfloreşte un surâs malefic. înghit în sec cu

greu.

Auzim un foşnet prin tufişuri care ne captează atenţia şi ne oprim. Icnesc pe când o ţestoasă uriaşă îşi face apariţia de după un crâng, la nici 20 de metri distanţă.

Şi nu e orice ţestoasă. Este o mama colosală aproape la fel de mare ca fotoliul din apartamentul meu. Cântăreşte probabil zeci de kilograme şi e probabil de pe vremea celui De-Al Doilea Război Mondial. Când îşi întinde gâtul lung şi zbârcit ca să smulgă iarbă, ghearele picioarelor ei ca nişte vâsle lasă găuri în ţărână.

— Mamă, mamă! abia mai reuşesc să îngaim.
Ne apropiem, având grijă să păstrăm distanţa ca să nu o speriem. Iau telefonul şi fac un video. Când suntem la cinci metri de ea, Graeme se lasă în jos.
— Ce faci? îl întreb.
— Vreau să profit de moment.
Mă ţin de tivul pantalonilor scurţi şi mă aşez în genunchi pe pământul uscat de lângă el. Stăm acolo câteva minute într-o tăcere plăcută, observând ţestoasa care mănâncă iarbă şi care ori habar nu are, ori e complet indiferentă că suntem aici.
Graeme ridică aparatul.
— Nu mi-ai povestit niciodată despre părinţii tăi. Care e faza cu ei? mă întreabă.
Clic!
— E plictisitor!
Se uită la mine pieziş.
îmi încrucişez picioarele sub mine. Iarba îmi gâdilă coapsele.
— Ai mei s-au mutat în Idaho pentru slujba tatei când aveam doi ani. E inginer naval.
— E o bază navală în Idaho?
— Ştiu, mulţi oameni sunt complet surprinşi. E pe lacul Pend Oreille. Testează sonare şi chestii. Treburi destul de importante şi strict secrete.
Fac zoom pe ţestoasă şi o fotografiez.
— Şi mama ta?
— Lucrează la poştă şi are o afacere pe Etsy. Sculptează în lemn obiecte muzicale.
— Par oameni muncitori.

— Chiar sunt.

— Are sens. Când ridic din sprâncene, continuă: Mă gândeam că ai învăţat să fii conştiincioasă de undeva.

Graeme ridică un genunchi ca să proptească aparatul şi iar se aşterne tăcerea.

Mă macină curiozitatea.

— Cum era mama ta?

Se uită la mine, apoi în altă parte.

— înţeleg dacă nu vrei să vorbeşti despre ea...

— îi plăcea ABBA la nebunie.

— ABBA?

— ABBA. Ştia toate pieselor lor. Când eram mic, punea ABBA tare la bucătărie când gătea cina şi cântam împreună cât ne ţineau plămânii. însă era o cântăreaţă jalnică! Oribilă! Râde când îşi aminteşte ceva ce numai el ştie: Ura galbenul. îi plăcea să predea, dar nu şi politica profesoratului. Voia să meargă la Petra, în Iordania, mai mult decât orice, dar nu a mai ajuns. Şi... i-ar fi plăcut de tine.

Simt căldură de-a lungul claviculei.

— Crezi?

— Sigur! Şi nu o zic aşa, aiurea. A cunoscut-o pe fosta mea cu mulţi ani în urmă şi nu i-a plăcut. Deloc!

— Care a fost faza cu fosta ta?

— Am fost împreună în perioada facultăţii. Ne-am cunoscut în primul an la Corneli şi am

rămas împreună într-o relaţie la distanţă ceva vreme după ce m-am transferat la Michigan.

— Ce s-a întâmplat?

Graeme deschide fermoarul rucsacului şi pune aparatul înăuntru.

— Mama s-a îmbolnăvit. Avery nu a putut face faţă. De la prietenul lipsit de griji şi iubitor, am ajuns îngrijitor. în weekendurile în care eram plecat, petreceam ore întregi la doctor. Luni de terapie experimentală. Conturi bancare golite. Am mai rezistat împreună doar o săptămână după diagnosticul mamei.

— Dacă i-ar fi păsat, ţi-ar fi rămas alături.

— Asta a zis şi mama. Dar nu mi-a fost uşor atunci să accept asta.

— Şi iubitele de după Avery?

— N-au mai fost după Avery. Adică nicio relaţie serioasă. Femeilor nu le place un iubit cu poveşti deprimante şi nu am avut timp de cineva până...

Până când mama lui nu a mai fost bolnavă.

— Sigur te-ai simţit singur.

Nu răspunde, dar nici nu trebuie. Oftatul lui profund e suficient. Graeme se ridică în picioare. Mă ridic şi eu şi ne privim.

— Eu..., îngaimă şi înghite în sec. Trebuie să înţelegi că eram o ruină după ce a murit mama. Mi-am dat demisia şi i-am îndepărtat pe toţi. Abia vorbeam cu lumea. Abia ieşeam din casă. A fost rău.

Simt compasiune şi vreau să mă întind şi să-l iau în braţe, dar rămân unde sunt.

— Singurul motiv pentru care am ajuns să mă angajez la Seaquest a fost că se terminaseră banii de pe asigurarea de viaţă, puteam lucra de acasă şi nu trebuia să fiu printre oameni. În acel moment amorţisem de tot. Am încercat să estompez suferinţa provocată de moartea mamei, izolându-mă de lume. Vrei să ştii ce s-a schimbat în cele din urmă?

— Ce?

Vocea mea e aproape o şoaptă.

Faţa îi e scăldată de lumina soarelui, accentuându-i obrajii roşii.

— Am cunoscut pe cineva. Are cam 1,67 înălţime, păr şaten-deschis şi un zâmbet criminal. Genul care îţi încălzeşte sufletul. Şi m-a *înfuriat* aşa de tare! La nici două săptămâni după ce am început slujba, m-a sunat să mă ia la întrebări legat de nu ştiu ce story am postat pe Facebook. A insistat să modific pentru că nu am scris ce trebuie.

Vorbeşte la mişto în falset.

—”Nu e croazieră pe «Canalul Panama». Este «Canalul Panama şi Minunile din Azuero». Te rog să modifici!”

Simt că mi se lichefiază muşchii şi aproape mi se taie genunchii.

Pentru că vorbeşte despre mine.

— în sfârşit, cineva direct. Chiar a avut o izbucnire faţă de mine şi parcă m-a scos şi pe mine

ceaţă. Poate că am fost inutil de combativ după aia, doar ca să o întărât, dar am început să am sentimente din nou. întâi iritare, apoi mai mult. După ceva vreme, am început să ies din casă. Să merg la psiholog. Să joc hochei. Am adoptat-o pe Winnie. Cea mai bună decizie. Chiar am început să aştept cu nerăbdare să mă trezesc de dimineaţă.

Graeme se apropie încet, dar rămân acolo unde sunt. Căldura îmi sfârâie prin vene când se întinde ca să-şi plimbe degetele de-a lungul obrazului meu.

— Şi şedinţele de joi? Ziua mea preferată a săptămânii. Pentru că ajungeam s-o văd.

Inima îmi bate ca un ciocan şi, dintr-odată, simt că nu mai am aer. Zgomotul făcut de turişti se apropie, dar nu mă uit în altă parte.

înghit, deşi am un nod în gât.

— După croaziera asta, e şi ziua mea preferată a săptămânii.

Mă întind şi îmi trec degetele peste mâna care îmi atinge obrazul. Graeme face ochii mari, iar buzele i se despart.

Mă îndepărtez cu toată stăpânirea de sine de care sunt în stare pe când Nikolai şi Dwight ajung în vârful unui deal apropiat. Continuăm plimbarea prin munţi şi ne punem iar măştile de colegi într-o relaţie platonică. Dar e o înţelegere tacită între noi, grea şi limpede...

A depăşit deja orice pariu am făcut.

Când cobor din autobuzul de la Centrul de zootehnie pentru ţestoase în Puerto Ayota, soarele după-amiezii mă orbeşte şi mă face să mijesc ochii.

Confesiunea lui Graeme de mai devreme nu îmi dă pace. Şi nici sentimentele contradictorii cu care mă lupt nu o fac. De la drumeţia în munţi de dimineaţă, n-am schimbat decât câteva priviri cu subînţeles. La prânz am fost prinsă într-o discuţie cu unii pasageri, în vreme ce el era deja cu Gustavo în autobuz când ne-am suit toţi în faţa restaurantului.

Trebuie să mă concentrez asupra propunerii, dar nu pot. Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să discut cu Walsh. Mă uit în jur; stă lângă autobuz şi trimite mesaje.

— Hei!

Îi dau un ghiont şi aproape tresare. Mă încrunt.

— E totul în regulă?

îşi bagă telefonul în buzunarul de la spate şi dă nonşalant din mână.

— Desigur!

— Ba nu! Ce se întâmplă?

— Nimic.

îmi pun mâinile în şolduri.

— Cine sunt Urşii cu veşti proaste? E oare Miles, barmanul ăla care ţi-a dat numărul cu câteva săptămâni în urmă?

Scoate un sunet exasperat.

— Eşti ca un câine cu un os. Nu, e un tip pe care l-am întâlnit. Foarte atrăgător!

— Dar?
îşi dă ochii peste cap.
— Ştii genul. Indisponibil emoţional. Ciudat. Dar ţi-am zis că e foarte atrăgător?
Nu o cred. Felul în care se uită în altă parte şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul ca atunci când a luat maşina mamei şi a adus-o doar cu „câteva zgârieturi”. Şi zgârietura era bara de protecţie, care atârna pe jumătate desprinsă.
— Walsh...
— Scuze, eşti Henley Evans?
O femeie minionă care poartă un tricou polo roşu cu logoul Seaquest Adventures mă bate pe umăr.
— Eu sunt Analisa! Bună!
După drumeţie am uitat cu totul de întâlnirea noastră.
— Mersi că ai acceptat!
— Desigur, plăcerea e de partea mea!
Vocea ei, în care se simte accentul spaniol, e caldă ca o rază de soare. Părul ei brunet e zburătăcit de vânt când se întinde să-mi trimită o sărutare prin aer.
— Sunt încântată că ne vizitează unul dintre managerii pe marketing. Se uită în spatele meu, apoi adaugă: Şi tu trebuie să fii Graeme. Am primit e-mailul de la tine seara trecută.
Rămân cu gura căscată pe când Graeme vine lângă mine.
— Mă bucur să te cunosc! spune el.

Analisa îi trimite şi lui o sărutare pe obraz.
Stai aşa! A fost ideea *mea* să intru în legătură cu Analisa. întâlnirea *mea.* îmi încordez maxilarul şi îmi mişc degetele prin pantofi.
Lui Graeme i se topeşte zâmbetul când îmi vede expresia facială.
Analisa întinde braţele.
— Asta chiar e super! Doi angajaţi aici, în aceeaşi zi. Sunteţi gata pentru un tur privat al Centrului de zootehnie? Soţul meu lucrează aici, iar eu sunt voluntară în cadrul evenimentelor de implicare a publicului...
— Scuze că te întrerup, zice Graeme. Dar era deja programat turul pentru Henley?
— Da, e-n regulă? face Analisa. Credeam că ar fi mai uşor să combinăm întâlnirile şi să vă fac şi turul în acelaşi timp. Apoi putem vorbi mai multe despre operaţiunile din regiuni şi vă pot răspunde la orice întrebare.
Muşchii mi se destind puţin. Graeme nu a ştiut de întâlnirea mea şi i s-a adresat Analisei pe cont propriu. Se pare că minţile luminate gândesc la fel.
Graeme îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.
— Nu ştiu! Nu vreau să deranjez...
— E-n regulă! intervin eu. Nicio problemă!
Analisa se uită la mine şi la Graeme, iar apoi la Walsh,
care dă să plece. O iau de braţ şi o aduc înapoi.

— Analisa, ţi-o prezint pe sora mea! Walsh, ea e Analisa Mendoza! Este intermediarul nostru regional pentru Galápagos.

— încântată de cunoştinţă! Ai dori să ne însoţeşti? o întreabă pe Walsh.

Walsh ridică dintr-un umăr şi clatină din cap pe când se uită la mine şi la Graeme.

— Nu... nu vreau să întrerup...

— Haide că nu întrerupi! îi zic.

— Te rog! se oferă şi Graeme.

Ochii albaştri ai surorii mele îi întâlnesc pe ai mei, iar expresia ei veselă dispare. Pentru o clipă, citesc în ochii ei nesiguranţă, chiar vulnerabilitate. Mă încrunt.

Una dintre turistele mai tinere vine într-un suflet. E cam de vârsta noastră şi călătoreşte cu părinţii, dacă îmi amintesc bine.

— Eşti gata, Walsh? o întreabă ea şi face semn spre un grup care a început să meargă deja spre Centrul de zootehnie.

— Da, vin imediat!

Zâmbind larg, femeia se alătură din nou familiei.

— E în regulă, mersi oricum! îi spune Walsh Analisei înainte să se uite la mine Ne vedem după aia?

— Sigur. Mai avem cel puţin două ore libere să explorăm oraşul. Va fi prilejul perfect ca să vorbim.

Walsh ridică degetul mare înainte să se ducă într-un suflet spre grupul care pleacă.

Analisa îşi apropie palmele.

— În regulă, atunci să începem turul!

O pornim pe trotuarul pavat spre Centrul de zootehnie. Graeme îşi pune rucsacul pe un umăr şi se apleacă pentru a-mi şopti la ureche.

— *Sigur* nu te deranjează că vin şi eu?

Telefonul e ca o piatră de moară în buzunarul meu, şi îmi amintesc clar prima sarcină de pe listă.

Sarcina #1: înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Chiar şi acum îmi răpeşte şansa de a ieşi în avantaj. Am stabilit întâlnirea cu Analisa în urmă cu două săptămâni, pe când el s-a gândit în ultima clipă. Voiam să văd Centrul de zootehnie şi să o întreb între patru ochi despre regiune. Aveam nevoie de avântul ăsta.

Dar ar fi de rahat să-l exclud pe Graeme. Are tot dreptul să se vadă cu Analisa ca şi mine.

— Nu! îi spun. E OK!

Ridică din sprâncene.

— Pe bune?

După ce-mi cercetează expresia, zâmbeşte larg cu buzele lui suple – buze care doar cu trei zile în urmă erau lipite de ale mele.

— Bine!

^

Turul oferit de Analisa e ca o furtună. După zona îngrădită din exterior plină cu ţestoase adulte de diferite specii şi înconjurată de hoarde de turişti, ne duce prin locuri mai liniştite, unde publicul nu

are acces: ţarcuri unde sunt puii (pui de ţestoase, ce drăguuuţ!) şi clădiri unde se face cercetare.

De-a lungul turului, eu şi Graeme ne tot apropiem şi ne îndepărtăm fără să scoatem un sunet. Îi ating antebraţul ca să-i arăt o pasăre cântătoare de un galben-des- chis care sare pe un zid de piatră din spatele nostru. Mă apucă de cot ca să mă ducă pe lângă o baltă de noroi care acoperă cărarea. Dar de fiecare dată ne îndepărtăm înainte ca apropierea să ne copleşească

.O ascult cu atenţie pe Analisa şi amândoi o bombardăm cu întrebări. Ne duce din laborator în laborator, până ne oprim într-unui ticsit cu multe cutii în care sunt insecte târâtoare.

— *Hola, mi querido!* îi strigă unui tânăr deşirat, cu păr blond-cenuşiu, aplecat deasupra unui microscop.

Când o vede pe Analisa, faţa lui aspră se luminează.

— Bună, scumpo! Ce surpriză plăcută! exclamă şi o trage în poala lui, sărutând-o îndelung pe obraz.

Mă îmbujorez. Nu că mă opun afecţiunii în public, dar ei doi sunt îndrăgostiţi lulea, iar afecţiunea lor reciprocă e orbitoare.

— Sunt prieteni de-ai tăi? o întreabă în timp ce face semn spre noi.

— Nu, nu sunt colegi! Ţi-am zis că fac un tur azi, ai uitat? De aia ţi-am cerut-o, îl lămureşte şi îşi scoate cartela de acces de la gât.

Bărbatul se plesneşte peste frunte, se ridică şi o pune pe Analisa din nou în picioare. îi văd tricoul pentru prima oară: e gri, iar pe el scrie „Entomologii nu se sperie de gândaci”. încerc să nu pufnesc în râs.

— Mda! Aş uita şi că am capul pe umeri dacă n-ar fi Analisa să-mi amintească. Sunt Doug, soţul ei, spune bărbatul, apoi întinde mâna şi facem prezentările.

— Doctor Douglas Shaw, îl corectează ea, ridicând mândră bărbia. Unul dintre cei mai importanţi entomologi din Galápagos.

— Să înţeleg că nu eşti de aici, spune Graeme.

— Crezi? râde tare Doug pe când arată spre tenul lui roşiatic. Sunt importat din Australia, frate.

— Ce te-a adus în Galápagos? îl întreb, rezemân- du-mă de masa din spatele meu.

Ceva bâzâie la urechea mea şi mă uit peste umăr. E o cutie plină cu buburuze agitate pe un raft din spatele capului meu.

îmi zâmbeşte larg şi i se văd dinţii lătăreţi.

— Dragostea şi insectele.

Analisa chicoteşte.

— în mare parte insectele.

— Doar dragostea, spune el încetişor, luându-şi soţia pe după umeri. Nu credeam că o să părăsesc Australia, dar se pare că o urmez peste tot pe femeia asta.

Mi se pune automat un nod în gât şi tuşesc ca să-l eliberez. Nu mă uit la Graeme.

— De ce gărgăriţe? întreb. Nu sunt din Galápagos, nu?

Graeme se apropie de Analisa şi încep să vorbească.

— O, nu, nu sunt! Excelentă observaţia!

Doug îşi atinge într-o parte nasul mare şi se îndreaptă spre cutia cu gărgăriţe.

— în urmă cu câţiva ani, frumuseţile astea ne-au ajutat să luptăm împotriva unor intruşi

nesuferiţi, pe nume păduchi ţestoşi. Dar să nu vă lăsaţi păcăliţi, pentru că nenorociţii ăştia au făcut pagube mari.

Doug întinde mâna spre un raft mai înalt şi scoate o cutie transparentă de mărimea uneia de pantofi, înăuntru e o insectă care arată ca o pastă de dinţi albă şi pufoasă care se ţine de o ramură înfrunzită.

— Se agaţă de plantele lemnoase şi le sug toată seva, secându-le de vitalitate. Au ajuns în Galápagos cu ani în urmă şi a fost un dezastru. Multe plante de aici sunt endemice şi nu se mai găsesc nicăieri altundeva pe pământ, iar speciile de pe insule au început să scadă. Aşa că am adus o armă secretă: cel mai mare duşman al păduchilor ţestoşi.

Deschide teatral capacul unde sunt gărgăriţele, bagă mâna şi scoate o singură gărgăriţă cu un deget.

Ridic din sprâncene.

— Gărgăriţele?

îmi întinde mica insectă, iar eu o las să mi se plimbe pe degete. Chicotesc când mă gâdilă picioruşele care se plimbă pe pielea mea.

— Da! Gărgăriţele atacă păduchii ţestoşi. După ce am eliberat mai multe pe insulele afectate, nu a mai fost o problemă, iar populaţia de plante endemice şi-a revenit.

Zâmbesc larg şi îi fac vânt cu blândeţe gărgăriţei în cutia de plastic. Pe când Doug închide capacul şi pune cutia la locul ei pe raft, mă îndrept spre microscopul prin care se uita când am intrat.

— La ce lucrezi acum?

— Ah! exclamă el şi coboară tonul. Mă tem că e o problemă la care nu am găsit încă o soluţie.

Trage o tavă spre mine şi ridică capacul. Mă dau înapoi instinctiv. Un pui de pasăre fără pene, cu ochi cenuşii, zace pe tavă; e mort. Lângă el, un vas Petri pe care sunt şase larve maro.

— Ce-a păţit?

— E o insectă parazit invazivă pe nume *Philornis downsi.* Depune ouă în cuiburile de cintezoi şi, când iese larva, suge sângele de la puii de pasăre şi îi omoară. Cintezoii, care sunt pe cale de dispariţie, nu se pot apăra, ne explică Doug în timp ce dă din cap cu tristeţe. Acum studiem cele mai bune metode prin care să eradicăm insectele.

— Şi aveţi rezultate încurajatoare?

— Ceva, ceva, dar nu avem încă fonduri.

— Căutaţi donatori?

Dă din cap îndurerat.

— Mereu.

îmi zâmbeşte strâmb şi observ că i se formează o gropiţă pe obrazul aspru.

— E păcat că nu putem cere donaţii de la turiştii voştri. După ce văd comorile naturale pe care Galápagos le are de oferite, poate ar vrea să susţină efortul nostru de conservare.

Fiecare muşchi din corp îmi paralizează. Nici nu mai respir.

Asta e!

Ideea vagă care mi se formase în timpul drumeţiei de dimineaţă cu Xiavera pe insula Floreana iese la suprafaţă ca un torent. Cuvintele ei de mai devreme îmi răsună în creier ca un clopot: „Oamenii sunt de vină. Dar tot ei pot reprezenta şi soluţia”

Deodată ştiu exact ce o să prezint când o să fac propunerea. Numai că e mai mult decât un plan de marketing. Mult mai mult. E o realiniere totală. Inima începe să-mi bată din ce în mai tare când îmi dau jos rucsacul în căutarea carneţelului.

— Sunteţi gata? intervine veselă Analisa. Mai aveţi câteva ore ca să exploraţi Puerto Ayora. E o galerie de artă reciclată fantastică în oraş şi trebuie să vizitaţi şi pescăria...

— Pot să discut ceva cu tine un minut? o întreb pe Analisa şi o trag pe hol.

Peste zece minute, am un plan. Un plan minunat, nebunesc, idealist, dar nu am timp de pierdut! O să am nevoie de fiecare secundă până când barca se va întoarce la navă ca să rezolv detaliile iniţiale.

— Eşti gata? întreabă Graeme, trecându-şi degetele pe sub curelele rucsacului.

— O să rămân aici. Trebuie să mai discut nişte chestii cu Analisa. Şi cu Doug. Tu du-te înainte!

— îţi ştiu sclipirea din ochi. Pui la cale ceva, nu?

— Poate.

— Să fiu îngrijorat?

— Poate doar un pic.

Graeme pare îngrijorat puţin, apoi se resemnează. îmi zâmbeşte slab, dar sincer.

— Succes! Nu că ai avea nevoie.

— Graeme, am nevoie de tot norocul din lume!

Mi se strâng plămânii când îl văd luându-şi la revedere de la Doug şi Analisa şi ieşind pe uşa rotativă a laboratorului, apoi făcându-se nevăzut, dar fac abstracţie de dorul pentru el.

Trebuie să-i dau bice.

Mă întorc spre Analisa şi mă îndrept de spate.

întâi de toate, pot să stau la biroul tău?21

V

- PE UNDE AI UMBLAT?

Walsh vine lângă mine cu un cocktail băut pe jumătate când îmi fac apariţia pe puntea de observaţie. Sunt mese şi scaune din loc în loc, iar în mijloc se pregăteşte un bufet suedez pentru cină. Nava se leagănă uşor în briza serii.

îmi dau o şuviţă de păr după ureche.

— Am muncit.

— Credeam că o să ne vedem după vizita la Centrul de zootehnie?

Pe faţă i se vede durerea, dar dispare într-o secundă.

închid ochii şi gem.

— Rahat! îmi pare tare rău! Am uitat complet!

îşi ţuguie buzele şi îmi face semn să o las baltă.
— E-n regulă! Mi-am dat seama că te-ai luat cu treaba. Ţi-am cumpărat ceva.
îşi întoarce obrazul şi atinge o mărgea albastră care îi atârnă de ureche.
— Mărgelele sunt făcute de un meşter din partea locului din hârtie reciclată. Dar pentru că m-ai lăsat baltă, le păstrez eu!
Mi se strânge stomacul.
— Mi se pare corect.
Îi înşfac băutura şi iau o gură mare. E un gin cu apă tonică diluat. încearcă să şi-l ia înapoi, dar îl termin din alte două înghiţituri pe când cuburile de gheaţă se ciocnesc.
îmi dă una peste braţ.
— Mi-ai bătut băutura, vaco!
Ridic din umeri şi pun paharul gol pe o tavă plină cu pahare aflată în apropiere.
Walsh se sprijină de balustrada din metal din spatele ei, iar tivul rochiei înflorate îi pluteşte în jurul gleznelor.
— Te-am văzut cu Graeme azi. Aţi vorbit?
îmi prind mâinile şi mă sprijin şi eu de balustradă.
— Nu chiar.
îl caut imediat prin mulţime. Sunt agitată şi îmi umezesc buzele. Mă întreb ce părere o să aibă despre ce am de gând să le ofer turiştilor. O să fie clar ce am de gând cu propunerea, dar nu am ce să fac. Am nevoie de un test.
— Tot îţi mai faci griji legate de promovare?
— Nu la fel de mult ca înainte. Mi-a picat fisa la Centrul de zootehnie.

— Super! Vezi? Ştiam că o să se lege totul până la urmă. Acum nu-ţi mai face atâtea griji şi întreabă-l politicos pe bărbatul ăla dacă vrea să i te pui pe faţă!

îmi dau ochii peste cap. în afară de statul pe faţă, *chiar* trebuie să-i spun ce vreau. Au trecut trei zile de când ne-am sărutat. Trei zile de comportament profesionist menit să mascheze o atracţie înflăcărată. Şi nu e corect să-l las în suspans.

Oare îl doresc?

Răspunsul e ca un panou luminos de pe Broadway.

Da!

Dar îngerul pragmatic de pe umăr ţâţâie şi îşi pune ochelarii cu dioptrii mari pe nas.

Bine, isteaţo! Ce se întâmplă dacă daţi frâu liber pasiunii şi obţii promovarea?

O să rămână în Michigan. Expir profund. Însă o relaţie la distanţă poate merge.

Aha! Abia ai timp de o relaţie în oraşul unde stai. De parcă ai reuşi să ţii în viaţă o relaţie la distanţă. Şi, dacă el *obţine promovarea, o să se mute la Seattle, dar visurile tale profesionale o să moară.*

Măcar aş primi un premiu de consolare.

Strâmb din nas şi pufnesc iritată.

De ce nu poate fi nimic uşor în viaţă?

Cel puţin mi s-a luat o piatră de pe inimă pentru că nu mă mai apasă lipsa unei idei bune pentru propunere. Mă irită gâtul de la cât am vorbit azi, şi încă nu am dat o formă ideilor.

— Hei, pământul către Henley! bombăne Walsh şi pocneşte din degete sub nasul meu.

— Poftim?

— Am zis că o să ai şansa să vorbeşti cu Graeme în seara asta.

— De ce? Ce e diseară?

— Am pus la cale o seară distractivă după cină. Mă uit urât la ea.

— Poftim?

Cercelul de cristal din nasul lui Walsh străluceşte în lumina slabă, la fel şi ochii ei.

— E o surpriză!

O, Doamne! îmi imaginez deja.

— Ai vorbit cu Gustavo?

— Mi-a dat undă verde. Crede că o să fie amuzant pentru cine vrea să se alăture.

— Atâta timp cât nu se suprapune cu ce am plănuit deja.

— Ce ai plănuit?

Doug şi Analisa îşi fac apariţia pe puntea de observaţie îmbrăcaţi cu pantaloni kaki şi tricouri identice cu imprimeuri reprezentând nişte ţestoase uriaşe.

— O să afli, îi şoptesc lui Walsh înainte să mă îndrept spre ei. Bună! Mersi că aţi venit!

îmi ating uşor obrazul de al Analisei pe când îi trimit o sărutare.

— *Noi* îţi mulţumim! face Doug şi îmi strânge entuziasmat mâna. Nu ştii cât înseamnă pentru noi!

Dau din cap că da!

— Cred că Gustavo vrea să stăm acolo, zic şi le arăt banchetele dispuse de-a lungul provei.

îmi tremură coapsele pe când ne facem loc prin mulţime. Spre deosebire de Graeme, nu mă deranjează să mă ridic şi să vorbesc cu lumea, dar tot sunt surescitată.

Când ajungem la locul ales, Gustavo ne întâmpină. După ce se salută entuziast şi se pun la punct ultimele detalii logistice, ia microfonul şi se suie pe o banchetă ca să fie deasupra mulţimii.

— Bună seara, bună seara! începe el, şi vocea îi răsună prin boxele de afară dispuse sub punte, iar oamenii se opresc din vorbit şi întorc capul. înainte să ne bucurăm de cina în aer liber din penultima seară a croazierei, Henley Evans, manager de marketing, are o ofertă specială despre care vrea să să vorbească!

Mă ajută să mă urc pe banchetă înainte de a-mi da microfonul şi a coborî. De la înălţimea asta, tangajul navei mă face să ameţesc, aşa că mă ţin de catargul din stânga ca să-mi menţin echilibrul. N-ar fi trebuit să-mi iau pantofi cu toc; chiar şi sandalele astea cu talpă ortopedică mă fac să ameţesc. Rochia mea de un roz pal îmi flutură în dreptul genunchilor şi o netezesc.

— Bună tuturor! Cum vă simţiţi în seara asta? întreb la microfon.

Drept răspuns aud nişte chiote. Câţiva turişti ridică pahare cu vin pe jumătate pline. Walsh chiuie entuziasmată.

— V-au plăcut ţestoasele uriaşe de azi?

Şi mai multe chiuituri şi fluierături.

— Şi cine de aici a văzut cintezoiul lui Darwin?

Peste tot oamenii ridică mâna.

Prin mulţime trece cineva cunoscut, atrăgându-mi atenţia ca un far călăuzitor. Graeme vine în faţă, foarte aproape de mine. Poartă pantalonii albastru marin strâmţi şi espadrile de pânză, iar cămaşa albă cu mâneci scurte e desfăcută la primii nasturi. Zâmbeşte larg şi ridică două degete într-un salut sexy înainte să-şi vâre mâinile în buzunarele de la spate.

Mi se usucă gura. înghit în sec.

— Ţestoasele uriaşe şi cintezoii lui Darwin fac din insulele Galápagos un punct de atracţie special şi vrem să rămână aşa. Oamenii de ştiinţă lucrează din greu să conserve aceste specii unice ca să le asigure supravieţuirea pentru multe generaţii de acum încolo. Pentru cei care doresc să susţină eforturile de conservare, Seaquest Adventures ar vrea să vă facă o ofertă de nerefuzat. Pentru fiecare sută de dolari donată staţiei de cercetare, vă vom înscrie într-o tragere la sorţi lunară, iar premiul este o croazieră gratuită. Deci, dacă donaţi două sute de dolari, veţi fi înscrişi de două ori. Cinci sute de dolari, cinci înscrieri şi aşa mai departe. Iar cine donează azi cinci sute de dolari sau mai mult, va deveni membru de onoare al Clubului de conservare, ceea ce include beneficii: poate cumpăra croaziere către destinaţii noi şi are acces la excursii cu preţ redus.

Turiştii încep să şoptească între ei. Muşchii lui Graeme se destind, iar braţele îi cad pe lângă trup. Buzele i se ridică pentru că a înţeles, apoi îşi pleacă bărbia, dând din cap.

A prins ideea. Propun o trecere clară la ecoturism. O iniţiativă filantropică poate reprezenta piatra de temelie a strategiei noastre de marketing în regiune, inclusiv pe segmentul digital. Ne poate ajuta să ne diferenţiem drept o companie căreia îi pasă să dea înapoi societăţii şi care îi îndeamnă pe oameni să susţină o cauză nobilă şi poate să pornească într-o viitoare croazieră alături de noi drept premiu.

Când Graeme ridică privirea, are flăcări în ochi, dar nu de furie sau invidie.

E mândru.

Simt cum mă pătrunde un val de căldură până în măduva oaselor.

— Puteţi face donaţii prin contul de la bord, nu e nevoie să folosiţi carnetul de cecuri. Doar completaţi unul dintre cartonaşele de pe mese şi daţi-l unui membru al personalului. Mai avem doi musafiri speciali care ni se alătură în seara asta la cină: doctor Douglas Shaw, om de ştiinţă la staţia de cercetare, şi soţia lui, Analisa Mendoza. Analisa este membru al personalului şi voluntar în cadrul acţiunilor de sensibilizare. Sunt aici să vă răspundă la orice întrebare legată de felul în care donaţiile voastre pot schimba în bine lucrurile.

Doug se suie pe banchetă lângă mine şi face cu mâna mulţimii înainte de coborî. Analisa îşi agită braţul în aer.

— Vă mulţumim că ne lăsaţi să vă împărtăşim minunile din Galápagos şi pentru că vreţi să susţineţi eforturile de conservare din

regiune! Acestea fiind spuse, cina e servită, spun eu pe când mă uit la Gustavo, care ridică degetul mare în aer.

Mulţimea se entuziasmează pe când personalul duce ultimele platouri calde la bufet. Mirosul picant de friptură se ridică în aer şi îmi lasă gura apă. închid microfonul şi mă întorc într-o parte ca să cobor cu grijă de pe banchetă, dar, din cauza tangajului şi a pantofilor cu toc ortopedic, mă împiedic când ajung pe punte.

O mână fermă mă prinde de mijloc şi se degajă căldură din acel loc.

— Excelent! îmi şopteşte Graeme, care îmi ia microfonul şi îl bagă la loc în cutie.

— Da?

Are o tristeţe în privire, pare puţin îngrijorat, dar umbra asta dispare repede. Dă din cap că da.

— Văd potenţialul de marketing. Dar, mai mult decât atât, ai făcut ceva benefic pentru zona asta, lucru care e nepreţuit.

— Vedem, îi zic în şoaptă şi îmi frec pielea de găină de pe antebraţe.

— Ce-a zis James? Bănuiesc că a trebuit să îi ceri voie înainte de a propune ceva turiştilor.

Un chelner trece pe lângă noi cu o tavă plină cu pahare cu vin. Aleg un vin alb, iar Graeme, unul roşu. Sorb cu lăcomie. Da, l-am sunat pe James azi din biroul
Analisei. A fost o conversaţie amuzantă. După un interogatoriu îndelungat despre planul principal,

James a tăcut aşa multă vreme, că am crezut că-mi sare inima din piept. Dar apoi a vorbit:

„Dacă tu crezi că e cea mai bună idee, în regulă! încearcă!”

Măcar mi-a aruncat şi mie un os, pentru că s-a oferit să le spună angajaţilor de la birouri ca eu să mă concentrez pe detaliile logistice cu Gustavo şi cu contabilul navei. Mai iau o gură de vin ca să maschez faptul că nu ştiu cât de mult să-i spun lui Graeme.

— Hei, hei, hei! îi spun, dând din deget. N-o să-i dezvălui concurenţei secretele.

Mă silesc să râd.

Graeme se apropie încruntat.

— Tot aşa mă vezi?

— Da şi nu! îi şoptesc.

Ridic bărbia şi ni se întâlnesc privirile. Discuţiile şi oamenii care se mişcă în jurul nostru se răresc şi parcă rămânem singurii de pe navă.

Nu văd decât faţa lui Graeme – firele din barbă, buzele catifelate, nasul puţin strâmb şi genele negre care îi încadrează ochii albaştri de culoarea oceanului. Nu simt decât o dorinţă copleşitoare de a elimina distanţa dintre noi. Nu-mi aud decât bătăile inimii.

O farfurie se sparge undeva, pe punte, iar realitatea mă izbeşte deodată. îmi clatin capul să-mi limpezesc gândurile.

— Gata cu discuţiile legate de muncă!

îmi tremură vocea, dar ţin bine paharul cu vin când îl ridic.
Graeme se uită la mine şi ciocnim paharele, iar sunetul e clar şi sfredelitor.
— De acord! Despre ce vrei să vorbim?
Mă uit în jur ca să caut inspiraţie.
— Ce zici de mirosul apetisant al cinei?
— A venit vremea să dăm iama la bufet?
— Hai!
Ne umplem farfuriile cu mâncare. Graeme rămâne în capătul îndepărtat al bufetului când câţiva turişti încep să discute cu el. Ridică bărbia spre mese şi îmi face semn să o iau înainte.
Ajung până la masa unde stă Walsh înainte să-mi dau seama că am uitat să-mi pun sos pe salată. Mă întorc în direcţia opusă şi mă strecor printre turişti spre bufet, dar rămân în spatele unui pasager îndesat şi încet. Bagă o lingură în tava cu friptură de porc şi îşi tot umple farfuria până când are cantitatea perfectă. Vocea Donnei îmi străpunge frustrarea.
— Graeme, aici erai!
— Bună seara, Donna! Arăţi minunat în seara asta!
Mă uit pe lângă turist, care acum se luptă să înfigă furculiţa într-o farfurie cu cartofi. Donna şi Graeme sunt la capătul bufetului. Nu mă văd. îmi trag capul şi ascult.
Donna pufneşte indignată.
— Vreau să-ţi zic ceva! Solicitarea asta de donaţii..., începe ea.

Mă pregătesc pentru impact.
— Cred că e minunată!
Simt că mă lasă degetele şi aproape îmi scapă farfuria pe jos.
— Charles şi cu mine suntem aşa de încântaţi că putem ajuta zona asta! Mulţumim că ne-ai oferit prilejul!
— Cu plăcere, deşi ar trebui să-i mulţumiţi colegei mele, Henley. A fost ideea ei. Ea a pus totul în mişcare.
— Ei, bine, să-i mulţumeşti din partea noastră!
Sunt aproape de capătul bufetului acum şi mă strecor
prin mulţime înainte să mă observe Graeme şi Donna.
Simt că-mi vine să plâng şi trebuie să trag aer în piept ca să mă calmez. Celui mai pretenţios pasager de pe navă i-a plăcut la nebunie să aibă şansa de a susţine eforturile de conservare din Galápagos, iar Graeme s-a asigurat să-i spună că a fost ideea *mea.*
încă mă lupt cu un val de emoţie când mi se alătură la masă câteva minute mai târziu.
— Ce e? mă întreabă când îmi vede expresia.
Pare sincer mirat. Nu ştie că l-am auzit.
— Nimic, îi spun în timp ce iau furculiţa, dar o las câteva secunde mai târziu. Mersi!
— Pentru ce?
— Pentru ce i-ai zis Donnei acum. Te-am auzit vorbind cu ea fără să vreau.

Se întinde pe sub masă şi îmi strânge mâna. Nu vreau să-mi dea drumul.
— Cu plăcere!
După câteva secunde îşi trage mâna. Ne apucăm să mâncăm. Membrii echipajului aduc sticle cu vin, ne umplu paharele, iar oamenii încep să vorbească din ce în ce mai însufleţit. La masa de lângă, Doug şi Analisa stau cu câţiva din turiştii mai în vârstă. Doug îi acoperă mâna pe masă şi îi atinge încheieturile degetelor cu degetul mare. Ce dovadă de sensibilitate! De ce lucrurile nu pot fi la fel de uşoare cu Graeme?
înghit puţină carne de porc.
De ce lucrurile *nu pot* fi uşoare cu Graeme?
Poate trebuie să fac ce mi-a sugerat Walsh şi să mă concentrez pe momentul prezent. Şi ce dacă nu ştiu cum vor evolua lucrurile mâine sau poimâine? Nu schimbă ce simt pentru Graeme acum, în momentul ăsta. Şi a zis că e dispus să nu spună nimănui despre relaţia dintre noi, oricare ar fi ea. Totul se reduce la asta: oare pot avea încredere în el?
Da! Absolut!
Pe măsură ce farfuriile se golesc, iar paharele se umplu din nou, oceanul înghite soarele în nuanţe de purpuriu şi roz. După încă un pahar cu vin, cineva mă bate pe umăr.
— Noi plecăm, îmi spune Analisa din spatele meu. Mersi din nou pentru tot! adaugă şi îşi apropie obrazul de al meu.
Mă ridic şi o iau pe lângă scaun, vorbind mai încet:
— Cum a mers?

— Uimitor, absolut uimitor! intervine Doug, care îmi dă un munte de cartonaşe cu donaţii. Are ochii mari şi e confuz, dar nu cred că de la vin. Mă uit pe cartonaşe la sumele bifate.

$100

$500

$200

Icnesc. *O mie de dolari.* De la Donna şi Charles Taylor. Inima mi-e atât de plină, că aproape explodează!

— O, Doamne! murmur.

— Şi astea sunt doar de la masa noastră, îmi spune Doug.

Oare câţi bani am strâns? Dacă şi ceilalţi de la alte mese s-au implicat măcar pe jumătate, atunci seara asta dovedeşte că ideea mea a fost *genială.* Un râs sălbatic se ridică în mine, dar îl înăbuş. Să râd ca o nebună şi să ţopăi pe loc nu e chiar reacţia cea mai profesionistă. Mă simt şi un pic vinovată. Dacă obţin promovarea, Graeme rămâne în Michigan. Singur.

Nu pot să mă gândesc la asta acum. N-o s-o fac!

— Sunt aşa de fericită că eforturile voastre de conservare au rezonat cu turiştii! le zic.

— Nu ai idee cât înseamnă pentru mine, pentru noi! Şi pentru cintezoi! Mulţumim!

Doug îmi strânge mâna cu ambele mâini.

— Poate reuşim să mai facem iniţiativa asta şi în altă croazieră?

— Sper. Dacă totul merge conform planului, o să o facem în fiecare croazieră!

Doug şi Analisa pleacă şi îmi fac cu mâna. însă, înainte să mă pot întoarce, Nikolai apare în faţa mea.

— Bună seara...

— Acum e momentul!

Walsh sare din scaun şi îmi zâmbeşte enigmatic pe când ia furculiţa şi o loveşte de paharul cu apă.

— Puteţi să-mi acordaţi puţină atenţie, vă rog? ridică ea vocea.

Turiştii de pe punte amuţesc.

Pentru cei care vor să se distreze după cină, veniţi la bar! Vom avea o bătălie a playbackurilor

.22

MAXILARUL MEU CADE PE JOS ŞI SCUFUNDĂ NAVA.

— Poftim?

— Bătălia playbackurilor, pronunţă ea clar şi răspicat. Iniţial am vrut karaoke, dar Gustavo nu a vrut să folosim microfoanele. Playbackul e cea mai bună idee.

— Şi de ce crezi asta?

— Uită-te în jur! îmi spune.

Turiştii sunt mai mult decât încântaţi. Mulţi zâmbesc larg şi dau entuziasmaţi din cap – cel puţin cei sub 40 de ani. Cei mai în vârstă chicotesc şi nu vor să o facă, dar tot zâmbesc îngăduitori pe când o iau pe scări şi se duc probabil în cabinele lor. Chiar şi Donna zâmbeşte. Atmosfera e festivă, muşchii mi se îndoaie, iar terminaţiile nervoase parcă îmi zumzăie.

Graeme se dă cu scaunul în spate şi se ridică şi el.

— O să faci playback?

— Nu, probabil doar o să mă uit! recunosc. Dar sună distractiv. Tu n-o s-o faci, nu?

îmi zâmbeşte autoironie.

— Nu prea mă dau în vânt să fiu centrul atenţiei în mulţime.

Nikolai ridică degetul în aer.

— Ce e cu playbankul ăsta?

Walsh vine între mine şi Nikolai şi îl ia de braţ, conducându-l spre scări.

— Play- *back*. Se pune o piesă, iar tu trebuie să mimezi cuvintele, dar nu cânţi. Dansul e opţional. Trebuie să fii şi un pic dramatic.

Vocea i se topeşte pe când coboară scările spre bar. Slavă cerului că Walsh bruiază bine!

— Mergem? mă întreabă Graeme şi întinde braţul. Ezit o fracţiune de secundă înainte să-l accept. Pielea
îi e caldă la atingere, iar parfumul îmbătător m-ar face să îmi îngrop faţa în scobitura gâtului lui. Mă apropii, dar nu foarte mult. Trebuie să păstrăm aparenţele profesionale.

La bar, se simte nerăbdarea când ajungem. Aproape 40 de turişti sunt în încăpere – în mare parte femei, dar şi câţiva bărbaţi. Se aud conversaţii purtate de oameni abţiguiţi şi fericiţi. Graeme mă conduce înspre canapelele de un albastru marin care înconjoară scena centrală şi ne aşezăm. În partea cealaltă a camerei, Xiavera îi arată lui Walsh cum să conecteze telefonul la două boxe ascunse într-un dulap.

— Chiar se pricepe, îmi spune Graeme, îndreptân- du-şi bărbia spre Walsh.

— La ce?

— Să aducă oamenii împreună şi să facă atmosferă, ca ieri, când a început să facă yoga pe plajă. Turiştii o adoră. Ce meserie are?

— E maseuză şi în curând instructor de yoga.

— I s-ar potrivi mănuşă dacă ar fi coordonator de spa la bord.

Poftim?

— Da!

Dwight, prietenul lui Nikolai, vine agale şi se aşază lângă mine pe canapea. Facem schimb de amabilităţi cu toţii.

— Vrea cineva ceva de la bar? întreabă Graeme.

Dwight clatină din cap şi îi murmură un „mulţumesc”.

Graeme se uită la mine. De ce nu?

— Pinot grigio.

— S-a făcut!

Zâmbetul pe care îl afişează îmi face degetele de la picioare să se îndoaie, iar stomacul să facă salturi.

Dwight se apleacă spre mine imediat ce Graeme a dispărut.

— Să ştii că nu e băiat rău, îmi spune el tărăgănat, întorc capul în direcţia lui Dwight.

— Cine?

Face semn spre Nikolai.

— Depune prea mult efort.

în partea cealaltă a camerei, Nikolai se apropie de Xiavera şi încearcă să se sprijine cu cotul de nişte dulapuri. Alunecă şi aproape dă peste ea înainte să-i iasă poziţia.

— Mult prea mult! râde Dwight. Dar nu e băiat rău. Unii pur şi simplu vor să-şi pună beţe în roate ca să-şi înveţe lecţia.

Mă sprijin cu cotul de canapea ca să mă întorc şi să-l văd pe Dwight mai bine.

— Voi doi sunteţi prieteni buni, nu?

— Ştiu că e greu de crezut, dar, de fapt, avem mai multe în comun decât ai crede.

Dwight are un aer dezarmant. Seamănă cumva cu unchiul preferat, gata mereu să zâmbească şi să-ţi spună o poveste. Mă trezesc zâmbind larg.

— Ce anume?

— Ei bine, amândurora ne plac filmele clasice de groază. Şi cum toarce feroce motorul unei maşini de colecţie. Nik vine în fiecare duminică să mă ajute să meşteresc la Mustangul meu din 1969, deşi ştiu că are chestii mai bune de făcut. Râde puţin, apoi continuă: Cred că-i place să mă ţină ocupat. Vezi tu, n-am mai vorbit cu fiul meu de peste cinci ani, de când i-am povestit despre „stilul meu de viaţă”. E pastor la una dintre bisericile din Odessa, iar dacă enoriaşii ar şti că are un tată gay, ar fi scandalizaţi.

Mă încrunt şi îl strâng pe Dwight de mâna tăbăcită. Mă atinge cu căldură.

— Şi cum părinţii lui Nikolai încă sunt în Rusia, iar imigrarea e un proces anevoios, nu a reuşit să obţină aprobările necesare ca să-şi aducă familia aici. Poţi spune că suntem două suflete singure care îşi caută jumătatea.

Dă cu amărăciune din cap, iar apoi se aşază picior peste picior.

— E uimitor cum o primă impresie despre cineva se poate schimba odată ce cunoşti persoana respectivă.

Chiar aşa e.

îmi umezesc buzele şi mă uit peste umăr ca să-l reperez pe Graeme. îi mulţumeşte barmanului şi are câte un pahar în ambele mâini.

Cumva, de-a lungul a câteva zile, Biscuit Graham-Co- llins a devenit, pur şi simplu, Graeme: persoana care îmi face inima să bată nebuneşte oricând mă gândesc că o să-l văd. E cea mai mare surpriză din viaţa mea.

Walsh se suie pe scena din mijlocul camerei.

— Cine e gata pentru bătălia playbackurilor? întreabă ea ca un prezentator de wrestling.

Oamenii încep să chiuie de bucurie. Perna de pe canapea se lasă pe când Graeme se întoarce şi îmi întinde un pahar cu vin. Când îl iau, ni se ating degetele. îmi ţin respiraţia şi îmi trec cu tandreţe degetul arătător peste degetul lui mare. E un gest mic, ceva ce nimeni nu o să observe. Dar mă simt de parcă am tras o duşcă de coniac din dulapul cu băuturi al lui tata. E ilegal, incitant şi delicios! Lui Graeme i se umflă vizibil pieptul, iar flăcările din ochi ar putea topi gheţari.

— Acum..., continuă Walsh.

Graeme dă drumul paharului şi iau o gură tremurată de vin. Mă simt puţin ameţită, iar alcoolul îmi alunecă pe gât de parcă ar fi o fâşie de mătase.

— Competitorii se vor duela câte doi – câştigă cea mai bună interpretare playback în opinia publicului. Criteriile vor include entuziasmul, acurateţea versurilor şi, dacă le aveţi, mişcările şmechere de dans, continuă Walsh şi îţi ridică braţele deasupra capului, unduindu-şi şoldurile dintr-o parte în alta în strigătele de bucurie ale mulţimii.

Ceva nu-mi dă pace. Walsh se delectează cu rolul ei de maestru de ceremonii, dar e ceva... în neregulă... cu ea. Are o energie un pic frenetică şi e mai agitată decât de obicei. Poate e de la ginul tonic.

Walsh întinde braţele.

— Cine vrea să spargă gheaţa?

în încăpere se lasă tăcerea câteva secunde până când Nikolai vine în faţă.

— Eu! Eu sunt primul!

Mă abţin să nu oftez.

Nikolai se duce la Walsh. După o discuţie scurtă în şoaptă, se întoarce şi iese din încăpere. Mă uit nedumerită la Dwight.

— Oameni buni, pregătiţi-vă! spune Walsh, dând din cap pe când apasă ecranul telefonului.

în sală se aud primele acorduri ale piesei „I'm Too Sexy” a formaţiei Right Said Fred, iar Nikolai îşi face intrarea dând din şolduri.

Merge ţanţoş prin încăpere, mimând versurile piesei, şi îşi trece mâinile prin părul rărit. Când sare pe scenă şi se întoarce, lumina se răsfrânge de pe firele metalice ale tricoului său. Merge cu

aroganţă, îşi leagănă şoldurile şi mişcă din fund cu suficient entuziasm cât să pornească un carusel.

Vreau să închid ochii, dar nu mă pot uita în altă parte. Stomacul îmi face salturi de jenă, dar el nu se simte deloc nelalocul lui. Pe faţă i se citeşte bucurie absolută.

Arată cu degetul şi se uită prin mulţime până când se opreşte... la mine.

Mă izbeşte un val de groază şi mă abţin să nu o iau la sănătoasă.

Evident că vine dansând spre canapea până când ajunge să se învârtă pe cealaltă parte a mesei. Slavă Cerului că e masa aia rotundă!

Numai că pune piciorul în adidas pe masă. Şi dă din şolduri.

în faţa mea!

Şi a lui Graeme, pentru că stă chiar lângă mine.

Mă afund în canapea, dar, din păcate, nu mă înghite. Mă dau cât mai în spate pe când şoldurile lui Nikolai se leagănă din ce în ce mai aproape, ca o bilă pentru demolări. în dreapta mea, Graeme se uită la Nikolai cu maxilarul încordat. în stânga mea, Dwight jubilează şi dă din cap.

Femeile între două vârste strigă – nu de veselie, de *groază* – pe când Nikolai pompează aerul pe ritmul muzicii.

într-un final Nikolai îşi ia piciorul de pe masă.

Răsuflu uşurată, dar apoi vine şi mai aproape de mine, zgâriind aerul ca o pisică şi cu buzele

mişcându-se în sincron cu versurile. Când e la câţiva centimetri de genunchii mei, îşi ridică tricoul...

Nu!

— Da! strigă cineva. Scoate-l!

Pe când îşi ridică tricoul ca să-şi arate abdomenul gras, muzica se estompează.

— Buuuun, a fost extraordinar! Aplauze pentru doctorul Kozlov! strigă Walsh ca să acopere cele câteva aplauze.

Mă uit repede prin încăpere şi mi se confirmă ce am bănuit: majoritatea oamenilor sunt la fel de şocaţi ca mine, iar grupul de femei gălăgioase din spatele meu reprezintă fan clubul lui Nikolai.

Acesta ridică ambele braţele ca un erou victorios. Se întinde după mine – probabil ca să mă ia de mână –, dar Graeme îl blochează, punându-şi mâna peste a mea. îi zâmbesc recunoscătoare.

Nikolai ridică puţin din umeri şi îmi trimite o sărutare pe când merge degajat pe lângă masă şi se trânteşte pe canapea de partea cealaltă a lui Dwight.

Walsh face un pas în faţă.

— O interpretare extrem de greu de egalat. Cine vrea să-l depăşească?

Oamenii întorc capetele şi se uită prin sală.

Graeme se întoarce spre mine... şi se ridică în picioare.

— Eu!

Mă uit la el cu gura căscată. Detestă să se afle în faţa unui public... şi nu e ca şi cum stă câteva secunde la instructajul de siguranţă. E complet altceva.

Ia trei guri mari de vin, îşi pune paharul pe masă şi îmi face cu ochiul. Femeile din bar zâmbesc larg şi îşi dau coate.

Se duce la Walsh şi îi şopteşte ceva la ureche. Ea radiază şi caută prin telefon. Când aprobă din cap, el se îndreaptă cu paşi mari spre scenă şi se aşază în mijloc, cu faţa la mine. îşi depărtează picioarele, ţinându-şi degetele de la mână de parcă ar fi un microfon. Walsh vine într-un suflet să ocupe locul lăsat liber de el şi se trânteşte lângă mine.

Mă uit în ochii lui. Boxele de la bar pârâie. Zâmbind larg, îşi coboară bărbia în piept, iar eu simt furnicături din cap până în picioare.

în boxe se aude refrenul de la „Take a Chance on Me'[n], piesa celor de la ABBA. Inima îmi explodează ca o piñata.

Graeme rămâne complet nemişcat, iar buzele i se mişcă în acelaşi timp cu versurile. Apoi, când se aude

[1] ,Acordă-mi o şansă!” (n. red.) şi vocea a doua, ridică bărbia şi îmi întâlneşte privirea. Călcâiul i se mişcă pe ritm. Instrumentele cresc în intensitate. Ochii îi strălucesc, iar mişcările i se intensifică odată cu muzica.

Pe când Nikolai doar mişca din umeri şi dădea din şolduri, Graeme dansează subtil, discret.

Şi sexy ca *naibal*

Căldura mi se răspândeşte prin corp ca aburul care iese printr-o gură de aerisire.

Un vitraliu nu are nevoie de perdele, iar un bărbat perfect ca Graeme nu are nevoie de mişcări de dans *evidente* ca să emane senzualitate. E suficient să dea puţin din şolduri.

Graeme se leagănă în faţă şi în spate, şi arată spre piept în timpul refrenului. Când îşi mişcă şoldurile pe ritmul muzicii, mi se usucă gura şi mă străbate un fior pe şira spinării. Are entuziasmul lui Tom Cruise şi senzualitatea lui Patrick Swayze. E Jake Ryan, Patrick Verona şi Clark Kent într-unui. Un Adonis care mimează cuvintele sopranei formaţiei disco a anilor '70.

Şi nu mă slăbeşte deloc din priviri în timp ce face toate astea.

Walsh mă apucă de antebraţ şi parcă spune *vai de mine.*

Turiştii îşi şoptesc în timp ce îmi aruncă priviri pline de subînţeles.

Nu-mi pasă!

Pentru că fetiţa de 13 ani din mine ţipă aşa de tare acum, că aş putea sfâşia o pernă. Se dă în stambă pe scenă şi îşi sacrifică mândria pentru mine. Abia observ când Walsh îmi ia paharul de vin care mi se clatină din mână şi îl pune pe masă.

La al doilea vers, Graeme ezită. I se şterge zâmbetul pe când pare să-şi dea seama pentru prima dată că sunt mulţi turişti fascinaţi în jurul lui. I se înroşesc pometii.

Mă ridic în picioare.

Mimez automat versurile pe care le ştiu pe de rost. întind un braţ spre el...

I se ridică pieptul şi i se lasă înainte să zâmbească şi să îi apară sclipirea în ochii. Mă ia de mână, mă trage pe scenă şi mă învârte.

Şi apoi suntem singuri. Luminile se sting şi mai e doar un reflector deasupra noastră. Publicul se estompează. Sunt doar şoldurile, muzica şi energia care creşte între noi.

Take a chance on me!

începem să ne mişcăm şi ni se ating doar palmele. Suntem sincronizaţi perfect, ca într-o oglindă. Las muzica să mă umple şi exprim bucuria pe care o simt.

Sunt acum cu spatele în faţa lui şi mă lasă pe mine să preiau conducerea. îmi mişc braţele de la un şold la altul şi flutur din degete într-o mişcare siropoasă. Graeme e pe ritm. Mă las în jos şi mă unduiesc, mimez versurile şi mă uit la el peste umăr pe când face acelaşi lucru în faţa mea.

Mă apucă de şold cu putere şi mă învârte ca să fiu cu faţa la el. Ne mişcăm împreună pe ritmul muzicii.

îi devorez fiecare unghi al feţei. Savurez extazul care îmi curge prin vene, dar şi atracţia dintre noi şi chiar şi teama din suflet – savurez totul. Pentru că sunt aici şi sunt pregătită să risc... cu Graeme.

Pierd versurile şi nu mai mişc gura. Nici buzele lui nu se mai mişcă, şi are flăcări în ochi. îmi pun mâinile pe umerii lui. Mă mişc în braţele lui. Suntem aproape, buzele lui, la câţiva centimetri de ale mele, dar tot e prea aproape... Mă ridic pe vârfuri...

Muzica se schimbă brusc. Acum e un alt ritm disco.

Walsh sare în mijlocul scenei.

— Iar acum dansăm cu toţii!

Câţiva turişti chiuie în timp ce se ridică şi încep să danseze, îndreptându-se spre mijlocul încăperii. Clipesc şi îmi dau seama că luminile nu s-au estompat, iar noi am dansat împreună într-o lumină puternică de-a lungul unei treimi din navă. Nikolai se încruntă şi are braţele încrucişate, dar Walsh se duce dansând spre el şi îl conduce înspre oamenii care se distrează. De la spatele lui murmură:

— Du-te!

Ridic privirea spre Graeme. îmi muşc buza de jos şi arăt cu capul spre uşă.

— Vrei să plecăm de aici? murmur eu.

Ochii îi scapără ca artificiile pe când mă ţine strâns de mână. Se aude un oftat şi un geamăt.

Da, la naiba!23

V

SUNTEM LA DOI PAŞI DISTANŢĂ DE BAR CÂND GRAEME mă lipeşte de perete şi mă sărută apăsat. Cântecul pe care Walsh l-a ales ca să ne acopere

ieşirea se aude şi pe hol: „Don't Stop 'Til You Get Enough”. Deşi lipite de gura lui Graeme, buzele mi se răsfrâng într-un zâmbet.

— Am câştigat, zice el.

— Practic, tu m-ai sărutat, încerc să murmur printre sărutări. Deci câştig eu.

— E la egalitate.

— De acord!

Degetele lui mi se prind în păr şi gem pe când îşi strecoară limba în gura mea. Suntem doar dinţi şi buze, foame şi căldură. îmi ia un pic să-mi dau seama că o balustradă de metal îmi apasă spatele. îi împing pieptul şi mă trag. Suntem singuri pe hol, în capătul scărilor, dar totul s-ar putea schimba în doar câteva secunde. Ultimul lucru pe care îl vreau e să ne prindă Gustavo mozolindu-ne ca nişte adolescenţi excitaţi. încă reprezintă ochii şi urechile lui James, şi nu-mi pot permite să uit asta.

— Mergem în cabină? îl întreb eu cu o voce răguşită.

El înghite în sec şi dă din cap că da.

Coborâm scările şi nu-mi pot stăpâni chicotitul vesel care îmi stă în gât. Nu pune întrebarea – *cabina ta sau a mea?* – pentru că răspunsul e evident.

A mea e mai aproape.

Abia intrăm, că suntem lipiţi unul de altul ca banda adezivă. Mă întind în spate să pun siguranţa. Mă înclin pe perete pe când el se împinge în mine. Gemând, îmi plimb degetele pe

sub cămaşa lui şi în sus, pe abdomenul încordat. Muşchii îi tremură la atingerea mea.

— Nu trebuie să facem zgomot, îi zic în timp ce e cu buzele peste ale mele.

Il simt că dă aprobator din cap.

— Nu vreau să ştie absolut nimeni până nu aflăm cine e promovat.

— S-a făcut!

Mă sărută din nou şi se mişcă senzual în ritm cu limba şi şoldurile. Puţin dulce, dar şi puternic. Buzele lui catifelate sunt în contrast cu trupul puternic şi cu barba aspră. Mă izbeşte un val de căldură pe când îmi aduc şoldurile în faţă, îndemnându-l să-mi dea mai mult, mai repede, dar el nu renunţă.

— Mi-am dorit asta de aşa multă vreme! murmură şi mă sărută pe gât.

Fiecare mişcare a buzelor lui îmi trimite fiori de dorinţă până în suflet.

Nu mai pot minţi.

— Şi eu!

îmi lipesc faţa de pieptul lui şi îi sărut pielea de deasupra nasturelui cămăşii. Câteva fire de păr îmi gâdilă obrazul pe când îmi frec nasul de el. Pieptul i se ridică.

— Pe bune? De când?

Fac un pas în spate până când şoldurile mele sunt lipite de perete şi mă întind să-mi desfac rochia. Fără să mă uit în altă parte, o las să-mi cadă la picioare. Nu am pe mine acum decât pantofi cu toc

şi chiloţi albi, din dantelă. Privirea lui mă devorează. Tremur.

— De când mi-ai zis pentru prima oară numele la telefon. Aproape am luat foc pe loc.

II iau de mână şi i-o duc în dreptul unuia din sâni. Geme adânc. Mă cuprinde şi îşi trece degetul peste sfârcul meu întărit.

Icnesc.

— Te-ai gândit vreodată la mine gol? murmură el.

— în fiecare noapte de când ne-am îmbarcat.

— Sună bine!

Iar e peste mine şi nu e blând sau timid. Amândoi emanăm o dorinţă pură şi nestăpânită.

îmi tremură degetele pe când îi desfac nasturii. La un moment dat, el devine nerăbdător şi îşi trage cămaşa peste cap. Se aude o ruptură, apoi ceva se izbeşte de uşa de la dulap. îşi lasă cămaşa pe jos şi aproape mă împiedic de ea pe când ne ducem, împletícindu-ne, spre pat.

El aterizează primul pe saltea, iar eu peste el. Ridic o mână ca să mă sprijin de perete şi mă aşez în poala lui.

Piele. Atâta piele minunată! Mă dau din calea buze-lor lui şi trag zgomotos aer pe nas de la baza gâtului său. Sunt graţioasă ca un porc care miroase trufe.

— Doamne, ce bine miroşi! Vreau să te mănânc tot!

— Şi eu la fel.

Vocea lui e pură, o promisiune fierbinte. Mă ia şi mă întoarce pe burtă ca să fiu sub el. Nava se leagănă ca o îmbrăţişare uşoară, dar căldura dintre noi e infernală, îmi dă bareta pantofilor peste călcâie şi mi-i scoate. Unul ajunge cu zgomot pe podea. Celălalt, pe biroul de la picioarele patului.

Vreau să simt mai mult din el. Am *nevoie.* Mă întind după pantalonii lui şi îi desfac primul nasture. îi ating erecţia cu încheietura degetelor, iar el dă din şolduri, gemând. Buzele lui îmi coboară pe coaste pe când degetele sunt pe marginea de dantelă a chiloţilor. Tremur când apucă elasticul.

Aud un ciocănit undeva, peste umerii lui Graeme, şi amuţim amândoi. Ne uităm unul la altul, iar Graeme rămâne suspendat deasupra abdomenului meu.

Iar bate cineva la uşă, mai insistent de data asta.

îmi bag iar capul în pernă.

— Pe bune?

Graeme geme de parcă i-a tras cineva un pumn în burtă.

Ies de sub el, îmi bag rochia sub pat, îmi caut halatul din dulap şi mi-l trag pe mine. Mă uit înapoi la Graeme. Dacă îl vede cineva... Tot trebuie să păstrăm relaţia noastră secretă.

Ţin deschisă uşa de la baie şi îi fac semn spre interiorul rece.

— Te rog!

Graeme se dă jos cu greu de pe pat şi vine înspre baie.

— Să nu stai prea mult! îmi şopteşte pe când trece pe lângă mine.

înainte să se întoarcă, îmi pun palmele pe faţa lui şi îmi apropii buzele de ale lui, sărutându-l. Corpul îmi strigă să nu mă opresc, dar mă forţez să mă desprind.

— Două minute! îi zic pe când închid încetişor uşa.

înjurând de toţi dumnezeii, mă duc hotărâtă spre uşă

şi o deschid puţin.

De partea cealaltă e Nikolai Kozlov.

I se şterge zâmbetul de pe faţă când se uită la mine. Mă gândesc că mi se vede furia. Vaginul meu urlă şi şuieră pentru că a fost întrerupt.

— Pot să te ajut cu ceva?

Am un ton repezit, dar nu mă pot abţine.

— Da! zice şi dă din cap ca o figurină.

E transpirat în jurul liniei părului tot mai rar.

— De când ne-am cunoscut în urmă cu cinci zile, am sentimente puternice pentru tine. Eşti frumoasă şi fermecătoare, şi vreau să ştiu dacă ai vrea...

— Opreşte-te! Te rog, opreşte-te! îi strig, apucându-mă de şaua nasului. Uite ce e, îmi pare rău dacă ţi-am făcut o impresie greşită, dar nu simt aşa ceva pentru tine!

Pe faţa lui Nikolai e durere, dar îşi revine. îşi sprijină antebraţul de peretele de lângă uşa mea.

— Eşti sigură? Sunt ca vodca. Atunci când guşti prima dată, nu te dai în vânt. Dar, după câteva guri, s-ar putea să-ţi placă, zice el, mişcând din sprâncene, şi se apropie.

— Nu! explodez. Nu ştiu cum o să ţi-o zic mai clar. Nu mă interesează! Te rog să mă laşi în pace! Pronunţ răspicat fiecare cuvânt ca să fie mai ascuţit ca un pumnal.

Nikolai face doi paşi în spate, nesigur pe el.

— O, eu...

îşi trage nasul. îi tremură umeri.

— Te simţi bine?

— Da, da, sunt...

îi scapă un suspin umed. I se scurg lacrimi pe marginea nasului său lung.

— *Plângi?*

îmi răspunde suspinând zgomotos.

Super, am făcut un turist să plângă!

— Intră, te rog!

îl trag de braţe în cabină. Instinctul îmi spune „Nu lăsa un bărbat străin în cabina ta!”, şi nu numai pentru că personalul nu are voie să aducă turişti în cabine. Dar e Nikolai. L-am crezut pe Dwight când mi-a zis că nu e băiat rău. Nechibzuit şi puţin ridicol? Da! Un bărbat periculos? Ei bine, nu prea ştii cu oamenii (bărbaţii), dar, în cazul ăsta, tind să cred că nu.

Oricum Graeme se ascunde în baie la doar câţiva metri depărtare. Ar trebui doar să ţip o dată şi ar veni într-un suflet.

Graeme! Coapsele mi se lipesc, iar inima îmi bate tare. Trebuie să-l calmez pe Nikolai şi să-l scot de aici. Imediat!

îl îndrum înspre cele două paturi pe Nikolai, care încearcă – şi nu reuşeşte – să-şi stăpânească şuvoiul de lacrimi. Vreau să se aşeze pe patul meu, dar cămaşa lui Graeme e în faţa lui, aşa că îl întorc pe Nikolai în ultimul moment şi îl împing pe marginea patului nefăcut al lui Walsh.

Cu spatele la el, înşfac cămaşa lui Graeme şi o bag sub birou înainte să iau o cutie cu şerveţele şi să i-o ofer.

Scoate unul, dând din cap şi suflându-şi nasul. Sunetul reverberează prin cabină ca o tubă.

— îmi pare aşa de rău! îmi spune el şi mototoleşte şerveţelul. Ştiu că am o personalitate puternică. Poate că te-am deranjat în croaziera asta.

— Sincer? Da!

— Numai că... arăţi ca ea.

— La cine te referi?

— La Emily, fosta mea logodnică.

Mă aşez pe patul din faţa lui. Se şterge la nas cu mâna şi îşi pescuieşte telefonul din buzunarul de la spate. După ce glisează şi tastează de câteva ori, ridică telefonul ca să văd ecranul.

Rămân cu gura căscată. Văd o femeie zâmbind şi chiar arată ca mine, fir-ar! Obrajii sunt mai rotunzi şi e un pic mai îndesată, dar avem acelaşi păr lung, tuns în scări, şi aceiaşi ochi căprui-deschis, nasuri similare (al ei are o umflătură mai mare pe şa) şi aceleaşi sprâncene groase şi închise la culoare.
Are cu siguranţă anumite preferinţe. Nu e de mirare că nu s-a uitat la Walsh.
Nikolai lasă telefonul jos şi se mai uită o dată cu dor la poză.
— Ce s-a întâmplat cu adevărat între voi doi? îl întreb.
I se lasă umerii.
— E adevărat că eu am rupt logodna. Dar nu pentru că a făcut ea ceva greşit.
înghite în sec şi i se revarsă o lacrimă pe obrazul roşu.
— E prea bună pentru mine. Ştiam că era doar o chestiune de timp până se va trezi într-o zi, îşi va da seama că e adevărat şi mă va părăsi. Aşa că am părăsit-o eu primul.
— Stai să văd dacă am înţeles: ai părăsit-o pentru că nu credeai că e de nasul tău?
— E femeia perfectă. îi place să călărească şi să cânte colinde de Crăciun, şi e cea mai simpatică persoană din lume. Zâmbetul ei ar putea vindeca boli, iar râsetul ei e divin. Oftează întristat apoi adaugă: Cum aş putea să o merit?

— De ce nu? Eşti un osteopat deştept şi de succes. Nu ai stat pe gânduri şi ai sărit în apă să mă salvezi când am căzut din caiac. Eşti ca un fiu pentru Dwight. Iar mişcările tale de dans...
îşi ridică bărbia şi face ochii mari.
— Da?
— Ei bine, n-am mai văzut aşa ceva! îmi umplu obrajii cu aer şi expir, apoi îi zic: E clar că încă eşti fixat pe ea. Atunci, de ce te dai la mine?
îşi sprijină coatele pe genunchi şi îşi lasă capul să atârne.
— Cred că, dacă aş fi cu altă femeie, atunci poate aş uita-o. Dacă noi...
Desenează un cer cu o mână şi îşi trece fără chef arătătorul prin el.
— Atunci poate aş risipi vraja asta pe care o are asupra mea.
Oftează adânc şi clatină trist din cap.
— Dar acum stau aici şi îmi dau seama că nu se va întâmpla niciodată, pentru că nu mai e nicio femeie pentru mine cu excepţia ei. Am fost aşa de prost!
Se ridică în picioare şi o porneşte spre uşă.
— Acum te las singură. Mii de scuze!
îmi trec limba peste dinţi şi mă ridic şi eu.
— Trebuie să o suni.
— De ce? Ce sens are?
— Spune-i tot ce mi-ai zis mie! Tot ce s-a întâmplat!

— Totul?
— Totul.
— Chiar...
îşi mişcă braţele de parcă ar vâsli.
— Da!
— Şi..., îngaimă şi scutură din umeri.
— Da! Adică nu trebuie să-i spui că te dădeai la altă femeie. Doar fii sincer în legătură cu sentimentele tale.
— Dacă mă urăşte? Dacă vrea să fiu împuşcat de un pluton de execuţie şi să-mi fie târâte membrele în cele patru zări de cai sălbatici?
Mă crispez.
— E posibil.
îi cade faţa. îl apuc de umăr din impuls.
— Dar o iubeşti. E evident. Şi, dacă o iubeşti, trebuie să-i spui. Nu vrei să-ţi petreci restul vieţii întrebându-te „ce-ar fi fost dacă”. Dacă eşti sincer cu ea în privinţa sentimentelor tale, chiar dacă îţi spune că s-a terminat, măcar ştii că ai încercat.
în ochii căprui îi joacă o rază de speranţă.
— Poftim! îi zic şi mă întorc ca să deschid sertarul noptierei. Ia cârdul de Wi-Fi pentru personal. Le primesc gratis. Sun-o!
îmi ia cârdul din mâna întinsă de parcă îi ofer cheia izbăvirii. îşi duce cârdul la buze şi îl sărută.
— Mulţumesc, domnişoară Evans! N-o să uit ce bună ai fost cu mine!

Arunc o privire înspre baia unde Graeme încă stă ascuns şi aşteaptă. Simt nerăbdare şi îl conduc pe Nikolai prin cabină, bătându-l prieteneşte, dar ferm pe spate.

— Pentru puţin! Mă opresc şi mă uit în ochii lui, în timp ce adaug: Te rog să nu spui nimănui că ai fost aici! Să păstrăm totul între noi!

Nikolai duce o mână la piept.

— Promit.

Pe când degetele mele se închid în jurul clanţei, se aude o bătaie reverberând prin metalul gros.

Tresar şi mă izbesc de Nikolai, care se împiedică.

Iar se aude bătaia.

— Domnişoară Evans?

E Gustavo

.24

- RAHAT! ŞOPTESC ŞI MĂ ÎNDEPĂRTEZ DE UŞĂ.

— E vreo problemă? întreabă Nikolai.

Inima începe să-mi bată mai tare. îmi dau seama că abia mai pot respira din cauza *apelurilor de urgenţă* care mă copleşesc.

Gustavo nu trebuie să-l găsească pe Nikolai aici, efectiv nu trebuie. Personalul nu are voie să primească turişti în cabină şi deja cred că şi-a făcut o impresie greşită despre Nikolai şi mine. Poate dacă nu scoatem un sunet, o să plece...

îmi depărtez degetele şi rămân complet nemişcată, uitându-mă fix la Nikolai, care se holbează şi el, mai mult decât confuz.

Tăcere.

încep să expir când...
Cioc, cioc, cioc.
— Domnişoară Evans? Sunteţi în cabină?
— O să-i răspunzi? mă întreabă Nikolai pe un ton scăzut.
Clatin din cap aşa de repede, că pot jura că-mi simt creierul izbindu-se de craniu. înghit.
— Nu! îi şoptesc. Vezi tu, sunt pe cale să obţin o promovare şi, dacă şeful meu află că am avut un turist în cabină, s-a zis cu mine! Sunt terminată!
— Dar e ceva nevinovat. Nu facem nimic greşit, îmi spune el.
— Nu contează! Crede-mă că e suficient doar să aibă impresia că am făcut ceva inacceptabil.
Dat fiind că bate atât de insistent la uşă, Gustavo nu pleacă. Mă tot plimb încoace şi încolo prin cabină. *Ce să fac, ce să fac...*
îmi muşc obrazul pe interior.
— Poţi păstra un secret?
Dă din cap cu solemnitate.
— Da, desigur!
— Bine!
Deschid uşa de la baie. Graeme stă pe capacul tras de la toaletă, cu bărbia sprijinită în pumn. Expresia nerăbdătoare se transformă în ceva gen „ce mama mă-sii" când îl vede pe Nikolai, care se dă înapoi şi ridică pumnii.
— A fost acolo tot timpul? întreabă Nikolai.
îl bag pe Nikolai în baie.
— Da, evident!

Graeme se ridică şi se duce în cabina de duş ca să-i facă loc. Baia asta abia e bună pentru o persoană, dar- mite pentru doi bărbaţi adulţi. Graeme se încruntă.

— Ce se întâmplă? De ce e aici?

Duc degetul la buze, apoi îi arăt uşa.

— E Gustavo. E la uşă. Vrea să vorbim.

— Acum? şopteşte Graeme.

Nikolai se uită ba la mine, ba la Graeme de parcă ar asambla un puzzle.

— Totul are mai mult sens acum. Voi doi *sunteţi* împreună! Felicitări!

Gustavo dă cu pumnii în uşă.

— Vorbim mai târziu. Staţi aici, da? Şi încercaţi să nu vă ucideţi, adaug înainte să sting lumina de la baie şi să închid uşa.

Mă frec puţin pe piept ca să disipez tensiunea şi trag aer adânc în piept înainte să zâmbesc şi să deschid puţin uşa.

Gustavo e de partea cealaltă.

— Aici eraţi, domnişoară Evans!

— îmi pare rău, dar m-aţi prins într-un moment nepotrivit! Mă pregăteam de culcare. îmi trag reverul halatului în jurul claviculei şi îl întreb: S-a întâmplat ceva?

Gustavo se apleacă în faţă, aşa că nu pot decât să mă dau în spate. Intră în cabină şi cască gura în jur. Mi se strânge transpiraţia între omoplaţi când rămâne cu privirea aţintită asupra băii, dar, nevăzând lumină sub uşă, îşi mută rapid atenţia.

— Voiam să vă dau veştile bune în persoană. Am calculat cuantumul donaţiilor. Aţi strâns peste 16 000 de dolari pentru eforturile de conservare din Galápagos.

Acum are un zâmbet larg pe faţă pe când întinde mâna să mi-o strângă.

— Felicitări!

Rămân cu gura căscată şi mă împleticesc în spate odată cu tangajul navei. Chiar *16 00(P.*

Simt sentimentul victoriei. Mă bucur aşa de tare, că-mi vine să-l iau în braţe pe Gustavo... Aş putea...

Zbang! Se aude un zgomot puternic din baie.

Mi se opreşte inima în piept, iar ochii mi se măresc de groază.

— Mai e cineva aici?

— Poftim?

Ca să fiu sinceră, vocea mea e cu o octavă mai sus.

— Nimeni în afară de mine, adaug într-un registru mai grav, numai că acum am vocea aşa de joasă, de parcă sunt unul dintre mesagerii Satanei. *Evans, adună-te!* Strâng din maxilar cu atâta putere, că aş putea să zdrobesc oţel.

Gustavo ridică din sprâncene.

— Nimeni în afară de Walsh. Face duş, mint eu.

Se încruntă.

— E... imposibil. E la bar, unde face playback. Am vă- zut-o acum un minut, pe când coboram de la punte.

— Ahhh! croncăn eu.
Nu mai am cuvinte. încerc să înghit, dar nu mai am deloc salivă în gură.
Se aude toaleta, iar uşa de la baie se deschide. Graeme iese – tot fără cămaşă. închide rapid uşa după el.
— Bună seara, Gustavo! Te putem ajuta cu ceva?
Se îndreaptă spre mine şi mă ia cu braţul pe după umeri.
Gustavo clipeşte.
— Oh. *Oh!* Nu! Nu ştiam...
Graeme mă strânge mai cu putere.
— Acum ştii, însă ţi-am fi recunoscători dacă ai ţine pentru tine.
Mă încordez toată, iar maxilarul îmi zvâcneşte.
— Nu există reguli care să stipuleze că doi membri ai personalului... îşi drege glasul şi râde în hohote: Atunci vă las să vă continuaţi seara! Domnişoară Evans, felicitări din nou pentru ce ai realizat!
Dau din cap tăcută şi mă uit pe când Gustavo pleacă.
Graeme se întoarce, zâmbind larg, dar surâsul i se şterge repede când îmi vede expresia. Se întinde după mine, dar mă dau în spate.
— Ce-ai făcut? mârâi la el.
Se încruntă.
— Am salvat situaţia.
— Dând în vileag... orice ar fi între noi directorului croazierei?

— Henley, nu voiam să intri în bucluc că J-ai adus în cabină. La ce te gândeai?
Nikolai iese din baie. Se crispează.
— Eu am făcut zgomotul. Scuze, e vina mea!
Se simte miros de pere, limetă şi citronelă prin cameră. Adulmec.
— Te-ai dat cu *parfumul* meu?
Ridică ambele palme.
— Nu pentru mine. îmi amintesc bine parfumul tău. Credeam că o să-i placă şi lui Emily dacă i-l fac cadou ca să mă ierte. Am pulverizat puţin ca să-mi aduc aminte de miros. Apoi *el* a încercat să mi-l ia, ne-am luptat şi l-am scăpat în chiuvetă.
— Şi ăsta a fost zgomotul, îi termină Graeme propoziţia.
Merg în partea opusă a cabinei până ajung între cele
două paturi, îmi duc pumnii la tâmple şi închid ochii. Am ajuns la limita răbdării.
— Te rog să pleci!
Lui Nikolai nu trebuie să i se spună de două ori. Ne şopteşte noapte bună şi se face nevăzut. Uşa se închide încet după el.
Imediat ce pleacă, mă îndrept ca o furtună spre birou şi înşfac cămaşa lui Graeme din întunericul de dedesubt. I-o împing în pieptul gol.
— Şi tu!
El clipeşte, nevenindu-i să creadă.
— Chiar eşti furioasă pe mine acum?

— Nu voiam ca Gustavo să afle de noi. Şi o ştiai. Şi ai spus-o ca şi cum era nimic.
Graeme trage de cămaşă.
— N-o să-i spună lui James.
— Ştii sigur?
— Nu am încălcat nicio regulă.
— Şi de când nu mai pot circula bârfe? James o să afle şi totul o să fie distrus. Ştiu! Sunt atât de furioasă, că tremur!
Graeme se tot plimbă nervos prin cabină.
— De ce ţi-e atât de frică? explodează el.
— Pentru că e vorba de cariera mea, viaţa mea. îmi duc mâinile către burtă, de parcă asta ar putea să mă împiedice să nu mi se facă greaţă.
— Am greşit în privinţa noastră. A fost o greşeală. Parcă se repetă relaţia cu Sean. Şoptesc, dar cuvintele îmi fac o gaură în piept. Nu pot să mă mişc. Fiecare respiraţie e ca un cuţit în inima mea care se frânge.
— Nu sunt Sean! strigă el. Da, i-am spus directorului croazierei despre noi! Dar nu pentru că sunt un nesimţit. Am făcut-o ca să te *salvez,* Henley! Pentru că era
singura dintre cele două opţiuni care nu presupunea să încâlci regulile companiei.

O voce recunoaşte adevărul spuselor sale, dar nu contează. Deoarece cariera mea la Seaquest s-a sfârşit. O ştiu.

Cu nările fremătând, Graeme micşorează distanţa dintre noi din trei paşi şi mă apucă de

braţe. Tremură, dar atingerea lui e blândă. Inspiră adânc pe nas şi închide puţin ochii.

— E trist! îmi pare rău pentru tine, Henley! Meriţi să fii fericită, dar n-o să fii niciodată, muncind ca un cal de tracţiune fără să ai nimic şi pe nimeni în viaţa ta.

Simt că se formează o fisură în mine. Un păienjeniş de crăpături se întind. Furia iese la suprafaţă – un mortar gros şi vâscos. îmi smulg braţele din strânsoarea lui.

— Tu vorbeşti!

îmi tremură coapsele pe când merg împleticit spre cealaltă parte a camerei.

— Cum stă treaba cu prietenii tăi? Stai un pic, n-ai de unde şti, pentru că te-ai izolat de toţi. Am văzut comentariul de pe Instagram al vărului tău: „Mă bucur să te văd iar în lume.” Şi îndrăzneşti să îmi dai lecţii despre izolare? Te-ai ascuns sub o stâncă.

Tremură de parcă l-am plesnit. în cameră planează un nor închis. Nava geme pe când despică un val şi o ia în jos. Mă ţin de tăblia patului lui Walsh ca să nu cad. Amândoi gâfâim. Orice urmă de dorinţă dintre noi a dispărut ca o stea căzătoare ce se izbeşte de pământ.

Graeme vorbeşte pe un ton neutru în cele din urmă:

— Te comporţi de parcă doar tu ai o miză în jocul ăsta. Nu e aşa. Ştiu că asta – arată între noi – complică totul. Dar eram dispus să încerc. Pentru că ţin la tine, Henley. Dar poate am greşit şi eu.

Cuvintele lui atârnă în aer şi parcă se aşteaptă să-l contrazic, să mă cert. Nu o fac. îmi tremură bărbia, inspir adânc şi îmi împietresc inima.

— Poate că da!

Lui Graeme i se lasă umerii şi ridică bărbia.

— în regulă! rosteşte, apoi iese din cabină. Şi rămân singură.

încă sunt trează când Walsh intră împleticindu-se în cabina noastră două ore mai târziu.

Lacrimile de pe obraji mi s-au uscat şi mi-au rămas doar urme sărate. Mă întorc când aprinde lampa de birou.

— De ce eşti aici? mă întreabă. De fapt... de ce eşti aici *singură*? Unde e Graeme?

— A plecat.

Am vocea mai aspră ca o tufă de urzici.

— Probleme în paradis?

— N-a fost niciodată paradis. A fost o greşeală.

— Fii serioasă! Trebuie să te ţii de orice tip hetero care cântă ABBA, îmi spune ea cu limba împleticită.

Are în mână ceva care zornăie – un pahar cu gheaţă şi un lichid incolor. Se clatină pe când nava are tangaj şi ia o gură înainte să pună paharul pe masă, împreună cu telefonul mobil, pe care îl pescuieşte din decolteu. Se chi- nuie cu cablul şi îl pune la încărcat.

— Nu-ţi face griji, o să ai suficient timp să rezolvi totul când ne întoarcem!

Apucă apoi rochia şi şi-o dă peste cap, lăsând-o să cadă pe jos în drum spre dulap.

— Cum aşa?

Expiră şi i se lasă umerii.
— N-o să stau cu tine.
Mă aşez în capul oaselor în pat.
— Unde o să te duci?
— înapoi în Boulder, îmi spune şi îşi trage un tricou supradimensionat pe ea.
— Credeam că ai terminat-o cu Boulder.
— E ca o groapă tapetată cu catifea. încerc să ies din ea, dar alunec înapoi.
Mă alarmez în ciuda durerii copleşitoare pe care o simt.
— Despre ce e vorba?
Nu-mi răspunde. în schimb dispare în baie.
Mă dau jos din pat.
— Walsh! o strig.
Mă opresc când trec pe lângă birou. Simt mirosul de băutură de aici. Ridic paharul, miros şi iau o gură mică. îmi arde gâtul şi mă strâmb. Sfinte Sisoe! E gin cu foarte puţină apă tonică. Oare cât de mult a băut în seara asta?
Ecranul telefonului i se aprinde şi are un mesaj nou. Mai apar două în succesiune rapidă. Toate sunt de la Urşii cu veşti proaste. Ridic telefonul cu degete nesigure.
Hai, iubito! Ştii că sunt singurul care te apreciază. O să am mereu grijă de tine!
Trebuie doar să fii drăguţă cu mine. Nu-mi mai răspunzi obraznic şi nu te mai furişezi până la Seattle.
Vino înapoi şi iert tot ce ai făcut! Promit!
Recitesc mesajele de trei ori şi simt un gol în stomac, încerc să redeschid telefonul, dar are un

cod de siguranţă. Tastez codul pe care l-a ales cu ani în urmă, dar nu funcţionează. L-a schimbat.
îi scot telefonul de la încărcat şi îl înşfac cu o mână tremurătoare, apoi deschid uşa de la baie. Walsh tresare pe când se şterge la gură cu un prosop, iar periuţa şi tubul de pastă deschis sunt pe măsuţa de machiaj de lângă chiuvetă.
— M-ai minţit! Keith e, de fapt, Urşii cu veşti proaste, încă sunteţi împreună.
îşi vede telefonul şi încercă să-l ia. Ridic mâna.
— Nu e treaba ta.
— Spune-mi!
— Dă-mi-l înapoi!
— Walsh! o implor.
— Da, e Keith, bine?
îşi înşfacă telefonul din strânsoarea mea slabă. îl deschide şi trece pe lângă mine în cabină pe când citeşte mesajele noi. Păleşte, deşi era roşie în obraji.
— Nu... nu e ceea ce pare.
îmi încrucişez braţele la piept.
— Nu? Dar ce e?
— N-ai avea de unde să înţelegi.
— Ce anume?
— E greu de trăit cu mine, sunt dificilă.
— Crezi că nu ştiu?
— Nu... nu-mi iese nimic. Am renunţat la facultate. Nu pot să am un job stabil sau să obţin unul acum şi sunt falită. Lui Keith... nu-i pasă. E acolo pentru mine.

— îţi vorbeşte de sus. „Nu-mi mai răspunzi obraznic?” „Nu te mai furişezi până la Seattle?” Cine naiba se crede?
Se comportă de parcă eşti proprietatea lui. Aşa îţi vorbeşte tot timpul?
Walsh se lasă pe pat şi îşi duce genunchii la piept.
— Nu vorbeşte serios. Nu e băiat rău, doar că se mai înfurie uneori...
Simt gheaţă în vene.
— Ce face când se înfurie?
îşi întoarce chipul.
Mă las pe podea în faţa ei şi o apuc de genunchi.
— Ce a făcut, Walsh?
Se ridică şi lasă un umăr jos.
— A aruncat cu ceva în mine. A fost prima oară când şi-a pierdut controlul în felul ăsta. De obicei doar urlă.
— Cu ce a aruncat?
— Cu o farfurie. S-a făcut ţăndări de perete, se încumetă să-mi povestească.
Mi se strânge pieptul şi abia pot respira.
— Walsh, e foarte grav!
Se mişcă de parcă vrea să se ridice în picioare, dar mă silesc să rămân în câmpul ei vizual.
— Vorbeşte cu mine! Te rog! Ce s-a întâmplat?
— M-am tuns.
O lacrimă i se scurge pe obraz şi o alungă.
— Nu-i place când fac schimbări importante şi nu-l consult înainte. Ştiam asta şi tot m-am tuns. Şi, când am ajuns acasă, s-a înfuriat. Sincer, ar fi trebuit să mă gândesc de două ori.

Mă legăn pe călcâie şi mă uit la ea îngrozită şi cu gura căscată. Credeam că poate a înşelat-o sau viceversa şi că de asta s-au despărţit.
Nu am crezut că e ceva de genul ăsta.
— Şi-a cerut scuze imediat. De fapt, îmi tot trimite mesaje prin care îşi cere scuze în fiecare zi de atunci. Dar m-am speriat foarte tare şi de asta am plecat.
Mă ridic şi mă aşez lângă ea pe pat.
— Uită-te la mine!
Nu se mişcă. O apuc de braţ şi i-l zgâlţâi.
— Uită-te la mine!
întoarce capul, iar ochii ei mari şi albaştri se aţintesc asupra mea.
— Keith e un nenorocit violent şi obsedat de control. Crede că *el* decide când şi cum te tunzi? Nu! Nu e treaba lui! Şi pun pariu că are păreri foarte clare despre hainele tale, prietenii tăi şi despre felul în care îţi petreci timpul liber, nu?
îşi trage nasul şi dă din cap că da.
— Walsh, ăsta e *abuz.* Şi va lua proporţii. Dacă rămâ- neai cu el, n-ar mai fi ratat data viitoare. Te-ar fi rănit.
— Nu ştiu... Şi-a cerut iertare din suflet. S-a speriat şi el de ce a făcut...
îi iau mâna într-a mea şi i-o strâng.
— Nu! spun şi clatin din cap. Nu-i pare rău! îi pare rău doar că te-ai deşteptat şi ai plecat. Cei care abuzează nu se opresc. Dacă te întorci la el acum, îţi *va face* rău, să fii sigură!
Mă lasă vocea şi mă izbeşte un val de emoţie.
Walsh se strâmbă şi aruncă săgeţi din priviri.

— Dar dacă eşuez şi nu pot s-o scot la capăt de una singură? Dacă nu pot să mă angajez sau să te ajut să plăteşti chiria, sau...

-— Walsh, mă ai *pe minei* Voi fi mereu acolo pentru tine, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu ai nevoie de el. Suspină.

— Ai dreptate! îmi spune pe un ton răguşit. în sinea mea am ştiut foarte bine cine e Keith. Ce spune asta despre mine?

— Nu, nu aveai de unde să ştii, îi spun, dar ea continuă.

— Era aşa de fermecător! Mă ducea la restaurante scumpe tot timpul. Mă ajuta să plătesc chiria. Mă făcea să mă simt special. Dar, pe de altă parte, nimic din ce făceam nu se ridica la nivelul pretenţiilor lui. Mereu găsea o cale prin care să mă înjosească. Dar apoi făcea ceva extravagant, cum ar fi să mă invite să mă mut în apartamentul lui de lux sau să-mi cumpere un colier de perle de 1 000 de dolari, şi credeam că sunt nebună că mi s-a părut vreodată că nu e un tip de treabă.

— Pentru că e un manipulator de meserie. Eşti aşa de curajoasă că l-ai părăsit, iar eu sunt aşa de mândră de tine că ţi-ai dat seama de pericolul în care erai! Nu mai vorbi cu el! Niciodată, da? De fapt, poftim...

îi iau cu blândeţe telefonul din pumnul alb. Mă mişc încet, ca să vadă ce fac, şi tastez comenzile necesare.

Ne uităm una la alta pe când sunt cu degetul deasupra ecranului. După ce respiră tremurat de

trei ori, dă din cap că da! Apăs pe „Block”, iar Urşii cu veşti proaste dispar. Sper că pentru totdeauna.

— Poftim! îi las telefonul pe pat, lângă mine, şi adaug: Tipul ăla e ca o otravă. Meriţi un tip OK.

Lui Walsh îi tremură bărbia pe când lacrimi mari i se rostogolesc pe obrajii trandafirii.

— Henley, nu ai idee cât de mult aveam nevoie să aud cuvintele astea!

Amândouă cedăm. O iau în braţe şi o mângâi liniştitor pe spate pe când ea îmi suspină pe umăr. Plâng şi eu, iar lacrimile mi se scurg prin păr.

— Cum de nu mi-ai zis nimic? îi şoptesc. Walsh se şterge la nas cu mâna.

— Pentru că mi-e greu să dau de tine. Şi, uneori, când o fac...

Vocea i se frânge.

— Ce? o îndemn eu.

— Mă simt de parcă vorbesc cu un robot. De parcă eşti acolo doar pe jumătate pentru că te gândeşti ce să mai bifezi de pe listă. Am vorbit cu Walsh – bifat. Acum trebuie să hrănesc pisica.

Maxilarul mi se relaxează, iar vina mă năpădeşte cu forţa unui tsunami. Pentru că e adevărat.

Nu-mi amintesc ultima oară când am vorbit cu Walsh şi am fost sută la sută concentrată, fără să împăturesc rufe, să citesc e-mailuri în fugă sau să hrănesc pisica.

— Am vrut să-ţi spun de Keith de multe ori, însă... nu am ştiu cum.

Furia şi anxietatea care nu-mi dădeau pace de când m-am certat cu Graeme se topesc, iar fisura din mine se deschide până în suflet.

Văd cu ochii minţii amintiri din copilăria noastră comună de parcă ar fi un montaj.

Walsh, o *fetiţă grăsuţă în vârstă de trei ani, plânge pentru că a căzut şi s-a julit la genunchi. îi lipesc un leucoplast pe rană şi sărut locul.*

Walsh aruncă frustrată un manual prin cameră. E în clasa a şaptea şi are patru la mate. Iau manualul şi îl duc înapoi pe masa din bucătărie. Il deschid în faţa ei şi îmi trag un scaun.

Walsh se ceartă cu prietenul ei din liceu la o petrecere de Revelion. Eu am venit de la facultate şi îi zic lui să plece.

Walsh... se estompează în viaţa mea. Termin facultatea şi mă mut în Seattle. îmi găsesc de muncă. Nu mai vin aşa des în vizită. Ea mă sună, dar sunt ocupată. Vorbim puţin. Ea îmi trimite mesaje. Eu îi scriu câteva cuvinte drept răspuns. Anii trec, iar distanţa dintre noi creşte. încep un program de masterat. Lucrez peste program. Abia îi mai trimit câte un mesaj.

Walsh e sora mea mai mică. Şi nu am fost lângă ea. De foarte multă vreme.

Şi nu e singura persoană pe care am îndepărtat-o. De câte ori i-am dat ţeapă Christinei când m-a invitat la prânz? Şi acum lui Graeme...

— Am fost o soră rea.

Mi se frânge vocea. Walsh clatină din cap, dar eu dau din cap că da şi încerc să formez cuvinte printre lacrimi.

— Ba da! îmi pare rău că nu am fost acolo când ai avut nevoie de mine, Walsh! O să se schimbe, da? Suntem o familie şi nimic nu e mai important decât familia. O să fiu mai bună! Promit!

Mă ia pe după umeri şi îşi pune capul pe umărul meu.

Deja eşti

!25
V*

ULTIMA DIMINEAŢĂ A CROAZIEREI SE PROFILEAZĂ LA ORI-

zont austeră şi greoaie ca o mahmureală.

Pe cer sunt nori când debarcăm la Bartolomé, cea mai tânără insulă din arhipelag, nimic altceva decât o întindere stâncoasă fără viaţă. Walsh merge lângă mine pe când urcăm cele 372 trepte de lemn care duc în vârful fâşiei de pământ.

Sub ochi are cearcăne mov-albastre, după conversaţia noastră de suflet din timpul nopţii, dar pare mai uşurată ca niciodată.

Există speranţă.

Păcat că orice urmă de speranţă pentru propria mea viaţă amoroasă s-a stins ca o rachetă de sticlă! Graeme e cu trei trepte în faţa noastră şi urcă într-un ritm sigur şi susţinut. Inima îmi bubuie în piept şi nu doar de la efort.

— Vorbeşte cu el! îmi spune Walsh.

Nu m-a lăsat să mă culc noaptea trecută până când nu i-am zis ce s-a întâmplat cu Graeme, aşa că e la curent.

Mă opresc brusc pe un platou, merg până la margine şi apuc strâns balustrada din lemn. Sub mine e un morman de pietre vulcanice roşii şi negre ce duc spre mare.

— S-a terminat! Cred că am distrus orice şansă de a mai fi împreună.

— Mi-e tare greu să cred asta.

— Ba să crezi! Am fost aşa de prinsă cu promovarea asta, că am pierdut complet din vedere orice altceva. Poate ar trebui să mă retrag din competiţie. Trebuie să mă concentrez asupra ta acum.

Walsh mă apucă de antebraţ şi mă întoarce ca să mă uit la ea.

— Să nu cumva să îndrăzneşti! Eşti Henley Evans, ce naiba? Când e greu, pui dinamită şi distrugi totul în calea ta! Obstacole? Nu există.

— Trebuie să fiu aici pentru tine.

— Hen, nu sunt responsabilitatea ta! Apreciez că îţi doreşti să mă ajuţi şi sincer, acum chiar vreau să am parte de tot ajutorul disponibil. Dar nu trebuie să laşi totul baltă pentru mine. Nu-ţi permit! Primul pas? Vorbeşte cu omul ăla! Nu te-am văzut niciodată mai fericită decât atunci când eşti cu el. Practic radiezi. Dacă ai greşit, cere-ţi scuze! Indreaptă-ţi greşeala!

Walsh are dreptate. Îi datorez scuze lui Graeme. Aşa e drept – chiar dacă nu schimbă nimic.

Sper să se schimbe totul. Graeme s-a dovedit a fi cel mai grijuliu, drăguţ şi încurajator bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, iar eu l-am dat afară din viaţa mea ca pe un gunoi. Mă abţin să nu mi se facă greaţă.

Îl plac aşa de mult, că mă sperie.

Dar apoi e Walsh... şi promovarea...

Cum pot să aleg? Trebuie să aleg? Oare pot să o susţin pe Walsh, să dau cât pot eu de mult în carieră *şi* să şi fiu împreună cu bărbatul visurilor mele?

Nu pare posibil. Mai ales după noaptea trecută.

înghit în sec. Trebuie măcar să încerc să mă împac cu Graeme, chiar dacă e prea târziu. I-o datorez atât lui, cât şi mie.

O briză puternică îmi suflă câteva fire de pe faţă şi urc ultimele trepte până la panta de pământ care duce spre vârful insulei. Trag adânc aer în piept şi mă duc lângă Graeme. Vântul îmi biciuie obrajii. îmi dau o şuviţă de păr după ureche.

—Bună! îi zic în timp ce îmi şterg palmele transpirate pe pantalonii scurţi de drumeţie.

Nu se uită la mine.

— Salut!

— E o panoramă fantastică sus, aici! îi spun şi mă simt penibil.

Oceanul infinit îmbrăţişează dealurile verzi ale insulei Santiago, din vecinătate, care se întinde în faţa noastră.

Graeme se uită la mine dintr-o parte pe când ridică aparatul.

Mă dezumflu.

— în regulă, gata cu conversaţia de complezenţă! îmi pare rău pentru ce am zis noaptea trecută şi de cum m-am comportat. Nu meritai aşa ceva.

El dă din cap o dată cu nările deschise larg. Aparatul lui face clic.

— Adevărul e că... nu ştiu ce vreau acum. Am învăţat ceva noaptea trecută, după ce ai plecat.

Mă uit pe furiş la Walsh, care nu se uită intenţionat în direcţia noastră. Se sprijină de balustrada de pe trepte şi admiră priveliştea.

— Mi-am dat seama de ceva. Aveai dreptate în privinţa mea. Mi-e frică de tot! Mi-e teamă că o să pierd promovarea şi mi-e teamă de ce o să se întâmple dacă nu se întâmplă aşa. Mi-e teamă să încerc lucruri noi şi mi-e teamă de eşec. Trebuie să fac nişte schimbări în viaţa mea. Schimbări majore.

Ceva merge pe sub balustrada din stânga mea. E o şo- pârliţă neagră, cu o pată mică şi roşie pe bot. Se pare că insula nu e complet lipsită de viaţă până la urmă.

înghit nodul sec care mi s-a format în gât. Graeme tot nu se uită la mine.

— în... înţeleg dacă nu vrei să mai ai de-a face cu mine. Nici eu nu aş vrea în locul tău.

Graeme rămâne cu umerii nemişcaţi. în spatele aparatului, are o expresie impasibilă.

Cu inima făcută praf, îmi pun mâna pe antebraţul lui.

— Aşa că vreau doar să-ţi mulţumesc. Pentru tot. Orice se întâmplă cu promovarea sau cu noi după asta, să ştii că o să preţuiesc mereu timpul petrecut cu tine. Eşti cel mai grijuliu şi mai bun

bărbat pe care am avut privilegiul să-l cunosc. Tăria ta de caracter mă inspiră. Mă impresionezi!

îmi iau degetele de pe braţul lui şi îmi ascund mâinile care tremură în buzunare. El încă nu a pus aparatul jos.

— Succes cu promovarea! în opinia mea, să ştii că ai fi un director de marketing digital fantastic. Sper să ne mai vedem!

întorc spatele pe când soarele iese dintre nori, scăl- dând peisajul într-o culoare orbitoare. La baza insulei, Pinnacle Rock, un munte crestat şi roşu, străpunge cerul albastru ca un vârf de săgeată.

Graeme nu scoate o vorbă.

Au trecut două săptămâni de la croazieră.

Două săptămâni de şedinţe, a început şi semestrul de toamnă, plus că a trebuit să mă întorc la programul obişnuit. Sunt la zi cu e-mailurile de la muncă şi cu proiectele mele curente, şi sunt în avans cu campania de marketing pentru Alaska de luna viitoare.

Şi atunci, de ce mă simt aşa de goală pe dinăuntru?

Telefonul meu luminează ca un far de undeva din geantă. Pe el sunt sute de poze din Galápagos în cloud. Cel puţin patruzeci sunt cu Graeme. îmi trec arătătorul peste bareta genţii care se vede de sub birou. Aş putea să mă mai uit din nou prin poze... Ar fi doar a patra oară pe ziua de azi...

îmi încleştez pumnul în poală şi mă chinui să mă liniştesc.

Nu! Am zis ce am avut de zis în urmă cu două săptămâni, iar Graeme nu a dat telefon şi nici nu mi-a trimis mesaj de atunci.... în afară de comunicarea obligatorie de la muncă. Tăcerea lui e răsunătoare. încerc să atenuez suferinţa, trecându-mi podul palmei peste piept.

Nu mai plâng pentru ce ar fi putut fi. Trebuie să mă uit înainte, mai ales acum, că am preluat controlul asupra vieţii mele. Totul s-a schimbat când aproape era să-mi pierd sora într-o relaţie abuzivă şi mi-a căzut cu tronc un tip, doar ca să-l îndepărtez mai apoi. Mi-am dat seama că am fost atât de concentrată asupra carierei, că am sacrificat prea mult – am pierdut prea multe momente cu oamenii la care ţin.

Nu se va mai întâmpla.

Pot fi şi carieristă, *şi* să fac loc experienţelor importante din viaţa mea. Chiar dacă nu-l includ pe Graeme.

Clatin din cap şi gem exasperată. Deschid prezentarea în Power Point cu propunerea pe marketing digital: 32 de slide-uri cu date convingătoare, dispuse alături de cifre care să le susţină.

—Fată, tot la aia meştereşti? se aude vocea Christinei din spatele meu.

Stă în birou, cu sacoul bine strâns pe trup, ca să alunge aerul tomnatic.

— Credeam că i-ai dat-o lui Barb.

—Da, de dimineaţă. De fapt, i-am trimis-o lui James. Voia să o vadă înainte să i-o prezint. Doar o recitesc, spun în apărarea mea.

— Ţi-am zis că postul ăla e al tău. Ideea de a pune pe picioare o iniţiativă de conservare în Galápagos e mortală. Lui James o să-i placă la nebunie, o să vezi!

Mă străduiesc să zâmbesc.

— Da!

Măcar Gustavo nu i-a spus lui James că l-a găsit pe Graeme în cabina mea – un obstacol în minus în faţa promovării. Maxilarul mi se încordează la gândul că Graeme a avut dreptate.

Christina îşi pune un şold pe biroul meu.

— Tory şi cu mine mergem în curând la prânz. Vrei să vii?

— Mi-ar plăcea, dar mă văd cu Walsh la prânz. O lăsăm pe data viitoare? Ce faci după meciul de fotbal de sâmbătă?

Am lăsat-o pe Christina să mă convingă să mă alătur ligii ei de fotbal. Chiar şi după două săptămâni, muşchii încă mă mai dor de la efortul fizic.

Lasă bărbia în jos şi are o sclipire în ochii ei negri.

— Nu pot! Ies la întâlnire cu noul iubit.

— Ooo, cu cine să fie oare, cu Ochelari de tocilar sau cu Coc masculin?

— Ochelari de tocilar. Ştiu ce o să spui: profilul lui de pe Bumble era aşa de jenant, dar nu ştiu, pare aşa de... de treabă!

îmi înăbuş un oftat. Sunt *atâtea* de zis despre „de treabă”

— Ieşim la un brunch duminică să-mi spui mai multe?

— Doar dacă nu stau prea târziu cu o seară în urmă.

Pocneşte din limbă de două ori şi mă arată cu degetul
arătător de parcă trage cu un pistol.

— îţi trimit un mesaj!

— Aşa facem.

Peste nici douăzeci de secunde, telefonul îmi bâzâie:

Superi Am avut o străfulgerare.... Cred că îl urăsc în cele din urmă pe Keith!

Când pleacă, mă uit la telefon. Mai am jumătate de oră până la prânzul cu Walsh. Dosarul cu poze mă cheamă, dar în schimb îi dau ei mesaj:

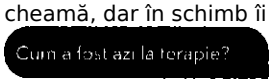

îi trimit un emoji cu o mâţă care trage fericită cu o mitralieră ca Rambo.

bine decât alternativa. ^

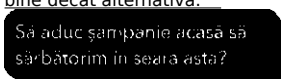

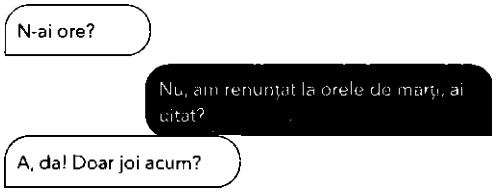

Mă trec fiori pe şira spinării, aşa că îmi trag puloverul mai bine în jurul meu, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla.

Mi-am redus numărul de cursuri, ceea ce înseamnă că mi-am prelungit cu câteva semestre programul, dar ce primesc în schimb? Sănătate mintală. Echilibru. Şi timp liber preţios pe care să-l petrec cu oamenii cei mai importanţi pentru mine – ca Walsh. Telefonul îmi bâzâie din nou.

Atunci hai să desfacem o şampanie! Dar să fie cidru acidulat pentru că am yoga mâine-dimineaţă.Bravo!

— Evans! se aude o voce agresivă din spatele meu şi aproape îmi scapă telefonul.

James se uită urât la mine, iar obrajii lui roşii abia se ridică deasupra peretelui despărţitor al biroului.

— La mine în birou în zece minute!

Inima mi-o ia la galop. Să aibă legătură cu promovarea? În după-amiaza asta am şedinţă cu James ca să prezint propunerea.

Opt minute mai târziu sunt la biroul Barbarei cu un carneţel, un telefon şi cu un pix la piept.

— Ştii despre ce e vorba? îi şoptesc.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, scumpa mea!

— în ce dispoziţie e?

— Arogantă!

— Şi e diferită?

Zâmbeşte larg.

— Nu e aşa de acrit ca de obicei.

Mi se relaxează puţin umerii pe când trag aer adânc în piept.

— Şi am pornit la drum! zic eu.

Barbara mă salută milităreşte pe când bat la uşa lui James.

— Intră! latră el.

— Intru în birou. Nu se uită la mine cât traversez camera şi mă aşez pe unul dintre scaunele pătrate, portocalii, în schimb face clic cu mouse-ul şi are ochii lipiţi de ecran. După ce mi se pare a fi o eternitate, dar sunt probabil zece secunde, îşi dă jos ochelarii de vedere şi îi trânteşte pe birou.Am trecut în revistă propunerea ta şi pe a lui Graeme..., începe el, dar îl întrerupe o voce familiară de la telefonul de pe biroul lui.

Mi se taie respiraţia.

— Scuze, James! Henley, sunt şi eu pe fir. Voiam să ştii.

— Graeme, bună! îl salut.

Mă lasă vocea şi îmi dreg glasul.

James îşi strânge buzele palide într-o linie fină. îşi ia ochelarii încet, şterge lentila cu o cârpă pe care o ia din buzunarul de la piept şi se aşază mai bine în scaunul de piele de la birou.

— Cum vă spuneam, am trecut în revistă propunerile voastre scrise şi am ajuns la o decizie. Graeme, felicitări! Eşti noul nostru director pe marketing digital.

— Poftim? izbucnesc enervată. Credeam că am o şansă să prezint...

— Asta înainte să citesc propunerea. Henley, ce aveai de făcut?

înghit sucul gastric care mi se formează în gât.

— Să găsesc o metodă prin care să folosesc marketingul digital ca să cresc vânzările pentru croazierele din Galápagos.

— Când m-ai sunat cu ideea aia proastă de a solicita donaţii pentru o companie locală nonprofit, am fost sceptic, ca să nu zic mai mult. Nu mi-am dat seama ce legătură are susţinerea unor eforturi filantropice cu creşterea vânzărilor. Nu am spus nimic atunci, pentru că am vrut să-ţi dau o şansă de a arăta ce poţi. Dar propunerea ta nu m-a convins deloc că resursele companiei trebuie folosite în direcţia asta. E o idee drăguţă, nimic mai mult.

— Vorbeşti serios? Ideea ei e *fantastică* şi, dacă nu-ţi dai seama de asta..., intervine Graeme, dar vorbesc peste el înainte să spună ceva ce va regreta.

— James, trecerea la ecoturism în Galápagos ar fi o mutare importantă pentru noi. în propunere am făcut nişte calcule şi...

James loveşte biroul cu palma şi mă reduce la tăcere.

— *Nu* eşti tu chief marketing officer, eu sunt! Şi ultimul lucru pe care mi-l doresc la un director, mai ales la unul care-mi raportează *mie* direct, este insubordonarea. Nu ai urmat parametrii trasaţi. Aşadar, nu o să fii promovată. Punct!

— Stai un pic! începe Graeme.

— Nu, e-n regulă, Graeme.

Mi se pune un nod în gât care să înece oceanul de dezamăgire. Trebuie să tuşesc de două ori ca să pot vorbi din nou.

— îmi pare rău că te-am dezamăgit, James! Mulţumesc că m-ai luat în considerare! Graeme, felicitări!

Mă ridic nesigură pe picioare şi mă îndrept spre uşă.

— Henley, nu-ţi face griji! îmi spune James rânjind fasolea în spatele meu. Poate mai apar şi alte ocazii. între timp tu continuă să munceşti din greu şi fă-ţi treaba. Şi, dacă o să fii ca o albinuţă harnică, cine ştie ce se poate întâmpla?

Nu mă uit la el pe când împing uşa să ies. Barbara se ridică atunci când mă vede, iar zâmbetul i se transformă în îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu am fost promovată.

— Mi se taie vocea. Cuvintele îmi răsună în creier ca un gong funebru.O, draga mea! îmi pare rău!
— E-n regulă. Sunt bine!
Nu sunt. Doamne, lacrimile! Vin. O salut pe Barbara pe când mă căznesc să nu suspin şi mă duc glonţ spre baie.
Plâng la muncă. Ziua asta nu poate fi mai groaznică de atât!
O iau pe hol în fugă şi intru în toaleta femeilor, care e goală, din fericire. Tocurile fac zgomot pe gresia alb cu negru pe când mă tot plimb prin baie. Nu am suficient aer. Dezamăgirea îmi înfundă plămânii ca praful de cărbune. Trag aer adânc în piept şi tremur.
Telefonul îmi vibrează la piept. Printre lacrimi văd numele de pe ecran. Mă sună Graeme. O rază de fericire pătrunde prin durerea din suflet. A fost promovat. Şi-a dorit-o la fel de mult ca mine şi a obţinut-o. Mă simt şocată. Nu pot să cred că mă bucur sincer pentru el.
Şi acum o să se mute în Seattle.
Am un vârtej de emoţii, dar dorul iese la suprafaţă. Să-i aud vocea...
Uşa de la baie se deschide, şi intră Christina. Trimit apelul spre căsuţa vocală şi îmi şterg lacrimile de pe obraz.
— Ce faci aici? De ce nu eşti la prânz?
Vocea îmi tremură, la fel şi genunchii.
Christina mă îmbrăţişează cu putere.
— Mi-a zis Barbara.

Veştile proaste circulă tare repede! Tory dă buzna în baie după Christina. Barbara vine şi ea în fugă.

— Henley, îmi pare aşa de rău! îmi spune Tory, cu sprâncenele ei platinate încruntate.

Vocea îi răsună în baia goală.îmi ia două secunde să-mi dau seama că prietena mea Christina mă *îmbrăţişează* pentru prima dată, apoi o strâng şi eu. încep să plâng şi mai rău, de parcă ne uităm la un film siropos, şi o lacrimă mare şi rotundă mi se scurge pe nas.

— Mersi mult, fetelor!

Mă trag din îmbrăţişare şi iau nişte hârtie din recipient cu care mă tamponez la ochi.

— Numai rahaturi ţi-a servit! zice Christina.

Ridic din umeri.

— Lui James nu i-a plăcut propunerea. Ce pot să fac?

— Nu trebuie să accepţi cu capul plecat, îmi spune Barbara de lângă chiuvetă.

•— Cum aşa?

— Du-te mai sus! îmi sugerează.

— Adică la Marlen?

— Da! intervine Tory. Mereu ne spune la şedinţe că vrea idei noi de la toţi – chiar dacă e director executiv. Ce-ar fi dacă i-ai prezenta lui propunerea? Poate ar trece peste James şi te-ar promova pe tine?

în urmă cu o lună aş fi profitat imediat de o a doua şansă ca să fiu director. Dar acum...

— Nu! Fac ceva pe ea de promovare!

Tory şi Christina se uită una la alta cu gura căscată.

— Henley, tu eşti? Sau vorbeşte o amibă care îţi mănâncă din creier? mă întreabă Christina, care

se uită la mine ca un doctor care consultă pacienţi în stadiu terminal.

— Mi se rupe! accentuez. E mai mult decât promovarea. Am făcut ceva bun în Galápagos. Puiul de cintezoi mort, recunoştinţa lui Doug şi a Analisei, entuziasmul de pe feţele turiştilor când au avut şansa de a oferi un ajutor mă fac să stau mai dreaptă.

— Mă duc la Marlen, dar nu legat de promovare. Vreau să iau atitudine pentru ceva care chiar poate schimba în bine lumea.

Tory încuviinţează şi zâmbeşte larg.

— Cum putem să te ajutăm? mă întreabă Barbara.

— Pentru început, cum pot să obţin o şedinţă cu Marlen?

— Lasă-mă să fac nişte magie de secretară!

Barbara se întoarce să plece, dar o iau de braţ.

— Barb, de ce mă ajuţi? Nu că nu apreciez, dar de ce?

Barbara şi cu mine suntem în relaţii bine, dar nu suntem chiar prietene. Nu am petrecut niciodată timp în afara biroului şi, în afară de replicile acide la adresa lui James, chiar nu prea am vorbit.

îşi răsfrânge buzele într-un zâmbet.

— îmi aminteşti de mine, când eram mai tânără, înainte să am copii şi un fost soţ, iar dorinţa mea de a merge la facultate şi de a avea o carieră care să mă împlinească să se ducă pe apa sâmbetei. Să ştii că nu a fost visul meu să mă fac secretară, dar acum îmi pot trăi visul prin tine.

— Nu e prea târziu! Te poţi întoarce oricând la şcoală, să obţii o diplomă.
Clatină din cap.
— Nu-ţi face griji în privinţa mea! Acum e momentul tău. Nu renunţa fără să te lupţi! adaugă şi apoi iese cu paşi mari din baie.
Christina face un pas în faţă.

Cum putem să te ajutăm?îmi frec maxilarul în timp ce umblu de colo, colo.

— Dacă o să-i prezint ideea lui Marlen, nu o să mă limitez la Galápagos. Vreau să ţintesc mai sus. Dacă aş propune înfiinţarea unei iniţiative de conservare la nivelul companiei care să cuprindă toate regiunile unde avem operaţiuni? O realiniere clară spre ecoturism?

— Ca o schimbare de imagine la nivelul întregii companii? face Christina.

Dau din cap că da.

Tory expiră lung.

— E complicat! Trebuie să identifici organizaţii cu care am putea dezvolta parteneriate în fiecare regiune, de preferat asociaţii nonprofit care se suprapun pe itine- rariile noastre. Apoi mai e costul gestionării donaţiilor turiştilor şi cadrul legal care să ne protejeze de orice probleme juridice. Ar trebui să actualizăm site-ul, toate materialele imprimate...

Mi se lasă umerii.

Tory scoate mobilul şi apasă ecranul.

— O secundă, să dau un telefon! Bună! spune ea în telefon şi se duce în partea cealaltă a băii, de unde vorbeşte în şoaptă.

îmi sună şi mie telefonul. Am o notificare: „Prânz cu Walsh în zece minute”. îi trimit repede un mesaj, îi spun că e posibil să nu ne mai vedem la prânz şi să aştepte.

Tory se întoarce şi îşi bagă telefonul în buzunarul de la spate.

— I-am spus lui Michelle de ideea ta şi a zis că o să te ajute. Ne poate consilia referitor la aspectele juridice, iar eu o să fac nişte calcule.

— Uşa de la baie se deschide din nou, dând-o la iveală pe Barbara.Am vorbit cu Rose, secretara lui Marlen. Ţi-am fixat o discuţie cu Marlen joi dimineaţă, la zece. Scuze că e aşa de repede, dar era singura lui disponibilitate pentru următoarele două săptămâni.

Inima îmi bate mai tare. Am mai puţin de 48 de ore la dispoziţie.

— Mersi, Barbara! Eşti cea mai tare!

— Pui la cale o şedinţă la tine acasă în seara asta? mă întreabă Christina, care se îndepărtează de blat şi îşi freacă mâinile. Tory, e OK cu tine şi Michelle?

— Desigur!

— Barb, te bagi? adaugă ea.

Trei perechi de ochi mă studiază nerăbdător în timp ce îmi limpezesc gândurile

— Nu ştiţi cât de mult înseamnă pentru mine!

Cu buzele tremurând, Tory mă ia de gât, iar Christina îi urmează exemplul. Le îmbrăţişez şi eu. Ce noroc pe mine să am aşa prietene bune!

— Rămâne pe seara asta!

îmi bâzâie telefonul în buzunar. Mă sună Walsh. Răspund:

— Bună...

— Bună! Ce se întâmplă? Care e faza cu prânzul?

— Am aflat de promovare. Nu am primit-o, dar am un plan de rezervă. Christina, Tory şi alte persoane o să vină să mă ajute cu prezentarea pentru directorul executiv.

— Te simţi bine?

Cu sora mea alături şi cu prietenele mele care să mă susţină...

— Să ştii că da!

16

fV)

APARTAMENTUL MEU MINUSCUL NU A MAI FOST NICIO- dată atât de plin de lume. Noodles s-a aşezat în poala lui Michelle, făcându-se comod lângă burtica ei adorabilă, pe când aceasta arată peste umărul lui Tory la ceva de pe laptopul ei. Walsh e în bucătărie şi reumple paharele cu apă, Christina e trântită în fotoliu şi frunzăreşte un blocnotes, iar Barbara stă la masa din bucătăria mea şi adaugă informaţii suplimentare la prezentarea mea din PowerPoint. Îi sună telefonul şi răspunde la el.

Stau pe podea şi îmi presez pumnii în zona lombară, apoi îmi arcuiesc spinarea. Pe măsuţa de cafea, lângă două cutii cu pizza aproape goale, e un caiet plin cu notiţe marcate cu galben. Ne-am apucat de trei ori, dar simt că abia suntem în faza iniţială a ideii mele. Panica ameninţă să-mi sugrume gâtul, dar o împing.

Am controlul asupra situaţiei. *Avem* controlul asupra situaţiei.

Barbara se dă cu scaunul în spate de la masa de bucătărie, iar picioarele mobilei scârţâie pe linoleum atunci când ea se ridică în picioare. îşi pune geanta pe umăr.

— Trebuie să fug!Mă încrunt când o văd stresată.

— E totul în regulă?

îşi dă ochii peste cap.

— E Maya, cea mică. Trebuia să o ducă un alt jucător cu maşina după meciul de volei din seara asta, dar a uitat să-mi spună că persoana respectivă e bolnavă, aşa că trebuie să o iau eu.

Mă ridic în picioare, îmi relaxez umerii şi o strâng repede în braţe.

— Mersi mult de tot pentru ajutorul acordat!

— Nicio problemă! Apropo, la asta trebuie să vă aşteptaţi cu adolescenţii, le spune lui Tory şi lui Michelle. Bucuraţi-vă cât puteţi de anii când sunt bebeluşi!

— Da, aşa o să facem! îi spune Tory, uitându-se drăgăstos la soţia ei pe când îi mângâie burta.

Barbara iese din apartament, iar uşa se închide în urma ei.

— Cifrele arată bine, spune Tory, întorcându-şi atenţia spre calculator. Mai ales dacă propui un program-pilot în Galápagos, Columbia Britanică şi Hawaii la început, apoi o creştere progresivă în doi ani.

Christina îşi ridică şi coboară capul de două ori şi, când se îndreaptă de spate, îşi strânge părul lung într-o coadă de cal.

— Ar putea fi revoluţionar, să ştii. Nu mai sunt agenţii de turism de dimensiunea noastră care să facă aşa ceva.

— Ca să nu mai spunem că poate avea un impact la scară largă. Dacă jumătate din turiştii noştri contribuie cu sume modice, se pot întâmpla lucruri mari, adaugă Tory.

Se aude o bătaie în uşă. Mă încrunt şi mă duc cu paşi mici pe hol ca să răspund. E Barb.

— Mi-am uitat telefonul, îmi explică ea şi trece pe lângă mine ca să se ducă în bucătărie.

— Şi de ce căpcăunul de şef al lui Henley nu a marşat la ideea ei? întreabă Walsh.

Are două pahare cu apă cu gheaţă pe care le duce în li- ving şi pune unul pe valiza de lângă Christina, iar pe celălalt i-l dă lui Michelle.

Ridic din umeri. E întrebarea de un milion de dolari.

— Pentru că nu i-a venit lui ideea înainte, zice Barbara înainte să iasă iar din apartamentul meu.

— Se simte clar ameninţat de Henley, spune Tory pe un ton neutru, deşi e veselă de obicei.

Christina dă din cap cu emfază.

— Cam aşa sunt bărbaţii mediocri când e vorba de femei isteţe şi ambiţioase, intervine Michelle.

înainte să mă aşez, iar bate cineva la uşă. Tot Barbara.

— Haina! face ea, lovindu-şi fruntea cu palma.

Mă duc în bucătărie cu mers împleticit, îi iau pardesiul albastru-marin de pe spătar şi i-l dau. Pleacă iar, mulţumindu-ne şi luându-ne la revedere.

îmi duc laptopul la măsuţa de cafea şi mă aşez din nou pe jos. Telefonul îmi bâzâie de undeva de lângă papucii din picioare. Caut, îl găsesc şi îl deschid. Trei apeluri ratate de la Graeme. Oftez. Nimic nou – astea sunt de mai devreme. Azi ne-am jucat amândoi de-a prinselea, sunându-ne, iar ultima oară când am încercat să-l sun a intrat direct căsuţa vocală. Mă crispez şi îmi amintesc mesajul bâlbâit lăsat plin de „Felicitări" şi „Mă bucur pentru tine".

Şi chiar mă bucur pentru el. Simt căldură la gândul că o să lucrez cu el, că o să-i aud vocea, o să-l văd în fiecare zi...

Păcat că nu vrea să aibă de-a face deloc cu mine! Cel puţin nu cum îmi doresc.

Trec în revistă aplicaţiile şi găsesc o nouă notificare pe Instagram. Un urmăritor nou. Icnesc când deschid.

Biscuit Graham_Collins mă urmăreşte. Biscuit Gra- ham_Collins. Porecla mea secretă pentru el. Inima mi-o ia la galop şi mă doare pieptul.

Fac clic pe poza mică a lui Graeme, care îmi zâmbeşte cu părul ciufulit de vânt. A postat trei poze din Galápagos, iar una e cu *mine,* deşi nu-ţi

dai seama exact. E cea pe care a făcut-o la munte. Lumina soarelui îmi acoperă aproape toată faţa, care e în umbră, dar profilul meu e dramatic cu copacii în fundal. Apăs pe poză ca să citesc descrierea.

> **Biscuit Graham_Collins:** Pentru cea care m-a inspirat să ies din nou în lume un „mulţumesc" nu va fi niciodată îndeajuns.

Graeme are deja peste două mii de urmăritori, iar mulţi dintre ei au lăsat mesaje de dragoste şi de întâmpinare. Clar sunt prietenii şi familia extinsă. Ryan_Collins206 a comentat la poza cu mine: „Cine e tipa? Trebuie să o sărut."

înghit în ciuda nodului dureros care mi s-a pus în gât. Graeme s-a întors oficial în lume.

Cu inima frântă îl urmăresc şi eu.

Se aude o bătaie în uşă.

— Barbara! murmur eu. Ce-o mai fi uitat acum?

Iar se aude bătaia, dar mai timidă acum.

— Vin acum! strig.

Mă ridic în picioare şi îmi frec coapsele, care mă furnică pe când mă mişc prin living. Materialul subţire al pantalonilor de yoga este umed. Deschid uşa. Şi aproape leşin.

Nu e Barbara!

Graeme e în prag! E el! Aici. În carne şi oase. Mă simt năucită de parfumul lui, acel buchet de citrice şi cedru, şi de aspectul vag şifonat. Poartă blugi şi un tricou polo albastru, iar în spinare are

nelipsitul rucsac galben. Faţa e neîngrijită, şi are ochii mari.

— Mersi că m-ai urmărit pe Insta! îmi zice, şi, preţ de o secundă de nebunie, mă întreb dacă faptul că l-am urmărit pe Instagram l-a materializat aici printr-un portal magic din eter.

— Cu plăcere!

Se freacă la ceafă.

— Am venit să te văd! Sper că nu te superi dacă am urcat! O femeie ieşea valvârtej din clădire, aşa că am prins uşa înainte să se închidă.

Era probabil Barbara.

— Cum... De unde ştii unde locuiesc?

Podeaua din lemn scârţâie sub mine şi, pe când mă întorc, Walsh iese grăbită în living.

— Ah! De la Walsh.

— Când n-am reuşit să dau de tine, i-am trimis mesaj lui Walsh să mă asigur că eşti bine. Mi-a zis foarte clar că trebuie să mă sui în primul avion spre Seattle. Aşa că iată-mă! Şi mă gândeam să-ţi dau ceva.

Caută prin rucsac şi scoate ceva... O vedere.

Vederea *meal*

Cea pe care mi-am scris-o pe insula Floreana. Cu siguranţă, Graeme a scos-o din butoiul vechi cu corespondenţă când nu mă uitam. Râd zgomotos fără să mă abţin. Când o iau, ni se ating degetele, iar un şuvoi de energie îmi trece prin vene.

— Voiam să ţi-o aduc mai târziu, dar azi mi s-a părut momentul potrivit.

Iau vederea şi citesc cele patru cuvinte pe care mi le-am scris urât şi cu litere mari:
Continuă să vânezi rechini!
Râd şi îmi lovesc vederea de palmă. Am vânat un rechin toată seara şi, cu Graeme aici...
S-ar putea să vânez cel mai mare rechin din toate timpurile.
— O să refuz promovarea, îmi spune.
Mă uit la el.
— Poftim? Nu poţi!
Clatină din cap, iar pe buze îi înfloreşte un surâs amar.
— Aşa e cel mai bine. Nu vreau să avansez în detrimentul altcuiva. Nu ai fost tratată corect şi nu e bine. Refuz şi...
Îl apuc de biceps.
— Nu mai vreau promovarea.
Se holbează la mine de parcă mi-a mai crescut un cap.
— Nu?
— Ai avut dreptate în legătură cu mine şi marketingul digital... Nu-mi place la nebunie. Nu aşa cum îţi place ţie. Cred că aş mai fericită, mai împlinită într-o poziţie
care implică mai multe departamente, nu doar marketing. Nu ştiu cum arată sau dacă o să găsesc aşa ceva la Seaquest, dar pot să recunosc ceva în cele din urmă: nu merită să fiu director de dragul funcţiei. Trebuie să-mi găsesc o slujbă care să mă facă, într-adevăr, fericită. Tu eşti mult mai potrivit pentru poziţie.

I se încreţeşte fruntea.

— Aşadar renunţi?

— Clar că nu!

Mă sprijin de cadrul uşii şi îmi încrucişez braţele ca să nu-mi iasă inima din piept.

— Dacă James nu mă ia în serios, îi voi prezintă ideea lui Marlen. Propunerea legată de conservare mi se pare drumul corect pentru companie – o simt. Acum trebuie doar să-mi fac vocea auzită.

Graeme începe să râdă. Mai întâi e un râs pe înfundate, iar apoi explodează într-un râs cu gura până la urechi.

— Ştii, credeam că, dacă îţi dau vederea, o să fiu cavalerul pe cal alb care să-ţi ofere susţinere. Trebuia să fi ştiut că aveai în tine curajul ăsta.

Trage aer adânc în piept şi se apropie.

— îmi pare tare rău, Henley! îmi pare rău că nu am zis nimic în Bartolomé şi îmi pare rău că am fost distant de la croazieră încoace! M-a afectat ce mi-ai zis – a fost dur, dar trebuia să aud cuvintele alea. Pentru că aveai dreptate. Am făcut un progres în ultimul an, dar tot m-am ascuns. Am hotărât să schimb asta.

— Da? întreb aproape în şoaptă.

— Nu pot aştepta să se alinieze stelele ca să încep viaţa pe care mi-o doresc. Există şi un alt motiv pentru care n-ai mai auzit nimic de mine în ultimele două săptămâni. În cele din urmă, am

scos ultimele lucruri ale mamei, am pus casa la vânzare şi am depus CV-uri pentru slujbe în Seattle. Aici locuieşte familia mea, aici eşti tu. Aici vreau să fiu. Acum. Nu mai vreau să aştept ca o companie să mă mute de colo, colo, în funcţie de programul şi de condiţiile ei. Graeme îşi încordează maxilarul, iar nările îi freamătă când adaugă: Poţi să mă ierţi că te-am tratat aşa de rău?

— Doar dacă poţi să mă ierţi şi tu!

— S-a făcut!

Greutatea care mi-a apăsat pieptul în ultimele două săptămâni se evaporă ca fumul. Din gât îmi iese un geamăt adânc.

— Acum treci aici şi sărută-mă!

Zâmbeşte larg şi se întinde după mine.

Cineva tuşeşte în spatele nostru. Evident, avem public. Mă retrag.

— O să plecăm acum! ne spune Tory, crispându-se.

Christina şi Michelle o urmează şi par foarte plăcut
surprinse.

— Doar dacă nu crezi că ar trebui să lucrăm mai mult în seara asta la propunere?

Mai trebuie să muncim clar la propunerea pentru Marlen, dar e şi mâine o zi. Acum e ceva – *cineva* – mult mai important.

— Nu, e-n regulă! Mi-aţi fost de mare ajutor! Am ajuns mult mai departe decât dacă eram de capul meu. Vă mulţumesc tuturor!

Christina, Tory şi Michelle ies una câte una din apartamentul meu.

— Pa, Graeme! îi face Christina cu mâna pe când trece. Mă bucur să te cunosc în cele din urmă!

— La fel! zice el şi îşi coboară uşor bărbia.

— Trebuie să vorbim! îmi spune de după mână şi se uită cu subînţeles la Graeme.

îmi muşc buzele ca să-mi reprim un zâmbet.

— Mai târziu! Promit! îi spun.

Tory şi Michelle ies şi ele, urmate de Walsh. Are hanoracul meu gri pe ea şi o geantă sport peste piept.

— Unde te duci? o întreb, dezlipindu-mă de perete.

— La Christina. Tocmai a apărut ultimul sezon din *Nailed It!*[1] pe Netflix şi ne uităm la tot.

Distracţie plăcută amândurora! Nu mă aşteptaţi!

Mă bucur să te revăd, Graeme! îi spune, apoi se grăbeşte să le prindă pe celelalte din urmă.

O ia pe Christina de gât şi dispar toate după colţ.

Am rămas doar eu cu Graeme pe holul cu covor verde. Aerul dintre noi e electric.

— Vrei să intri? îi spun.

[1] „La fix!”, concurs american de patiserie şi cofetărie, la finalul căruia unul dintre cei trei patiseri amatori câştigă un premiu în valoare de 10 000 de dolari (n. tr.).

— Ei bine, ar trebui să iau un Uber până la Ryan, vorbeşte el în acelaşi timp cu mine, apoi izbucneşte în râs: Mi-ar plăcea.

îi simt prezenţa lui Graeme, care e chiar în spatele meu. Când ajungem în living, mă încrunt dând cu ochii de dezastrul format din farfurii de hârtie, cutii de pizza şi pahare.

— O secundă!

începe să mă agit să adun farfuriile şi să le îndes în cutiile de pizza.

Când le duc la bucătărie, aud paşi. Graeme e în spatele meu. Cald. Puternic. Mi se taie respiraţia când mă ia de talie. Mă opresc.

— Nu-ţi face griji! Facem curat mai încolo! îmi şopteşte la ureche.

Se întinde şi ia cutiile din strânsoarea mea slabă şi le pune pe blat. Mă atinge blând ca o briză de vară şi îmi dă la o parte părul de pe gât.

Mă pătrunde un fior electric când îmi sărută pielea sensibilă de pe ceafă, direct deasupra marginii puloverului meu lălâi. Tremur când limba lui îmi atinge pielea şi mă sărută pe gât. Mă trage mai aproape şi îmi ia faţa în mâini. Mă întorc ca să mă uit la el peste umăr.

Are pleoapele lăsate, iar privirea lui mă devorează.

De parcă îi e frică să nu dispar.

Buzele lui sunt peste ale mele.

Fericire supremă!

închid ochii pe când mă întorc în braţele lui ca să îl privesc, fără să mă trag din sărutul care nu e deloc ca oricare altul. E o scuză. O afirmaţie. Şi o promisiune a ce va veni.

Graeme mă trage mai aproape până când trupurile noastre devin roşii. îmi trec o mână prin părul lui ciufulit. Sunt pe vârfuri. Apoi nu mai sunt pe podea pentru că el mă ridică şi mă aşază pe blat. Dau în lături cutiile de pizza, care aterizează pe jos, iar câteva cruste se împrăştie pe linoleum.

Nu-mi pasă!

îşi strecoară limba printre buzele mele şi are gustul răcoros şi viu al unei bomboane cu mentă. Ca o zi caldă şi însorită pe o plajă cu nisip alb. Ca o viaţă plină de promisiuni. îl prind de talie cu picioarele şi îl trag mai aproape.

Prin bucătărie se aude un urlet sfâşietor, de parcă e un tocător de lemne plin cu pietre.

Graeme se trage înapoi încruntat.

— Ce...

— E Noodles, gem eu exasperată.

Noodles pisica stă în faţa bolului cu mâncare gol, cu dintele ieşit în afară, şi se preface că e lihnită, deşi i-am dat de mâncare acum trei ore. Se uită fix şi acuzator la noi cu un ochi, iar cu celălalt fixează frigiderul. Blana e rebelă azi, umflată şi ciufulită.

Graeme ridică din sprâncene.

— E pisica ta?

— Aha!

— E pisica *ta.*

— E Noodles al meu.

Expresia i se îndulceşte, şi îmi zâmbeşte larg.
— Şi eu, care credeam că Winnie e urâtă! murmură el.
îşi trece degetele prin părul meu şi îmi atinge obrazul
cu palma. Ochii lui albaştri strălucesc ca stelele.
— Ştii, cred că aş putea să mă îndrăgostesc de tine!
Simt cum un val de căldură îmi inundă pieptul.

Şi eu la fel.27

^ r^ A

- CHIAR NU ŢI-AI LUAT NICIODATĂ O ZI LIBERĂ? MĂ ÎN- treabă Graeme.

Lumina difuză a soarelui se strecoară prin perdea şi îl învăluie, aşa cum stă întins în pat, lângă mine.

— Nu aşa.

Cu excepţia unei pneumonii de acum doi ani, e prima oară când am absentat de la muncă în ultimul moment. I-am scris lui Walsh că stau acasă azi cu Graeme, aşa că pun la loc telefonul pe noptieră şi mă strecor din nou în adâncimea caldă a patului. Picioarele mele goale sunt înlănţuite cu ale lui Graeme sub aşternuturi.

— Oare n-o să i se pară ciudat lui James că ne-am luat azi liber amândoi?

Graeme se sprijină într-un cot.

— Mă îndoiesc! Nu ştie că sunt în oraş.

Pătura mea cu motiv floral îi atârnă în jurul taliei, scoţându-i la iveală pieptul puternic, braţele sculptate şi pielea minunată. Mi se înroşesc obrajii. Rar am mai avut un bărbat gol în pat în ultima vreme. Şi e prima oară când am un bărbat gol care mă face să cânt, să râd şi să râd şi să plâng cu lacrimi deodată. îmi trec palma peste faţa lui cu perciuni.

Scoate telefonul de Dumnezeu ştie unde şi se sprijină de perna de lângă mine înainte să o ridice deasupra noastră.

— Selfie de dimineaţă!

— Nu, arăt groaznic! îi spun şi mă ascund. Părul meu e ca o scorbură de veveriţă şi sunt sigură că am urme de rimei sub ochi.

— Eşti frumoasă!

îmi ţugui buzele şi nu pot să nu zâmbesc din adâncul sufletului. Face o poză pe când îmi sărută tâmpla. Ne uităm amândoi la ea. Mi se taie respiraţia când văd intimitatea degajată de pe ecran.

— N-o postezi pe Instagram, nu? fac eu.

— Nu. E doar pentru mine.

— Ce te-a făcut să intri pe Instagram?

îmi sărută vârful nasului.

— Tu!

— Şi numele Biscuit Graeme_Collins e datorită mie?

— Parţial. Era şi porecla mamei pentru mine. Dar îmi place când o spui tu.

Mă rostogolesc până când sunt deasupra lui. Aşternutul e deoparte, iar pielea mi se face de găină.

— Biscuit Graham, îi zic tărăgănat.

Pieptul i se măreşte pe când geme, iar eu îmi ating buzele de ale lui. Mă trag puţin înapoi.

— Când te întorci în Michigan?

Te rog nu spune că azi!

— Mâine.

Expir uşurată.

— Dar mă întorc săptămâna viitoare. Am un interviu de muncă la o companie locală şi îmi plătesc avionul...
Mă dau jos de pe el şi strâng pătura la piept.
— Nu, nu poţi!
Se ridică un pic, pentru a se rezema de perne.
— De ce nu?
— Pentru că trebuie să accepţi postul de director digital de la Seaquest.
— De ce?
— Pentru că eşti persoana perfectă! Ideile tale de storytelling digital sunt uimitoare şi îţi place să călătoreşti, iar funcţia îţi poate oferi chestia asta?
— Şi tu?
Ridic din umeri şi mă aşez din nou pe pernă.
— Să vedem ce spune Marlen despre ideea mea. Dacă o aprobă, poate o să pot lucra în alt departament. Cu Renata, chiar.
Renata este responsabilă cu itinerariile, singura femeie din comitetul de conducere şi eroina mea personală. A avansat în companie şi iniţial era matelot pe unul din vase în anii '90. Asta da poveste de succes!
— Atunci să ne începem ziua, pentru că trebuie să-ţi perfecţionezi prezentarea pentru Marlen!
Când o spune, îi joacă o lumină răutăcioasă în ochi.
— Ar trebui să ne ridicăm din pat. Chiar ar trebui.

Dar acum nicio părticică a corpului meu nu vrea asta.

Dau drumul păturii şi mă sui pe el. Corpul lui e cald şi primitor.

— Peste un sfert de oră?

— Hm... 30 de minute, cel puţin. Trebuie să gust fiecare părticică din pielea ta superbă, mormăie el.

îmi saltă stomacul când îi văd privirea în care se citeşte dorinţa pură şi fierbinte.

— Ba 45, contracarez eu.

— Acum eşti lacomă! îmi şopteşte la baza gâtului înainte să mă muşte puţin. S-a făcut!

Are dreptate, sunt lacomă. Pentru că vreau tot. Şi o să şi primesc.

— încă mai sunt multe de făcut, spun patru ore mai târziu pe când merg desculţă prin living şi iau carneţelul de pe măsuţa de cafea. Nu ştiu cum o s-o fac ţiplă până mâine-dimineaţă.

— Nu trebuie, îmi spune Graeme, întins pe canapea cu laptopul în poală. Trebuie doar să ai subiectele principale de discuţie, cadrul general de implementare şi câteva exemple. Nu cred că Marlen se aşteaptă să începi un program întreg la sfârşitul discuţiei.

Scrâşnesc din dinţi.

— Detest să fiu nepregătită.

Graeme pune laptopul deoparte şi se ridică. Blugii îi atârnă jos pe şolduri, iar tricoul echipei de

hochei i se mulează pe bicepşi. Mă ia de umeri şi mă opreşte din mersul meu frenetic.

— Te descurci. E abia ora 12. Avem toată ziua şi noaptea ca să facem propunerea perfectă înainte de discuţia de mâine.

După ce trag aer adânc în piept, încuviinţez cu o mişcare din cap.

— Mă bucur că eşti aici!

— Şi eu. îşi rezemă fruntea de a mea câteva secunde înainte să mă sărute şi să mă întrebe: Ce zici de asta?

îşi ia laptopul de pe măsuţa de cafea şi îl roteşte ca să văd ecranul. Pe el e o postare în curs de publicare pe Facebook cu o poză cu un cintezoi şi un articol despre eforturile de conservare din donaţiile turiştilor noştri.

Zâmbesc larg.

— Fantastic! Acum ce-ar fi dacă...

Telefonul mobil îmi bâzâie în dreptul şoldului. Poate e Walsh din moment ce nu am văzut-o de seara trecută. Când văd numele de pe ecran mă încrunt şi apăs repede pe iconiţa verde ca să accept apelul.

— Alo?

— Henley, slavă cerului că am dat de tine! îmi spune Barbara, cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să vii la birou chiar acum!

îmi trec un braţ în dreptul pieptului şi mă duc în cealaltă parte a camerei.

— De ce? Ce se întâmplă?

— E James.

I se taie răsuflarea şi aud cerceii cum i se izbesc de telefon, ceea ce înseamnă că merge undeva grăbită.

— A convocat o şedinţă a comitetului executiv azi la ora 13. *îţi* prezintă propunerea de strângere de fonduri.

Rămân cu gura căscată.

— O, ce schimbare! E... e super. Pot să ajung sigur până atunci. Vrea să prezint sau vrea să...

— Nu! mă întrerupe ea. Nu înţelegi! Mi-a trimis pe e-mail prezentarea *ta* în PowerPoint despre Galápagos. Mi se părea cunoscută, aşa că am verificat metadatele şi evident că eşti listată ca autor. Numai că, atunci când am deschis documentul, numele tău era de negăsit, dar al lui, da! Fix pe primul slide: James P. Wilcox. Henley, nu vrea să vii la şedinţa de comitet. *îţi fură ideea!*

Inima bata să îmi spargă pieptul.

— Ce face?

Vorbesc pe un ton scăzut şi mortal, şi o percep de parcă răsună printr-un tunel lung.

— Vrea să o dea drept a lui, o fură. Şi asta nu e nici pe departe partea cea mai gravă.

Ce naiba ar putea să fie mai rău de atât?

Nu e prima dată când o face.Ml SE URCĂ TOT SÂNGELE LA CAP şI ABIA AM PUTEREA

SA mă cufund în canapea.

— Poftim?

— Ţi-a furat ideile vreme de doi ani, poate chiar de mai multă vreme, îmi spune Barbara. N-am avut habar până azi. îmi pare aşa de rău!
Mă uit la Graeme.
— Ce se întâmplă? mă întreabă el.
Acopăr difuzorul cu palma şi îl pun repede la curent. Are flăcări în ochi şi îşi încleştează pumnii.
— James! zice el, iar tonul lui e plin de venin. Mă concentrez asupra apelului.
— De unde ştii?
— La început nu eram sigură, dar, după ce mi-a trimis prezentarea în PowerPoint, am început să răsfoiesc documentele din urmă şi am comparat metadatele. Am văzut că a luat documente create de tine, ţi-a scos numele şi apoi i le-a dat lui Marlen ca şi cum erau ale lui. Şi o confirmă e-mailurile dintre ei.

u

— Ca de exemplu? Ce documente?
—O, Doamne, de unde să încep... Cel mai recent a fost un memo copiat dintr-un document Google, ceva legat de Snapchat?
— Extinderea strategiei prin Snapchat?
— Bingo!
— Ticălosul naibii! mormăi nervoasă. A fost ideea mea şi a respins-o la o şedinţă primăvara trecută, ba m-a făcut să mă simt prost că am

pomenit-o. Mi-a zis..., icnesc şi mă uit la Graeme. Mi-a zis că pe viitor să discut cu el înainte să mai adaug idei noi la documentul comun de planificare al departamentului de marketing.

— Pentru că voia să-şi asume ideile tale, mârâie Graeme, scrâşnind din dinţi.

Când îmi dau seama, parcă m-a lovit trenul.

James nu a intenţionat să mă promoveze niciodată. Dacă Marlen nu ar fi sugerat numele meu, James nu m-ar fi luat în seamă pentru postul de director. Pentru că mă vrea acolo unde sunt: subordonatul lui care munceşte din greu şi îi oferă o varietate de idei pe care să şi le aroge ca să promoveze în carieră.

Văd roşu în faţa ochilor. La propriu – fiecare nuanţă de la magenta la stacojiu care îmi acoperă apartamentul. Tobele de război îmi bat în fiecare ungher al minţii.

Uşa de la intrare se deschide şi se închide, iar vocea lui Walsh răsună prin apartament:

— Scumpo, sunt acasă! Sper că sunteţi îmbrăcaţi!

— Barbara, stai puţin!

— Sigur!

îmi pun mobilul pe umăr.

Walsh intră în living şi se opreşte brusc, uitându-se la noi.

— Cine a murit?

— încă nimeni, mormăi eu.

Graeme îngenunchează în faţa mea.

— Henley, trebuie să te duci şi să-i prezinţi lui Marlen ideea. Acum. înainte să apuce să ajungă James în comitetul director.

Nu mai strâng din dinţi şi trag aer adânc în piept.

— Ai dreptate! Cu cât aştept mai mult, cu atât mai greu o să fie să-l conving că mie mi-a venit prima ideea. Duc din nou telefonul la ureche şi zic: Barbara, poţi să mă strecori să-l văd pe Marlen azi înainte de ora 13?

— Fac tot posibilul. Rose mi-e datoare. Numai să vii imediat aici, da?

— Mersi! Ajung într-un sfert de oră.

închid şi mă uit la telefon preţ de trei secunde înainte să sar ca un arc de pe scaun.

— Prezint acum. *Prezint acum.*

— Propunerea de ecoturism? Credeam că e mâine, zice Walsh, care are ochii mari.

— Chem un Uber, spune Graeme şi îşi scoate mobilul din buzunarul de la spate.

Mă duc glonţ spre dormitor, unde îmi scot tricoul peste cap din mers şi îmi dau jos pantalonii de yoga. Walsh mă urmează.

— Stai, ce se întâmplă?

— Şeful meu mi-a tras-o, asta se întâmplă! Tocmai am aflat de la Barbara că mi-a furat în secret ideile ca să fie promovat.

— Ce dobitoc! Unde e mizerabilul? O să-i scot maţele ca unei broaşte!

îmi tremură buzele la auzul tonului ei nemilos.

— Ajută-mă să mă îmbrac!

Mă duc într-un suflet la baie să mă spăl pe faţă şi pe dinţi. Rimei. Ruj. Părul strâns. Nu am timp de altceva. Walsh vine repede cu câteva umeraşe pe care sunt cel mai bun sacou, o fustă creion asortată şi o bluză de mătase. Le pun pe mine în timp record. Mă închei la fustă în timp ce mă îndrept spre living şi aproape mă izbesc de Graeme. Poartă acelaşi tricou polo şi blugi ca ieri şi îmi bagă în geanta de muncă laptopul şi carneţelul.

— Uberul e aici, îmi spune.

Walsh îmi aruncă un pantof, apoi pe altul – pantofi negri cu toc cui de zece centimetri. Pantofii mei cu puteri speciale. Sar într-un picior spre uşă şi mi-i pun.

— Vin şi eu!

Tonul ei nu permite o altă părere. Poartă pantaloni de yoga, espadrile, un hanorac... şi vine la mine la birou. Nici că-mi pasă.

Două minute mai târziu, toţi trei suntem pe bancheta din spate a unei Toyota Corolla şi trecem ca o săgeată prin centrul oraşului Seattle. Formez numărul Christinei. Răspunde imediat.

— Bună, Hen...

— Christina, am nevoie să-mi faci un serviciu! Poţi să-mi imprimi un fişier şi să mi-l pui într-un dosar? Acum?

— Desigur, dar ce se întâmplă?

îi dau versiunea pe scurt. Urmează un torent de înjurături.

— E gata când ajungi!

— Mersi mult de tot!
Telefonul îmi bâzâie pe când închid – e un e-mail de la Graeme.
— E postarea de pe Facebook pe care am făcut-o. Dacă ai nevoie de muniţie în plus.
Mă întind şi-mi trec uşor buzele peste obrazul lui, sărutându-l.
— Mersi!
îi trimit Christinei propunerea mea oarecum îmbunătăţită ca să am ceva la care să se uite Marlen. Pun telefonul în buzunar şi îmi netezesc sacoul peste bluză.
— Bun. E bine. O fac!
Respiraţia îmi accelerează odată cu maşina. Simt cum mă cuprinde un val de panică.
Dacă lui Marlen n-o să-i placă ideea? Dacă o dau în bară? Dacă nu mă crede când îi spun de James şi o să par un angajat răzbunător care are pică pe cineva şi...
Graeme mă atinge pe picior. Are mâna caldă şi reconfortantă.
— Trage adânc aer în piept.
— Nu sunt gata.
Scot carneţelul din geantă şi încep să frunzăresc paginile.
— Prezentarea nu e gata, nici detaliile nu sunt puse la punct sau...
Simt o durere cruntă într-o parte.
— Au! Hei!
Mă întorc şi mă uit urât la Walsh.

— De ce m-ai pişcat?

— Revino-ţi!

Mă uit la ea.

— Pentru asta te-ai pregătit toată viaţa. Acum ai şansa să te duci la şeful cel mare cu ideile tale şi să străluceşti. Poate nu ai raportul perfect sau subiectele de discuţie perfecte sau, mă rog, dar, fir-ar să fie, eşti Henley Evans, ce mama mă-sii? Şi acum e momentul tău!

— Are dreptate! face Graeme. Nu ai nevoie de o prezentare sofisticată sau un scenariu. Eşti deşteaptă, de succes şi pasionată şi, la cum te cunosc, sunt sigur că deja ai analizat situaţia din orice unghi posibil. O să-l convingi. Ştiu sigur!

Îi îmbrăţişez cu putere pe amândoi.

— N-aveţi idee câtă nevoie aveam să aud cuvintele astea!

Maşina se opreşte.

— Am ajuns, spune şoferul de Uber.

Mă uit la ceas: 12.41. Am aproximativ douăzeci de minute până se întâlneşte comitetul director, iar cariera mea la Seaquest e permanent distrusă.

Mi se strânge pieptul.

— Trebuie să ne grăbim.

Alerg într-un suflet în clădire, mişcându-mă cât mă duc de repede picioarele strânse de fusta creion. Mă opresc brusc la lift şi apăs pe butonul care duce sus de o mie de ori. Indicatorul liftului arată 4... apoi 5...

— Fir-ar să fie! N-am timp.

— O luăm pe scări, îmi sugerează Graeme, care se uită în jur.

— Pe aici! zic, apoi o iau la fugă spre un hol din spate şi deschid uşa de metal care duce la scări.

Şi tot urcăm. La etajul trei deja gâfâi. La cinci transpir.

Trosc.

Glezna mi se suceşte pe palierul de la şase şi mă împiedic de Graeme, care mă prinde.

— La naiba!

Mi s-a rupt tocul de la piciorul drept. Mă apucă panda- liile. Nu pot să-i prezint lui Marlen în halul ăsta.

— Hai să facem schimb! îmi spune Walsh şi îşi dă jos espadrilele.

Mă descalţ de pantofii făcuţi praf şi mă încalţ cu ai ei.

— Mi-ai salvat viaţa.

Mă strâng – poartă un număr mai mic decât mine –, dar nu am altceva. Măcar sunt negri, la fel ca ta- iorul. O zbughesc pe scări cu Walsh după mine desculţă şi ţinând pantofii mei distruşi.

Năvălim în hol, o speriem pe Sadie, recepţionista, şi o luăm repede prin holurile întortocheate până când ajungem la biroul lui Marlen, aflat pe colţ.

Barbara, Christina şi Tory sunt deja acolo.

— Slavă cerului că ai ajuns! face Christina.

îmi pun mâinile în şolduri şi inspir adânc.

— Eşti gata? mă întreabă Tory.
Stomacul mi se agită, aşa că mă bucur că e gol. îi zâmbesc strâmb.
— Nici pe departe.
— Acum ori niciodată! îmi zice Barbara. Ai un sfert de oră.
Dau din cap agitată.
— Da, să-i dăm bice!
Christina îmi dă dosarul.
— Nu uita ideile principale!
— Şi foloseşte-te de cifre ca să le susţii! adaugă Tory.
— Şi nu uita! îmi spune Graeme, băgându-mi o şuviţă de păr rebelă înapoi în coc. Eşti Henley Evans. Şi eşti un star rock!
— Aşa e, aprobă Walsh pe când îmi scoate nişte fire de pe taior şi îmi îndreaptă fusta.
— E gata? o întreb pe Rose, secretara lui Marlen, care se uită mirată la discuţia noastră.
Ridică receptorul şi apasă un buton.

Henley Evans e aici... Da, domnule Jones! Pune receptorul jos şi ridică privirea la mine, spunându-mi: Intră

CÂND DESCHID UŞA, MARLEN RIDICĂ PRIVIREA DE PE CA- napeaua gri şi elegantă de unde citeşte un raport.

— Intră, domnişoară Evans!

Vocea lui veselă mă face să păşesc în biroul lui imens.

Marlen Jones e ultima persoană care te-ai aştepta să fie director executiv al unei mari corporaţii. E tânăr pentru funcţia asta, are părul brunet şi ondulat, zâmbeşte mereu şi are o sclipire în ochi. Dar aparenţele înşală. De fapt, a fost investitor şi are reputaţie de rechin în lumea finanţelor. A achiziţionat Seaquest când industria turismului era afectată în timpul ultimei recesiuni şi a reuşit să o dezvolte dintr-o operaţiune regională într-o corporaţie internaţională. De fapt, creşterea Seaquest a fost cea mai mare din sectorul croazierelor din ultimii zece ani.

Aş fi naivă dacă m-aş lăsa convinsă de farmecul nonşalant al lui Marlen. Succesul susţinut la acest nivel necesită multă îndârjire şi muncă, împreună cu puţină cruzime ca să dea gust. El e cel aflat la conducere, cel care are viitorul meu în mâini. Nu trebuie să uit asta.

îmi zâmbeşte călduros.

— Ştii, cred că ai sughiţat. Tocmai am primit o scrisoare despre tine.

— Cum aşa?

Fac un efort de voinţă să nu-mi tremure vocea.

— Da! Ce chestie ciudată!

Radiază şi se duce la birou cu pas întins, iar pantalonii îi sunt un pic prea ridicaţi, aşa că trag cu ochiul la şosetele lui de culoarea lavandei.
Ridică ceva munţi de hârtii până când găseşte nişte ochelari cu rame subţiri pe care şi-i pune pe nas.
— Da, de la un turist. Pe care îl cheamă... – se chi- orăşte... — Nikolai Kozlov. îţi spune ceva?
Aproape mă înec.
— Cred că da!
îmi face semn să mă aşez pe unul dintre scaunele negre din piele din faţa biroului său.
— Ei bine, domnul Kozlov îşi aminteşte cu siguranţă de tine. Se pare că te-ai dat peste cap ca să aibă un sejur de neuitat. A avut multe de spus...
Marlen dă deoparte nu una, nu două, ci trei coli capsate.
— Multe! Dar ce mi-a rămas în minte este că l-ai făcut să se simtă mai mult decât un client. L-ai făcut să se simtă ca un prieten şi acum spune că va călători toată viaţa doar cu Seaquest Adventures.
Lasă uşor scrisoarea pe birou şi îmi zâmbeşte larg şi aprobator.
— Ai procedat excelent!
Dacă maţele nu mi-ar fi îngheţate de emoţie, aş putea plânge. Rusul ăla drăguţ şi prostuţ m-a ajutat!
— Mulţumesc, domnule!
— Şi se pare că va călători cu noi din nou în luna de miere... de data asta în Mexic. Hai să

organizăm ceva special pentru el! Poate o cabină superioară şi bilete de avion la clasa întâi. Te las pe tine să te ocupi de detalii!

Apoi ia o fotografie şi mi-o arată. E cu Nikolai şi Emily, care zâmbesc ca doi îndrăgostiţi. Zâmbesc. Deci e din nou în viaţa lui! Marlen se uită la poză, apoi la mine, apoi iar la poză.

— Seamănă cu tine.

Ridică din umeri pe când se aşază pe scaunul de birou cu spătar jos.

— Bun, domnişoară Evans! Gata cu vorbăria! Ce pot face azi pentru tine?

Respir o singură dată ca să mă calmez înainte să mă îndrept şi să vorbesc cu cât mai multă încredere în mine:

— Domnule, nu vreau să faceţi ceva pentru mine. Croaziera în Galápagos de luna trecută m-a inspirat şi ştiu că şi compania noastră i-ar putea inspira pe alţii.

Şi încep să prezint propunerea. Nu e perfectă sau cizelată, dar mă bazez pe cunoştinţele acumulate de când m-am întors din Galápagos, pe nopţile pierdute făcând cercetare, pe planificarea de ieri noapte şi pe instinct. Când termin, îi dau dosarul în care e copia propunerii îmbunătăţite.

— Vă veţi face o idee despre cum ar putea funcţiona iniţiativa la nivelul întregii companii.

Marlen îşi ţuguie buzele pe când parcurge propunerea. Are o expresie opacă pe când dă paginile. înghit în sec.

— Aveţi o fiică, domnule Jones? îi zic brusc.

— Te rog, spune-mi Marlen! Da, o fiică, Arianna. E în anul al doilea la Wellesley.

îmi întoarce o poză înrămată de pe birou ca să o văd pe tânăra frumoasă şi zveltă.

— E o şcoală bună, murmur. Pot să vă întreb în ce lume vreţi să trăiască? Schimbări climatice. Prea multă poluare din cauza plasticului. Multe specii dispărute. Toate problemele astea ne afectează planeta acum. Şi putem face ceva. Dumneavoastră şi familia dumneavoastră aveţi un istoric bogat în ceea ce priveşte actele caritabile. Sunteţi membru în consiliul a două organizaţii diferite care conservă fauna, nu-i aşa?

— Da! răspunde el.

— Dacă aducem aceste eforturi în inima companiei şi le împletim, ce putem obţine? Şi când avem de ales între a călători cu o companie căreia îi pasă de lumea noastră şi cu una căreia îi pasă doar de profit, ce vor alege consumatorii? Din experienţă, consumatorul angajat alege compania angajată. Cred că putem fi acea companie în industria croazierelor.

Marlen se leagănă în scaun cu buzele ţuguiate şi fixân- du-mă cu privirea.

— Spune-mi, domnişoară Evans. Poţi citi minţile oamenilor?

Clipesc şi nu ştiu cum să răspund. Marlen mă scuteşte de efort.

— Pentru că gândesc şi eu la fel de ceva vreme. Ai perfectă dreptate. Lumea este pusă în faţa unor provocări mai grele ca niciodată, iar un

viitor mai bun e posibil doar dacă facem ceva.
Parcă mi-ai scos un fir din creier şi ai brodat ceva palpabil cu el.
îmi explodează artificii în piept, iar sentimentul dulcii răzbunări mă copleşeşte.
Marlen îmi zâmbeşte larg.
— Ai...
îi sună telefonul de pe birou, aşa că răspunde.
— Da, da, ştiu! Amână întâlnirea până la două! A apărut ceva.
închide apoi telefonul, se apleacă în faţă şi îşi pune antebraţele pe birou.
— Ţie ţi-a venit ideea asta?
Răspunsul îmi stă pe vârful limbii, dar mă opresc. N-o să fiu ca James. Nu azi, niciodată.
îmi umezesc buze.
— Iniţial a fost ideea mea, dar m-au ajutat nişte colegi ca să o schiţez. Pot să-mi chem echipa. E afară.
Marlen încuviinţează cu un semn din cap, deşi are o expresie impenetrabilă.
îmi netezesc sacoul, mă duc până la uşă şi scot capul afară. Christina îşi roade unghia de la degetul mare, Tory se uită prin telefon, iar Walsh e cocoţată lângă ea şi îşi învârte o brăţară pe încheietură, în vreme ce Graeme stă la fereastra din spatele biroului lui Rose.
— Tory, Christina, Graeme! Am nevoie de voi!
Trei perechi de ochi mă privesc.
— Unde? Acolo? face Christina.

— Da! Rose, poţi să o suni pe Barbara şi s-o rogi să vină aici?

Rose încuviinţează şi ridică receptorul.

Walsh ridică degetul mare pe când restul intră unul câte unul în biroul lui Marlen.

— Aceştia sunt cei cu care am colaborat. Christina a căutat organizaţii nonprofit regionale legate de zonele unde navigăm, Tory a calculat, iar soţia ei, avocat la Brickle, Boone & Davis, a sfătuit-o cu privire la cadrul legal necesar pentru a lansa o iniţiativă de conservare în scop caritabil.

Uşa se deschide şi se închide, iar Barbara intră cu cataramele de la cizmele înalte zornăindu-i.

— Barbara m-a ajutat cu logistica şi pregătirea pentru prezentare, iar Graeme a făcut nişte simulări pentru o campanie de marketing digital de schimbare de imagine.

îmi scot telefonul din buzunarul interior al sacoului şi tastez câteva comenzi.

— Sunt acum în căsuţa dumneavoastră de e-mail.

Marlen face clic pe e-mail şi se uită pe ecran. Ridică

din sprâncene şi îi tremură colţurile buzelor.

— Sunt chestii bune. Dar de ce nu ai dus ideea la James? El e şeful tău direct.

îmi dreg glasul.

— Am făcut-o. Cel puţin pentru Galápagos. A fost propunerea pentru postul de director pe marketing digital înainte de a mă descalifica.

Marlen se încruntă.

— Nu înţeleg. Când l-am întrebat care e treaba cu ea în dimineaţa asta, mi-a zis că propunerea ta era atât de jalnică, încât nu merită să o luăm în considerare. Dar nu e nimic jalnic. E îndrăzneaţă, bine documentată şi sclipitoare.

Graeme îşi încleştează pumnii.

— Pentru că James intenţionează să-i fure ideea lui Henley.

Se uită la mine şi dă din cap încurajator. Fac un pas în faţă.

— Graeme are dreptate. Acum o oră am aflat că James o să prezinte ideea la şedinţa de comitet de azi, dar o să spună că îi aparţine.

Marlen se încruntă.

— Este o acuzaţie gravă.

— Am dovezi.

Pe Barbara o lasă vocea, dar ridică bărbia.

— Dovezi care arată că nu a vrut niciodată să îi acorde credit lui Henley aşa cum merită. De fapt, de ani întregi i-a preluat ideile şi a pretins că sunt ale lui. Campania pentru Columbia Britanică, articolul lunar despre faună de pe blogul nostru şi planul de marketing de pe Snapchat de la ultima şedinţă de consiliu sunt toate ideile lui Henley.

Ochii căprui-închis ai lui Marlen aproape îi ies din cap.

— Şi Henley nu este singura păţită. V-o mai amintiţi pe Samantha Charles, manager de marketing pentru America Centrală şi de Nord înainte de Henley? Cea care şi-a dat demisia după patru ani ca să se angajeze la Wild Wonders, cel mai mare competitor al nostru?

— Da! răspunde Marlen.

— Nu am avut timp să cercetez în amănunt, dar am început să sap prin e-mailurile vechi şi sunt dovezi că James i-a furat şi ei ideile. Femei isteţe şi muncitoare, cu idei excelente şi visuri şi mai mari. Mi-aş fi dorit să-mi fi dat seama mai devreme. Dar nu am avut niciodată motiv să bănuiesc..., spune Barbara şi o lasă vocea.

— Nu e vina ta! îi şoptesc.

îmi zâmbeşte din inimă înainte să-i dea lui Marlen un stick usb negru.

— Totul e aici.

Marlen ia stickul, îl bagă în calculator şi începe să dea clic.

Stau acolo, dar nu mă uit la ceilalţi, abia îndrăznind să respir. Ceasul de pe perete ticăie. Mocasinii din piele ai lui Tory scârţâie pe când îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Graeme e nemişcat lângă mine. Mi se strânge transpiraţia între omoplaţi. înghit în sec.

Cu fiecare clic, Marlen se înnegreşte la faţă şi e şi mai furios. în cele din urmă, oftează adânc, se

ridică în picioare şi se duce la ferestrele care acoperă un perete al biroului.

— James lucrează pentru compania asta de aproape 20 de ani, îmi spune el şi îşi prinde mâinile la spate. A început în subordinea celuilalt patron ca director de marketing. L-am promovat în funcţia de chief marketing officer cu opt ani în urmă, pentru că ideile lui erau bune şi revoluţionare, şi părea să ducă programul de marketing al companiei în direcţia corectă. Nu ştiam că efectiv profita de oameni ca să reuşească.

îşi coboară bărbia, clatină uşor din cap şi se întoarce la birou.

Ia poza înrămată a fiicei sale şi îşi trece degetul peste sticlă. Când o pune jos, îşi întinde palmele pe birou şi se uită fix în ochii mei.

Ştiu exact cum să procedez

30

- AI EMOŢII? MĂ ÎNTREABĂ WALSH PESTE O ORĂ.

Are în picioare nişte şlapi verde-deschis pe care i-a căpătat Dumnezeu ştie de unde.

închid laptopul şi îmi masez tâmplele.

— întreabă-mă după!

— Te susţinem, mă încurajează ea.

O ating cu umărul.

— Ştiu că da!

Chiar dacă Tory şi Christina sunt în alte şedinţe (e miercuri, iar oamenii continuă să muncească în ciuda scandalului meu), holul de obicei pustiu pare plin cu Graeme, Walsh şi cu mine în zona cu scaune de lângă sala de şedinţe. Sadie, recepţionista, se încruntă. Probabil e obişnuită cu mai multă linişte.

Doi membri ai consiliului director traversează holul cu pas întins spre cea mai mare sală de şedinţe, iar unul dintre ei e Renata. Părul ei cu fire albe străluceşte în lumină, iar vocea ei catifelată, dar puternică, se pierde pe când dispare în sala de şedinţe. O mai urmează trei directori.

Dau din picior. Peste un minut James intră pe hol. Mă încordez toată şi mă uit urât la şarpele ăla îndesat şi mulţumit de sine.

Când dă cu ochii de mine, se încruntă, dar pentru scurt timp. Vine spre noi cu un aer nedumerit.

— Henley!

îşi trage nasul, se mai uită la mine şi rămâne fixat pe pantofii mei nepotriviţi.
— Credeam că ţi-ai luat o zi de concediu.
— Da! îi fac un tur surorii mele, mint cu neruşinare.
Walsh se ridică şi îi zâmbeşte fals.
— Bună, sunt Walsh! Trebuie să fii şeful lui Henley. Am auzit multe despre tine! chicoteşte ea. Ce cravată interesantă! Şi bunicul are una la fel. Mă abţin să nu izbucnesc în râs. Walsh se pricepe de minune să insulte oamenii fără ca ei să se prindă că au fost jigniţi.
Se uită apoi la Graeme şi nu-i vine să creadă.
— Graeme, tu eşti?
Graeme se uită cu răceală la el.
— Graeme Crawford-Collins, nu mi-ai zis că eşti în oraş.
întinde mâna, iar Graeme i-o ia şi are maxilarul încordat. încheieturile degetelor i se albesc, iar James îşi trage mâna mult mai mică din strânsoarea lui Graeme. I-o strânge, râzând agitat.
— Ce strângere de mână! De ce eşti aici cu Henley?
— îmi face şi mie un tur.
— Bună treabă, Henley! Asta e atitudinea potrivită. Se întoarce să i se adreseze lui Graeme: Mâine eşti pe aici? Dacă da, să o pui pe Barbara să stabilească o şedinţă. Vreau să discutăm următorii paşi ai promovării – mutarea şi suportul administrativ. Henley te poate ajuta între timp. Nu te-ar deranja, nu, Henley?

încerc din răsputeri să nu mă năpustesc asupra lui ca un jaguar care atacă un şoarece. în schimb, mă chinui să zâmbesc. îmi dezvelesc toţi dinţii.

— Cum spui tu, şefule!

— Aşa te vreau! îmi spune şi mă strânge de umăr. Mi se strepezesc dinţii când mă atinge şi aproape vomit când zăboveşte câteva secunde. în cele din urmă, coboară mâna de-a lungul braţului meu. îmi imaginez că degetele lui lasă o urmă de mâzgă ca un melc.

Intră în sala de şedinţe, zâmbind arogant.

Graeme se uită lung la el cu toţii muşchii încordaţi.

— Nenorocitul!

îl aprob, mârâind.

— Şi-o ia imediat! spune Walsh şi îşi încrucişează braţele la piept.

La două fix, paşii lui Marlen răsună grăbit pe hol. Coboară bărbia înspre mine când trece şi dau şi eu din cap.

începe şedinţa!

Graeme şi cu mine nu prea vorbim, căci ne căznim să ascultăm ce se discută dincolo de uşă. Auzim frânturi de cuvinte de parcă e un radio prost calibrat. Aerul condiţionat zumzăie deasupra noastră, iar de văzut, nu vedem decât siluete neclare prin sticla jivrată. Sadie, re- cepţionista, pocneşte din guma de mestecat, şi vreau să-i spun să înceteze de parcă aş fi o călugăriţă de la o şcoală catolică.

De-a lungul holului se aud nişte pantofi cu toc.

— Scuze, şedinţa cu managerul de itinerarii a durat mai mult decât trebuia! Cum merge? întreabă Christina.

— Tocmai a început şedinţa consiliului. Cred că James e pe punctul de a lua cuvântul, îi zic.

Fără niciun fel de maniere, Christina se trânteşte pe scaunul de lângă mine şi îşi lipeşte urechea pe peretele din sticlă opacă. Fără să ne mai prefacem, Graeme, Walsh şi cu mine îi urmăm exemplul.

James vorbeşte, într-adevăr. Şi susţine prezentarea mea. Sau mai degrabă o versiune simplificată. Se limitează doar la Galápagos, spre deosebire de varianta îmbunătăţită, şi greşeşte câteva numere. Şi e clar că, axându-se doar pe bani, nu pricepe nimic. Pentru el, totul se rezumă la vânzări când, de fapt, totul e legat de în-spirarea oamenilor, de adoptarea unei responsabilităţi corporative mai clare şi de a schimba ceva.

După ce se împăunează zece minute, ceilalţi membri ai consiliului murmură.

Vocea lui Marlen se aude tare şi limpede.

— O idee foarte interesantă! De unde ţi-a venit?

Scârţâie un scaun. Mi-l imaginez pe James lăsându-se
pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Cum ştii, am trimis recent doi oameni de la marketing în Galápagos într-o croazieră de familiarizare, iar experienţa lor m-a inspirat. M-am

gândit să cer donaţii pentru eforturile de conservare care să fie piatra de temelie a strategiei de marketing în regiune.

Scrâşnesc din dinţi ca o maşină industrială de şlefuit. Lui Graeme i se măresc nările şi e roşu la faţă.

— Deci e ideea ta?

James tuşeşte.

— Asta am spus.

— Minţi!

— Poftim?

— Am dovezi incontestabile că prezentarea susţinută de tine este de fapt a lui Henley Evans.

— Ce dovezi?

— E-mailuri şi metadate.

în sala de şedinţe scaunele scârţâie, iar James pufneşte dezaprobator.

— Ce contează? E angajata mea, subordonata mea. Ideea ei, ideea noastră. E un câştig pentru echipa de marketing.

— E un câştig pentru *tinel* răcneşte Marlen.

în sala de şedinţe se lasă tăcerea. Chiar şi Sadie încetează să mai mestece gumă când aude ţipetele.

— Mi s-a adus recent la cunoştinţă că ţi-ai asumat meritele pentru mai multe proiecte care nu-ţi aparţin. Chiar şi prezentarea asta... Nu ai făcut-o tu, nu? Nici măcar un singur slide.

— Păi... eu... nu chiar...

— Atunci de ce e numele tău pe ea?

James râde agitat şi răguşit.

— Marlen, fii serios! Noi, cei de sus, trebuie să luăm deciziile grele, iar cei de jos, trântorii, trebuie să facă stupul să meargă în continuare. Atâta timp cât compania e mai vandabilă şi face profit, asta e tot ce contează. Ideea vine din departamentul pe care-l gestionez, aşa că toate ideile care vin îmi aparţin mie, nouă. Tuturor.

îmi imaginez că temperatura a scăzut cu zece grade în sala de şedinţe pe când se lasă tăcerea. Când Marlen

vorbeşte în cele din urmă, o face pe un ton scăzut şi mortal.

— Nu ştiu pentru ce companie crezi că lucrezi, dar aici nu facem doar profit. Nu voi tolera ca nimeni, fie director, fie funcţionar, să-şi asume meritele muncii altcuiva – *să mintă* ca să avanseze în carieră. Nu conduc o astfel de companie şi nu vreau ca astfel de oameni să conducă echipele. Eşti concediat.

— *Poftim?*

— Concediat.

— Dar... am obligaţii. Ipoteca, taxa de şcolarizare a facultăţii fiului meu, pensia alimentară...

— O să ai posibilitatea să-ţi dai demisia formal chiar azi dacă nu te opui. Dar, dacă trebuie să chem paza, nu primeşti nimic.

Preţ de o secundă, cred că James o să se opună. Tăcerea pare plină de furie şi practic văd

spumele care i se preling de pe buzele palide. în cele din urmă, scârţâie un scaun pe marmură. Se aude un fâşâit, de parcă James îşi îndreaptă sacoul.

— Domnilor, spune el şi are mult venin în voce.

Uşa de la sala de şedinţe se deschide.

James iese pe hol cu pumnii încleştaţi. Mijeşte ochii pe când mă vede. Mă ridic în picioare. Se opreşte la câţiva centimetri de mine şi îmi bagă degetul lui arătător gras în faţă.

— Tu mi-ai copt-o! Tică..

— Dă-te înapoi! îi şuieră Graeme, care e deodată între noi şi se înalţă asupra lui James, mai scund şi gras.

James face un pas înapoi. Walsh şi cu Christina vin lângă mine, flancându-mă.

Lui James i se măresc nările şi se uită urât la mine.

— Am construit compania asta, fir-ar să fie! Cine naiba eşti tu? Un nimeni! O şoricică amărâtă care crede că poate să joace în liga întâi când tu abia ai ieşit din bazinul pentru copii.

În trecut m-ar fi înţepat cuvintele lui. Acum? Ridic bărbia şi mă uit din vârful nasului la cel care mi-ar fi sufocat cariera până s-ar fi ofilit.

— Cine sunt eu? Henley Evans. Şi să nu uiţi asta!

Preţ de o secundă intensă, cred că James o să mă pălmuiască. îi zvâcnesc muşchii gâtului, iar Graeme se încordează, gata să intervină.

în schimb, James zâmbeşte ironic şi se întoarce pe vârfuri, părăsind holul cu paşi mari. Se pare că o să

primească salarii compensatorii. Imediat ce se închid uşile de la lift, mi se topeşte nodul din stomac. Mă simt mai uşoară decât am fost de trei ani. Sunt aproape euforică.

Marlen scoate capul din sala de şedinţe.

— Domnişoară Evans, veniţi, vă rog!

îmi strâng laptopul la piept, mă îndrept de umeri şi intru pe uşă într-un viitor plin de posibilităţi.31

- AM INVITAT-O PE DOMNIŞOARA EVANS AICI ÎN DU-pă-amiaza asta ca să vă vorbească despre *adevărata* propunere legată de conservare. James v-a spus doar despre Galápagos şi a fost doar o copie palidă a originalului. Ideea lui Henley ar urma să fie implementată la nivelul companiei şi să implice un efort de schimbare a imaginii de sus în jos. Henley, poţi începe!

Marlen se aşază pe scaunul din capul mesei şi îmi face semn să mă alătur directorilor.

înghit în sec şi traversez camera cu picioarele tremurând. Una dintre tălpile de cauciuc se prinde de gresie, aşa că în încăperea tăcută se aude un scârţâit asurzitor. Mă crispez.

Calmă. Trebuie să fiu calmă.

Şase oameni se uită fix la mine pe când deschid lap- topul şi proiectez prezentarea în PowerPoint pe ecranul mare de pe peretele opus. Nu e aspectuoasă şi nu sunt extraordinar de mândră de ea – sunt doar poze pe primele slide-uri, iar graficele pe care le-am inclus mai târziu sunt destul de modeste, din păcate, dar măcar am avut timp să o mai împrospătez după ce am plecat de la Marlen din birou. Va trebui să fie suficientă.

încep după ce îi privesc pe directori în ochi. Cuvintele curg şi, după un minut, încep să mă relaxez. Nu am habar cât e ceasul când termin, dar lumea dă din cap aprobator.

— Excelent! murmură Renata.

Marlen loveşte uşor cu încheieturile degetelor în masă.

— Sclipitor!

Directorul financiar, un bărbat cu păr alb pe nume Mark, se apleacă.

— Nu sunt convins.

Mă bombardează cu întrebări, la care răspund şovăielnic la început, dar, cu fiecare nouă întrebare, îmi creşte încrederea. Renata îmi oferă un alt punct de vedere la care nu mă gândisem. Directorii îl discută şi se implică în discuţie. *Alături*

de mine. Vor mai multe informaţii suplimentare, idei. Marlen îmi cere punctul de vedere.

îmi chiorăie maţele, din fericire suficient de încet, şi nu cred că se aude. Mă uit la ceas pe laptop şi fac ochii mari. Sunt în şedinţă de aproape două ore.

Marlen se trânteşte iar pe scaunul din piele.

— Acum e chestiunea promovării lui Henley.

întorc bărbia aşa de repede, că îmi trosneşte gâtul. Ce anume?

— E clar că manager de marketing e o funcţie prea mică. Are viziune, entuziasm şi calităţi de lider. Ştiţi că şi-a format propria echipă ca să o ajute cu propunerea? I-a chemat la mine în birou mai devreme ca să le recunoască meritele. Marlen râde ca pentru el: Are ochi buni pentru strategie şi un CV beton, inclusiv cursuri de licenţă importante.

Marlen s-a uitat pe CV-ul meu?

— Director pe digital? sugerează Mark.

Vreau să-l întrerup, dar Renata îmi ia vorba din gură:

— Director pe digital nu pare potrivit. E prea limitat.

— Sunt de acord, face Marlen. James l-a numit pe Graeme Crawford-Collins pentru acea poziţie şi mi se pare potrivit.

Renata loveşte cu o unghie masa.

— De acum două ore e un loc liber în consiliul director. Ne-ar prinde bine cineva tânăr.

Inima îmi bate ca un tren la viteză maximă.

— într-adevăr, face Marlen şi se uită la mine. Domnişoară Evans, aţi vrea să fiţi directoare de strategie la Seaquest Adventure? Ar fi un interimat la început. Dar, dacă vă remarcaţi, după o anumită perioadă de timp – să zicem 18 luni – ar putea deveni o poziţie permanentă.

Ameţesc. Nu m-am aşteptat la asta! Eu! în consiliul director, îmi umezesc buzele uscate.

— Aş... aş avea nevoie să mă gândesc la detalii.

Râsul puternic al lui Marlen zguduie plăcile de pe tavan.

— Vedeţi? E perfectă pentru postul de director de strategie.

Renata îşi pune antebraţul pe masă.

— Henley, ce îngrijorări ai?

— Responsabilitatea postului. Volumul de muncă. Susţinerea din partea personalului. Obiectivele pe termen lung. Pachetul salarial.

— întrebări valide, mă asigură ea.

Pielea din jurul ochilor ei căprui se încreţeşte când vorbeşte, şi simt că mi-am găsit o aliată azi.

— Marketingul poate funcţiona independent fără un director pe digital şi prinţ care să dicteze. Cred că o să ai o echipă micuţă care să se concentreze pe implementarea viziunii noastre de ecoturism, plus să aibă în vedere dezvoltarea celorlalte iniţiative strategice ale companiei, spune Marlen. E un proiect mare şi o să ai nevoie de propriul departament.

Dau din cap că da!

— Vreau să-mi aleg echipa. Barbara Jenkins secretară, dar să aibă posibilitatea de a avansa pe un post mai substanţial. Christina Kim, pe marketing şi comunicare. Ştiu că de Tory Hageman aveţi nevoie la contabilitate, dar vreau pe altcineva concentrat pe detalii, de preferat cu experienţă în conservare sau în gestionarea unei organizaţii nonprofit.

Zâmbind larg, Marlen loveşte braţul scaunului.

— S-a făcut! O pun pe Rose să stabilească o şedinţă luni ca să punem la punct detaliile. Ne întrunim din nou săptămâna viitoare? îi întreabă el pe membrii comitetului.

Se aprobă, iar şedinţa se termină. îmi tremură picioarele când mă ridic. înainte să pot ieşi din cameră, Renata mă atinge uşor pe umăr.

— Felicitări! îmi şopteşte ea şi îmi oferă braţul.

Are strânsoare puternică, dar nu copleşitoare. Pe inelar îi străluceşte un inel de căsătorie cu diamante.

— Mulţumesc! îi spun cu respiraţia puţin întretăiată.

Se apleacă şi îmi şopteşte conspirativ:

— Ai face bine să accepţi promovarea. Era şi vremea să mai avem o femeie în comitet, mai ales una deşteaptă şi hotărâtă ca tine.

Îi zâmbesc timid.

— încă mai am nevoie de informaţii înainte să pot lua o decizie.

— Nu te învinovăţesc. E greu să ajungi în vârf într-o lume a bărbaţilor. O să fie mulţi negativişti şi te vei lupta mereu cu sindromul impostorului. Dar Seaquest e o companie bună pentru care să lucrezi. Marlen e un şef extra-ordinar. Preţuieşte munca grea, sinceritatea, şi respectă echilibrul viaţă-muncă. Şi nu e floare la ureche. Uneori vei lucra peste program, iar miza va fi foarte mare. Dar e mai bine decât la alte companii, şi aici vei avea şansa să schimbi ceva.

Trag aer adânc în piept şi dau uşor din cap.

— Uite cum facem: înainte să vorbeşti luni cu Marlen, vino la mine! O să-ţi zic cum e să lucrezi ca director şi îţi dau câteva ponturi pe partea de negociere.

— Mersi, ar fi minunat!

îşi coboară bărbia.

— Viaţa nu-ţi dă multe şanse. Vrei sfatul meu? Profită, schimbă şi fă ce vrei! îmi spune Renata, zâmbin- du-mi încurajator, iar apoi părăseşte începerea.

— Sfinte Sisoe, *director de strategie*? ţipă Christina după ce îi zic veştile.

Walsh ţipă aşa de tare, că poate sparge sticla, iar Graeme mă ia în braţe şi mă învârte. Inima mi se măreşte pe când Walsh râde.

— Ştiam că poţi, murmură el şi mă pune jos.
— Hei! bombăne Sadie.
— Scuze, Sadie! îi zic şi o pornesc pe hol spre lift. Restul comitetului director a părăsit sala de şedinţe,
aşa că suntem singuri pe hol, cu excepţia lui Sadie.
— Ştii ce salariu are un director de strategie? face Christina. Ai putea să-ţi plăteşti împrumutul studenţesc în trei ani, nu 30. Ai putea să te muţi într-un apartament mai mişto, să-ţi mai iei o pisică, una care nu-şi mănâncă ghemotoacele de blană.
— Şi volumul de muncă?
— Fată, deja ai programul unui director.
— Mda, dar nu vreau! Am nevoie de o viaţă echilibrată.
— Atunci asigură-te că aşa va fi! îmi spune Graeme şi se uită mândru la mine. Stabileşte-ţi nişte limite când negociezi! Tu ai puterea acum. *Te* vor. Asigură-te că eşti pe o poziţie de putere. Cere ce vrei şi nu lăsa nimic de la tine dacă e ceva nenegociabil.
Ridic privirea spre el.
— Dacă accept slujba, cred că nu o să mai lucrăm împreună. Cel puţin nu în acelaşi departament.
— Atunci nu vor fi probleme cu cei de la Resurse umane.
Mă apucă de talie şi mă apropie. De el.
— Cum adică „dacă”?
— Le-am zis că mă mai gândesc. Am o şedinţă luni cu Marlen ca să discutăm detaliile.

Christina îl atinge pe Graeme pe antebraţ.

— Nu-ţi face griji, o să mă asigur că acceptă!

O lovesc cu şoldul.

— Le-am zis că te vreau în echipa mea. Eşti interesată?

— Să lucrez pentru tine?

Dă aşa de repede din cap, că părul îi dansează pe lângă umeri.

— Da, clar! Dar să nu crezi că o să-ţi zic *doamnă.* Prefer Şefa Dată Naibii.

Mă pufneşte râsul.

— Merge!

— Putem sărbători? intervine Walsh.

— Ab-so-lut! zice Christina, dar apoi vede ceasul de pe birou şi icneşte: E doar 16.30. Mai am jumătate de oră de muncă.

— Atunci luăm cina şi bem ceva diseară la apartamentul meu?

— Şi dansăm, adaugă Walsh.

— Şi dansăm, repet.

Christina zâmbeşte larg.

— Sună minunat. Îi zic lui Tory. Ne vedem la tine pe la 18.

— Da, vă aştept!

Zece minute mai târziu, Walsh, Graeme şi cu mine suntem pe bancheta din spate a altui Uber – de data asta un Prius într-o stare excelentă. Muzica house energică se aude până la noi, iar şoferul dă din cap pe ritm.

Am un e-mail nou pe telefon – e un anunţ pentru toată compania care anunţă demisia neaşteptată a lui James. Mă pregătesc să pun telefonul în buzunar când îmi atrage atenţia subiectul altui e-mail:

Lansare Kodiakîn aprilie.

Kodiak e noua navă care se construieşte şi datorită căreia ni se vor dubla ofertele în regiunea mea, America Centrală şi de Nord. Zâmbesc. Fosta regiune, dacă accept promovarea.

Citesc repede e-mailul din obişnuinţă. Sunt mai mult detalii logistice, dar la sfârşit sunt câteva posturi pe care compania trebuie să le ocupe. O nouă navă necesită echipaj şi personal. îi trimit e-mailul lui Walsh.

O înghiontesc cu cotul.

— Hei, verifică-ţi e-mailul!

Se încruntă, scoate telefonul şi îl deschide.

— Nu înţeleg.

— Dă mai jos... mai jos... Posturile scoase la concurs.

— Expert salubrizare?

— Coordonator spa. La bordul noii noastre nave care se lansează primăvara viitoare. Faci masaj, îi înveţi pe alţii să facă Pilates şi yoga, faci meditaţie cu ei. Ai fi perfectă.

— Henley! zice ea pe când se uită la ecran. Cunosc oameni noi în fiecare săptămână.... Călătoresc la bordul unui vas care navighează în jurul lumii? E slujba mea de vis! Apoi entuziasmul este înlocuit de dezamăgire: Aşa de tare vrei să scapi de mine?

Mă apropii de ea.

— Nu! Doamne, nu! De fapt, mă gândeam că trebuie să găsesc un apartament mai mare când expiră contractul de închiriere în noiembrie. Poate un apartament cu trei camere? Chiar dacă te angajezi pe una dintre nave, nu o să fie tot anul. Câteva luni o să fii liberă, aşa că o să ai nevoie să ai cartierul general undeva. Şi vreau să ştii că poţi sta mereu cu mine. Ce zici?

Ochii îi sclipesc.

— Zic că e un vis devenit realitate.

O îmbrăţişez pe sora mea şi o strâng tare.

— Te iubesc, Walshers!

— Şi eu, Hennie-Bennie!

— Ăă, doamnelor, locuiţi pe aici?

Şoferul de Uber se întoarce, iar codiţa din barbă i se mişcă pe când se uită la Walsh cu un interes vădit. Ea se apleacă.

— Da!

Pe când vorbesc, eu mă apropii de Graeme şi îmi pun capul pe umărul lui. Maşina se opreşte la semafor, iar ferestrele clădirilor de afară ne fac cu ochiul în lumina serii. îmi sărută tâmpla cu blândeţe.

— Sunt aşa de mândru de tine!

Mă ridic în capul oaselor să mă uit la el.

— Sigur nu te deranjează promovarea mea?

Pufneşte.

— Nu sunt Sean, da?

— Dar voi fi superioara ta, tu, director. Eu în comi... îmi ridică bărbia cu degetul şi mă sărută încet, trezin-

du-mi libidoul şi energia.

— Ştii că-mi place o femeie deasupra mea. Când se trage, ridică o dată din sprâncene. Nu mă pot abţine să nu râd.

— Ce faci de azi într-o lună?

— O să fiu cu iubita mea. Clipesc.

— Poftim?

— Cu tine. O să fiu cu tine.

— Iubită? repet.

— E OK?

— Clar.

Buzele lui îmi coboară pe gât şi mă sărută fix sub ureche, făcându-mă să tremur.

— La ce te gândeai?

— Hmmmm.

Mă uit la tavanul gri al maşinii.

— Ce zici să mergem cu cortul? Am înţeles că e superb pe muntele Rainier.

Ochii albaştri ai lui Graeme sclipesc, iar umerii i se relaxează, expirând uşurat.

— Credeam că n-o să mă întrebi niciodată.

Şoferul de Uber parchează în faţa clădirii mele, iar eu cu Graeme ne dăm jos.

— Vin şi eu imediat, ne spune Walsh prin portiera deschisă, încă absorbită de conversaţia cu şoferul.

Graeme deschide uşa grea de la intrare când Sophie, vecina mea, iese din bloc. îmi amintesc că de data asta o cheamă Sophie, nu Sophia, pentru

că Sophie are nasul mai mare. îmi zâmbeşte pe când trece pe lângă mine.
Trec pragul, apoi mă opresc.
— Sophie, auzi?
îşi scoate o cască din ureche.
— Da?
— Ce faci diseară?
— N-am planuri.
— Dau o petrecere, un fel de aniversare. Vrei să vii cu Sophia?
Ridică din umeri, iar pielea de lângă ochi i se încreţeşte.
— Sigur, sună distractiv!

Oamenii încep să vină la 18, dar puteţi să ajungeţi când vreţi

— .Sună bine. Ne vedem mai târziu! zice, îşi pune casca la ureche şi îmi face cu mâna peste umăr.

— A fost drăguţ! face Graeme.

— Era vremea să fiu prietenoasă cu vecinii.

— Ştii că avem o oră până la petrecere. Poate ne împrietenim chiar *noi.*

Are un ton scăzut, uşor obraznic.

îmi dau capul într-o parte.

— Dar nu m-ai rugat.

— Vrei să te implor?

îi zâmbesc larg şi nevinovat.

— Doar dacă te pui în genunchi.

— Henley Rose! mârâie el, apoi mă ia pe sus şi mă duce de-a lungul holului.

Chicotesc necontrolat pe când căldura îmi încălzeşte obrajii. Un bărbat în vârstă care-şi ia corespondenţa se uită dezaprobator la noi; îi trimit un sărut prin aer. Ridică mirat din sprâncenele stufoase.

Când ajungem la lift, inima îmi bate ca un ciocan în piept şi vreau să-l ating peste tot pe Graeme. Apasă pe butonul de sus înainte să mă îmbrăţişeze strâns. îmi vâr o mână pe sub cămaşa lui şi mă joc cu betelia blugilor. Când ajung în dreptul abdomenului, trage aer în piept.

îmi sună telefonul ca să-mi amintească ce trebuie să fac zilnic la 17. îl scot din buzunar.

Sarcina #1: înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Nu o tai de pe listă.

O şterg.

S-au purtat bătălii... Unele au fost pierdute, la altele s-a renunţat, altele au fost câştigate. Au apărut noi aliaţi, un vechi duşman a devenit prieten şi apoi iubit, iar eu am întărit legăturile puternice de familie. Mă copleşeşte un val de recunoştinţă atât de puternic, încât aproape plâng.

Uşile de la lift se deschid cu zgomot, iar Graeme mă trage înăuntru şi mă sărută pasional. Oasele mi se lichefiază parcă şi mă topesc de la atingerea lui.

Simt un val subit de entuziasm şi de fericire pură şi dezlănţuită. Mă înalţ ca o vrabie deasupra unui vultur, înot cu rechinii. Pentru prima dată în viaţa mea, mă simt de parcă m-am ridicat la nivelul numelui.

Mă simt ca un star rock./J$ţ</tMtţtoireb*

DRAGI CITITORI,

Vă mulţumesc că aţi citit *Rivali în croazieră*! Sper că v-a încântat povestea lui Henley şi a lui Graeme pe cât mi-a plăcut mie să o aştern pe hârtie. Deşi *Rivali în croazieră* este o operă de ficţiune, majoritatea locurilor descrise în roman sunt inspirate din cele existente în Galápagos. Există într-adevăr cafenele pe faleză în Puerto Baquerizo Moreno, pe insula San Cristóbal, deşi nu au milkshake-ul stricat al lui Walsh (totuşi, nu beţi apa – inclusiv cuburile de gheaţă). Puteţi face drumeţii până în Punta Suarez şi snorkeling în

Gardner Bay, pe insula Española, şi să lăsaţi o carte poştală în butoiul istoric cu corespondenţă de pe insula Floreana. Pe insula Santa Cruz există broaş- te-ţestoase sălbatice – le puteţi vedea în zonele montane, iar în oraşul principal, Puerto Ayora, puteţi vizita o minunată galerie de artă cu obiecte din sticlă reciclată. Şi scările care duc în vârful insulei Bartolomé vă oferă o privelişte uimitoare.

Şi, cu toate că Seaquest Adventures este o linie de croazieră fictivă, există nave mici de croazieră care operează în Galápagos şi în toată lumea. Daca sunteţi